

3. 1984-85 ஆம் ஆண்டுக்கான நிதிநிலை அறிக்கைமீது பொது விவாதம்.

மாண்புமிகு மேலவைத் தலைவர் : பொதுவாக நிதிநிலை அறிக்கை மீதான விவாதத்தில் எதிர்க் கட்சித் தாப்பிலிருந்துதான் முதலில் பேச வேண்டும். எனினும் அந்த வரிசையிலிருந்து யாரும் பெயர் கொடுக்கவில்லை. எனவே ஆளும் கட்சி வரிசையிலிருந்து பேச அழைக்கிறேன்.

திரு. காடுவெட்டி கண்ணப்பன் : மாண்புமிகு மேலவைத் தலைவர் அவர்களே, 1984-85 ஆம் ஆண்டு நிதிநிலை அறிக்கையை வரவேற்று, அந்த அறிக்கையின்மீது நடைபெறுகிற இந்த விவாதத்தில் கலந்துகொள்வதில் மகிழ்ச்சியடைகிறேன்.

இந்த நிதிநிலை அறிக்கை, தமிழகத்தினுடைய எதிர்காலத்திற்குத் தேவையான நல்ல பல திட்டங்களையும் நாட்டுக்கு எடுத்துச் சொல்வதில் ஒரு சிறப்பான இடத்தைப் பெறுகிறது என்று சொன்னால், அது மிகையாகாது. எவ்வளவுதான் சிறப்பான கொள்கைகளையும், கோட்பாடுகளையும், திட்டங்களையும் தந்தாலும், அந்தத் திட்டங்களையும் குறை சொல்லுகிற மனப் பக்குவத்தை நம் நாட்டிலுள்ள எதிர்க் கட்சித் தலைவர்களும், எதிர்க் கட்சியில் உள்ளவர்களும் ஒரு பழக்கமாகக் கொண்டிருக்கிறார்கள். ஆனால், இந்த நிதிநிலை அறிக்கையோ, தமிழகத்தில் இருக்கிற பலதரப்பட்ட மக்களுடைய எதிர்கால வாழ்வுக்கு நல்லதொரு உத்தரவாதம் தருகிற அளவுக்கு சிறப்பான ஒன்றாக இருக்கிறது என்று சொன்னால், அது மிகையாகாது.

இந்த நிதிநிலை அறிக்கையைப் படித்துப் பார்த்து கணிக்கிற நேரத்தில், இந்த நிதிநிலை அறிக்கையில் ஒன்றுமே இல்லை என்று ஒரு சாராரும், இது நாட்டில் ஏற்பட்ட வறட்சியையும் வெள்ளத்தையுமே நாட்டுக்குப் படம் பிடித்துக் காட்டுகிறது என்று இன்னொரு சாராரும் பலவாறான கருத்துக்களைச் சொல்லிக் கொண்டிருக்கிறார்கள். தமிழகத்தில் சென்ற ஆண்டு வறட்சி எந்த அளவுக்குத் தாண்டவம் ஆடியது என்பதையும், அதே நேரத்தில் எதிர்பாராத அளவுக்கு மிகப் பெரிய இயற்கையின் சீற்றமாக வெள்ளம் எந்த அளவுக்கு தமிழ் நாட்டு மக்களைத் துன்பப்படுத்தியது என்பதையும், அந்த நேரங்களிலெல்லாம் தமிழக அரசு எந்த அளவுக்கு சிறப்பான நடவடிக்கைகளின் மூலமாக அவைகளைச் சமாளித்தது என்பதையும் நாம் கண்கூடாகப் பார்த்தோம், பார்த்துக் கொண்டிருக்கிறோம். எனவே வறட்சியும் வெள்ளமும் நாட்டு மக்களைத் துன்புறுத்தினாலும்கூட, இந்த அரசு மேற்கொள்கிற நல்ல பல திட்டங்களின் காரணமாக, வறட்சியைச் சமாளிக்கிற அளவுக்கும், வெள்ளத்தைச் சமாளிக்கிற அளவுக்கும் நிலைமைகள் இருக்கின்றன என்பதோடு, இத்தகைய இயற்கையின் சீற்றங்கள் இருந்தாலும்கூட, நாட்டு மக்களுடைய வாழ்க்கைக்கு உத்தரவாதம் தருகிற வகையில்

1984 மார்ச் 9] [திரு. காடுவெட்டி கண்ணப்பன்]

கல்ல பல திட்டங்களைத் தமிழக அரசு இந்த நிதிநிலை அறிக்கையில் எடுத்துக் காட்டியிருக்கிறது என்று சொன்னால், அது மிகையாகாது. அந்த அடிப்படையிலே குறிப்பாக ஒன்றைச் சொல்ல வேண்டுமென்றால், வறட்சி மிக அதிகமாக இருந்த நேரத்திலே கூட தமிழகத்தில் பொது விநியோக முறையை வெகு சிறப்பான முறையில் இந்த அரசு நடத்தியிருக்கிறது. தமிழகத்தைப் பொறுத்தவரையில், 4.9 கோடி மக்களின் நன்மையைக் கருதி, ஏறத்தாழ 1.18 கோடி குடும்ப அட்டைகள் வழங்கப்பட்டிருக்கின்றன. அப்படி வழங்கியதன் காரணத்தாலே நாட்டு மக்களிடத்திலே விலைவாசி ஏறாமல் பாதுகாத்துக்கொள்ள வழி ஏற்பட்டது. விலைவாசி ஏறாமலிருக்க ஒரு சுமுகமான பொது விநியோக முறையை இந்த மக்களுக்குத் தர வேண்டுமென்று சொல்லி, அரசு முனைப்பாகச் செயல்பட்டுக்கொண்டிருக்கிறது. இதைப்பற்றி குறிப்பாகச் சொல்ல வேண்டுமென்று சொன்னால், இந்திய நாட்டின் தலைமைப் பகுதியாக உள்ள புதுடில்லியில் நடந்த பொது விநியோக முறை ஆலோசனைக் குழுக் கூட்டத்தில் கூடிய பெரியவர்கள், இந்தியா விலேயே தமிழ் நாடு ஒன்றில்தான் இந்தப் பொது விநியோக முறை சிறப்பானதொரு இடத்தைப் பெற்றிருக்கிறது என்றும், இந்தப் பொது விநியோக முறையை மற்ற மாநிலங்களில் உள்ளவர்கள் எல்லாம் தொடர்ந்து செயலாக்க வேண்டுமென்றும் ஆலோசனை கூறியதை இங்கே கோடிட்டுக் காட்டுவது பொருத்தமாக இருக்குமென்று நான் கருதுகிறேன். நம்முடைய அரசு பொறுப்பேற்றதற்குப் பின்னாலே பதினெட்டாயிரத்திற்கும் மேற்பட்ட நியாய விலைக் கடைகளை தமிழ் நாடு பூராவும் திறந்து வைத்து நாட்டு மக்களுடைய பிரச்சினையைத் தீர்ப்பதில் முனைப்பாக இருக்கிறது. தமிழகத்தைப் பொறுத்தவரையில், 16,800 வருவாய்க் கிராமங்கள் இருக்கின்றன என்ற நிலையில் பதினெட்டாயிரத்திற்கும் மேற்பட்ட நியாய விலைக் கடைகள் நாடு பூராவும் திறக்கப்பட்டிருக்கின்றன என்று சொன்னால், அத்தனை மக்களும் நியாய விலைக் கடைகள் மூலமாக பண்டங்களை நியாயமான விலை கொடுத்து வாங்குகிற சூழ்நிலையை உருவாக்கி, விலைவாசி ஏறாமல் தடுக்க அரசு முனைப்பாக இருக்கிறது என்பது தெளிவாகிறது. எனவே அந்த அடிப்படையில்தான் டில்லியிலே கூடிய ஆலோசனைக் குழுக் கூட்டத்தில், தமிழகத்திலேதான் பொது விநியோக முறை சிறப்பான ஒரு இடத்தைப் பெற்றிருக்கிறது என்று சொல்லியிருக்கிறார்கள்.

திரு. ஆ. நல்லசிவன் : மாண்புமிகு தலைவர் அவர்களே, மாண்புமிகு உறுப்பினர் அவர்கள் பேசும்போது, தமிழ் நாட்டில் உள்ள பதினெட்டாயிரம் கடைகளில் விலைவாசி ஏறாமல் இருக்கத்தக்க அளவிற்கு எல்லாப் பொருள் களும் தரப்படுகின்றன என்று சொன்னார்கள். இருபது கிலோ அரிசி

[திரு. ஆ. நல்லசிவன்]

[1984 மார்ச் 9]

தருவதாகச் சொல்லி, கிராமப் பகுதிகளில் இரண்டு கிலோ அரிசியும், நகரப் பகுதிகளில் ஐந்து கிலோ அரிசியும் தரப்படுகிறது என்று சொல்லப்படுகிறது. அதை ஆளும் தரப்பிலிருந்து அமைச்சர்கள் கூட மறுக்கவில்லை. ஆனால் மாண்புமிகு உறுப்பினர் திரு. கண்ணப்பன் அவர்கள் நாடு பூராவும் தருகிறார்கள் என்று சொல்லுகிறார்கள். அதிலே எது உண்மை என்பதை நான் அறிய விரும்புகிறேன்.

திரு. காடுவெட்டி கண்ணப்பன் : பதினெட்டாயிரம் கடைகளைத் திறந்து வைத்து, நாட்டிலே வறட்சி உச்சக்கட்டத்தை அடைந்த நேரத்திலும், அறுபது இலட்சம் டன் விளைச்சல் விளைக்கூடிய நாட்டில் அப்படி விளைச்சல் இல்லாத நேரத்திலும், இருபது இலட்சம் டன் மட்டுமே உற்பத்தியாகிற இந்த மோசமான சூழ்நிலையிலும், பிற மாநிலங்களில் அதிக விலையைக் கொடுத்து வாங்கி அவர்களாலே எந்த அளவிற்கு முடியுமோ, அந்த அளவு உச்சக்கட்டத்திற்குப் போய் இந்த அரசு அவர்களுக்கு உதவி செய்வதிலே முனைப்பாக இருக்கிறது என்பதை இங்கே சொல்வதில் நாங்கள் பெருமைப்படுகிறோம்.

இன்னுமொன்றை இங்கே சொல்லுவது பொருத்தமாக இருக்கும் என்று கருதுகிறேன். விலைவாசி எந்த அளவிற்கு தமிழ் நாட்டிலே இருக்கிறது என்று பிற மாநிலங்களோடு ஒப்பிட்டுப் பார்த்தால், இவ்வளவு பெரிய வறட்சி வந்ததற்குப் பிறகும், கிராமமாக இருந்தாலும் சரி, நகரமாக இருந்தாலும் சரி, அரிசியின் விலை ஏறத்தாழ கிலோ ஒன்றுக்கு நான்கு ரூபாய், நான்கரை ரூபாய் அளவிற்குத் தாண்டாமல் வைத்திருக்கிறோம் என்பது தெரியும். இந்த நிலை பொது விநியோக முறையை அமுல்படுத்தியதால் வந்த கிளைவே தவிர வேறு அல்ல. அப்படி இல்லாமல் இருந்திருந்தால், இன்றைக்கு அரிசியின் விலை ஏறியிருக்கும் என்பதை மாண்புமிகு உறுப்பினர் உண்மையிலேயே உணர்வார் என்று கருதுகிறேன். கடந்த காலத்தை ஞாபகப்படுத்த வேண்டுமென்று சொன்னால், இதே தமிழகத்திலே அரிசி கிலோ ஒன்றுக்கு 10 ரூபாய்க்கு விற்பது என்பதைச் சொல்ல விரும்புகிறேன். கேவலம் குச்சிக்

(முற்பகல் 9-50)

கிழங்கு இந்தத் தமிழ் நாட்டிலே ஒரு கிலோ நான்கு ரூபாய்க்கு விற்பது. நானே வாங்கியிருக்கின்றேன். ஒரு கிலோ குச்சிக் கிழங்கு இந்தத் தமிழ் நாட்டிலே நான்கு ரூபாய்க்கு விற்பது. இப்படி விற்பதற்குக் காரணமாக இருந்து செயற்கைப் பஞ்சத்தை உருவாக்கியவர்களோடு இன்றையதினம் அவர்கள் கூட்டணி வைத்திருக்கிறார்களோ என்னவோ எனக்குத் தெரிய

1984 மார்ச் 9] [திரு. காடுவெட்டி கண்ணப்பன்]

வில்லை, பாவம். நாட்டு மக்கள் அவர்களை இன்றையதினம் பரிதாபத்தோடு பார்த்துக்கொண்டிருக்கிறார்கள். யார் விலைவாசி ஏற்றம் என்று சொல்கிறார்களோ அவர்களைப் பார்த்துக்கொண்டிருக்கிறார்கள்.

திரு. ஆ. நல்லசிவன் : மாண்புமிகு தலைவர் அவர்களே, நாங்கள் கூட்டணி வைத்திருக்கிறதுபோல், நீங்கள் கூட்டணி வைத்திருக்கிற மத்திய அரசிடமிருந்து வாங்கி ஏன் இந்த 20 கிலோ அரிசிகூடத் தர முடியாமல் இருக்கிறீர்கள்? எல்லாமே வாதாடிப் பெறலாமென்று சொல்லுகிறார்களே. ஏன் வாதாடி, நீங்களும் 20 கிலோ வாங்கிக் கொடுக்க முடியவில்லை? இருபது கிலோ கொடுத்தால், 20 கிலோகூட காணாது என்பதுதானே இன்றுள்ள நிலைமை. இருபது கிலோவுக்கு மேல் உள்ளதற்கு மார்க்கெட்டுக்குப் போக வேண்டி இருக்கிறது. ஐந்து கிலோவும், இரண்டு கிலோவும் கொடுத்துக் கொண்டு “இந்த அரசு எல்லாம் செய்துவிட்டது, விலைவாசியைக் கட்டுப் படுத்தி விட்டது, விலைவாசியை நாங்கள்தான் கட்டுப்படுத்தினோம், மத்திய அரசு அதற்குப் பொறுப்பு இல்லை” என்று சொல்கிற அளவுக்கு நீங்கள் பேசுவது எப்படிப் பொருத்தமாக இருக்குமென்று அறிய விரும்புகிறேன்.

மாண்புமிகு திரு. எஸ். இராகவானந்தம் : மாண்புமிகு தலைவர் அவர்களே, திரு. காடுவெட்டி கண்ணப்பன் பேசுகிறார். மாண்புமிகு உறுப்பினர் திரு. நல்லசிவன் அவர்களுக்குப் பிறகு பேச வாய்ப்பு இருக்கிறது. அவர் பேசும்போது அதற்கு பதில் சொல்வதுதான் முறையே தவிர, ஒவ்வொரு தடவையும் அவர் பேசும்போது குறுக்கிடுவது சரியாக இல்லை என்று நான் கருதுகிறேன்.

மாண்புமிகு மேலவைத் தலைவர் : அவருக்குப் பேச வாய்ப்பு இருக்கிறது. அவருக்கே தெரியும் இல்லையா? அதனாலே ஒருமுறை அல்லது இரண்டு முறையோடு நிறுத்துவார் என்று நான் நினைக்கிறேன்.

திரு. ஆர். டி. சீத்தாபதி : மாண்புமிகு தலைவர் அவர்களே, மாண்புமிகு உறுப்பினர் திரு. நல்லசிவன் அவர்கள் எங்களுக்கும் இந்திரா காங்கிரசுக்கும் கூட்டு என்று தெரிவித்தார்கள். அந்த வகையிலே இப்போது பேசினார்கள். அப்படி ஒன்றும் இல்லை என்பதை உங்கள் மூலமாகத் தெரிவித்துக் கொள்கிறேன்.

திரு. காடுவெட்டி கண்ணப்பன் : மாண்புமிகு தலைவர் அவர்களே, மாண்புமிகு பெரியவர், ஐயா அவர்கள் மத்திய அரசிடத்திலே கேட்டுப் பெற்றுத் தாவேண்டியதுதானே என்று சொன்னார்கள். இந்த அவையும் உணரும்; இந்த நாடும் உணரும். மத்திய அரசைக் கேட்கவேண்டிய நேரத்தில்

[திரு. காடுவெட்டி கண்ணப்பன்]

[1984 மார்ச் 9]

நெஞ்ச உயர்த்திக் கேட்பதில் இந்தியாவிலேயே முதலில் இடத்தை வகிக்கின்ற ஒரு தலைவர்தான் தமிழகத்தினுடைய முதல்வர், புரட்சித் தலைவர் என்பதை இந்த நாட்டு மக்கள் நிரந்தரமாக அறிந்திருக்கிறார்கள். ஆனால் இவர்கள் அறிந்தும் ஏதோ இப்போது மயக்கத்திலே இருந்துகொண்டிருக்கிறார்கள், பாவம். அதைத்தான் நான் ஆரம்பத்திலே சொன்னேன், நாட்டு மக்கள் உங்களைப் பரிதாபத்தோடு பார்த்துக்கொண்டிருக்கிறார்கள் என்று.

மாண்புமிகு மேலவைத் தலைவர் : சபையிலே கொஞ்சம் சூடு பிடிக்கட்டுமென்றுதான் அவர் எழுந்தார்; சபையிலே கொஞ்சம் சுவை இருக்குமென்றுதான் எழுந்தார்.

திரு. காடுவெட்டி கண்ணப்பன் : மைய அரசைக் கேட்பதில் இந்தத் தலைவர் எந்த அளவுக்குச் சிறப்பாக இருக்கிறார் என்பதை நான் இங்கே சொல்ல வேண்டுமென்று சொன்னால், சேன்ற ஆண்டு மைய அரசு நமக்கு அரிசி தராத சூழ்நிலையில் புரட்சித் தலைவர் அவர்கள் உண்ணாவிரதம் இருந்து மத்திய அரசை எதிர்க்கின்ற ஒரு வலுவான உணர்வை இந்த நாட்டுக்கு ஊர்ஜிதப்படுத்தினார்கள்; உறுதிப்படுத்தினார்கள் என்று சொன்னால் அது மிகையாகாது. கேட்கிற அதே நேரத்தில் இருப்பதைச் சமமாக பங்கிடுவதிலும், நாட்டு மக்களுக்கு விலைவாசி ஏறாமல் பாதுகாப்பதிலும் இந்தத் தமிழகம் முன்னோடியாக இருக்கிறது என்பதை மாண்புமிகு உறுப்பினர் அவர்களுக்குச் சொல்ல விரும்புகிறேன். இருப்பதைச் சில பேர் எடுத்துக்கொண்டு போகாமல், அதைச் சமமாகப் பங்கிடுவதுதான் இந்தப் பொது விநியோக முறை என்பது. அந்தப் பொது விநியோக முறையில் இந்தியாவிலே சிறப்பான இடத்தை தமிழகம் வகிக்கிறது என்று சொன்னால், அது தமிழ் நாட்டில் இருக்கின்ற நமக்குப் பெருமை. மத்தியிலே இருக்கின்றவர்கள் பாராட்டுகிறார்கள்; சில மாநிலங்களிலே இருக்கின்றவர்கள் பாராட்டுகிறார்கள். ஆனால் இங்கே இருக்கின்றவர்கள் பாராட்டுவதற்கு மனம் இல்லாவிட்டாலும், வரவேற்பதற்கு மனம் இல்லாவிட்டாலும், அதற்குப் பங்கம் ஏற்படுத்தாமல் அமைதியாக, சுமமா இருப்பார்களேயானால், அதே ஒரு சிறப்பாக இருக்கும் என்பதை இந்த அவையின் வாயிலாக நான் சொல்வது பொருத்தமாக இருக்குமென்று சொல்கிறேன்.

நான் இன்னொன்றையும் சொல்கிறேன். வெளி மாநிலங்களில் ஏறத்தாழ இதுபோன்ற பொருள்களையெல்லாம் தனியார் கடைகளின் மூலமாகத்தான் அரசு விநியோகிக்கிற நிலைமை இருந்துகொண்டிருக்கிறது. ஆனால் தமிழ் நாட்டிலேதான் 99 விழுக்காடு இப்படிப்பட்ட பொது விநியோக முறையை அரசு எடுத்துக்கொண்டு இங்கு இருக்கிற நுகர்பொருள் வாணிபக் கழகத்தின்

1984 மார்ச் 9] [திரு. காடுவேட்டி கண்ணப்பன்]

கடைகள் மூலமாகவும் மற்ற பொதுமக்களுடைய சங்கங்களின் கடைகள் மூலமாகவும் பொருள்கள் விநியோகிக்கப்படுகின்றன. தமிழ் நாட்டிலே உலவி துருவித் துருவிப் பார்ப்பார்களேயானால், தனியார்களுக்காகவும், மலைவாழ் மக்களுக்காகவும் அங்கிருக்கிற சில நிறுவனங்கள், கடைகள் மூலமாக பொருள்களை விநியோகிப்பதற்கு வாய்ப்பு இருக்கிறது என்று சொன்னால், அந்த ரூ.1 கடைகள்தான். ஆனால் 18 ஆயிரம் நியாய விலைக் கடைகள் மூலமாக மக்களுக்கு விநியோகத்தைச் சிறப்பாகச் செய்வதால்தான், இவ்வளவு பெரிய வறட்சி வந்த நேரத்திலும், இவ்வளவு பெரிய வெள்ளம் வந்த நேரத்திலும், அந்த விலைவாசிகளைக் கட்டுப்படுத்தி மக்களுக்கு உதவ முடிந்தது. இந்தியாவிலேயே தமிழ் நாட்டிலே உள்ள விநியோக முறை இன்று ஒரு நல்ல எடுத்துக்காட்டாக விளங்கிக்கொண்டிருக்கின்றது என்பதை நான் இங்கே சொல்வது பொருத்தமாக இருக்கும் என்று தெரிவித்துக்கொள்கிறேன். அது மட்டுமல்ல.

இன்றையதினம் இந்திய நாட்டிலே, தமிழகத்தில் தொழில் துறையிலே, சிறு தொழில்களுக்கு என்று ஒரு சிறப்பான இடத்தைப் பெற்று வைத்துக்கொண்டிருக்கிறோம். தமிழ் நாட்டில் சிறந்த முறையில் அவை இயங்கிக்கொண்டிருக்கின்றன. ஆனால் தமிழகத்தைப் பொறுத்தவரையில், மற்றவர்கள் சொல்வது, தேவையான மின்சாரம் நமக்குக் கிடைக்கவில்லை என்பதுதான். தேவையான மின்சாரம் இல்லை என்று சொல்கின்ற அதே நேரத்திலே, இங்கே மின்சாரத் தட்டுப்பாடு ஏற்படுகிறது. “தமிழ் நாட்டிலே மின்சார வெட்டு வரலாமா? தமிழ் நாட்டிலே எப்படி இருக்கின்றது பார்த்தீர்களா; மின்சாரம் இல்லை” என்று சொல்கின்ற அளவுக்கு எதிர்க் கட்சி வரிசையிலே இருக்கின்றார்கள். மற்ற மாநிலங்களுடன் ஒத்திட்டுப் பார்க்கும்போது, தமிழ் நாட்டைப் பொறுத்தவரையிலும், குறைந்த அளவுக்குத்தான் மின்வெட்டைப் பயன்படுத்திக்கொண்டிருக்கிறோம். கடந்த காலத்தில் இருந்தவர்கள், மின்சார உற்பத்திக்குப் போதுமான கவனம் செலுத்தி இருப்பார்களானால், இன்றையதினம் நிச்சயமாக இந்த நிலைமைகள் வந்திருக்காது.

குறிப்பிட்டுச் சொல்லப்போனால், 1971-லேயிருந்து ஏறத்தாழ 1976 முடிவின்ற வரை இந்த நாட்டிலே மின்சார உற்பத்திக்கு செலவிட்ட தொகை ரூ. 112 கோடிதான். நாட்டினுடைய அச்சாணியாக, நாட்டினுடைய வளர்ச்சியிலே முதுகெலும்பாக இருக்கக்கூடிய மின்சார உற்பத்திக்கு கடந்த காலத்திலே செலவிட்ட தொகை ரூ. 112 கோடி. ஆனால் போதுமான மின்சார உற்பத்தி இருக்கிறதா இல்லையா என்று கணக்கு எடுக்காமல்கூட எல்லா ஊர்களுக்கும் மின்சாரம் தருகின்றதாகச் சொல்லிவிட்டு கம்பி நீட்டிய வரலாறு

[திரு. காடுவேட்டி கண்ணப்பன்]

[1984 மார்ச் 9]

கடந்த கால வரலாறாக இருக்கிறது. இன்றையதினம் தமிழ் நாட்டில் அடுத்த நிதியாண்டில் மின்சார உற்பத்திக்கு ரூ. 237 கோடி அளவுக்கு இந்த அரசு நிதி ஒதுக்கீடு செய்திருக்கிறது என்று சொன்னால், எதிர்காலத்தில் இந்த அரசு இந்த நாட்டின் வளர்ச்சியிலே எந்த அளவுக்கு கவனத்தை முழுமையாகச் செலுத்திக் கொண்டிருக்கிறது என்பதை நாம் உணர்ந்தாக வேண்டும். அது மட்டுமல்ல. இன்னொன்றையும் நான் சொல்ல வேண்டும்.

1974-75-ல் அன்றையதினம் திட்டக் குழு மின்சாரத்திற்கு ஒதுக்கிய தொகை 47.7 கோடி ரூபாய். ஆனால் நம்முடைய புரட்சித் தலைவர் அவர்களும், நம்முடைய அமைச்சரவையும் மத்திய அரசோடு விவாதித்து, மத்திய அரசோடு கலந்து பேசி, எதிர்காலத் தேவையைக் கருதி, எதிர்கால முன்னேற்றத்தைக் கருதி, ஏழை மக்களுடைய பிரச்சினைகளை மனத்திலே இருத்தி, வருகின்ற நிதி ஆண்டில் 237 கோடி ரூபாயை இந்த அடிப்படை மின்சார உற்பத்திக்காக ஒதுக்கியிருக்கின்றார்கள் என்று சொன்னால், இந்த நாட்டின்மீது அல்லது எதிர்கால முன்னேற்றத்தின்மீது அரசு எந்த அளவுக்கு நம்பிக்கை வைத்திருக்கின்றது, எந்த அளவுக்கு நாட்டின் வளர்ச்சித் திட்டங்களை அரசு செயலாக்குகிறது என்பதை நாம் எண்ணிப் பார்க்க வேண்டும்.

அதே நேரத்திலே நான் இன்னொன்றையும் இங்கே கோடிட்டுக் காட்டுவது பொருத்தமாக இருக்கும் என்று கருதுகிறேன். இன்றையதினம் மின்சாரப் பற்றாக்குறைக்குக் காரணம் சென்னை அணு மின் நிலையம், கல்பாக்கம் என்று சொல்கின்றோமே அது குறித்த காலகட்டத்திலே உருவாகியிருக்குமானால், நமக்கு இந்த நிலை வந்திருக்காது.

ஆனால் குறித்த காலகட்டத்திலே உருவானாலும்கூட, அங்கே உற்பத்தி செய்யப்படுகின்ற அனைத்து மின்சாரமும் நமக்குக் கிடைக்க வேண்டும் என்று தீர்மானம் போட்டு கேட்கின்ற நிலையிலேதான் நாம் இன்றையதினம் இருந்துகொண்டிருக்கிறோம்.

அதுபோலவே, நெய்வேலி இரண்டாவது அனல் மின்சாரம் என்று சொல்கின்றார்கள். அதுகூட குறித்த காலத்திலே உருவாகி இருக்குமேயானால், சிறப்பாக இருந்திருக்கும். நமக்குத் தேவையான நிலக்கரி கிடைக்கிறதா என்றால் இல்லை. அது நாடறிந்த உண்மை. 2.7 லட்சம் டன் வேண்டும் என்று கேட்டால், அவர்கள் அனுப்பித் தர 1.5 லட்சம் டன் தான். அதுவும் போதாத நிலையிலேதான் இருந்துகொண்டிருக்கிறது என்பதை நாட்டுமக்கள் நன்றாக உணர்ந்திருக்கிறார்கள். ஆனால் அதே நேரத்தில் அந்த நிலக்கரியைக் கொண்டு வருவதற்கான வேகங்கள் போதிய அளவிற்கு இல்லை என்று சொல்லி

1984 மார்ச் 9] [திரு. காடுவேட்டி கண்ணப்பன்]

தமிழக அரசு அந்த நிலக்கிரியைக் கொண்டுவரக்கூடிய வசதிகளைத் தேடிக்கொள்ள வேண்டுமென்று முனைப்பாகச் செயல்பட்டால், அதிலேகூட குறைகாணுகின்ற குறை மனம் படைத்தவர்கள்தான் நாட்டிலே ஏராளமாக இருந்து (முற்பகல் 10-00)

கொண்டிருக்கின்றார்கள். நாம் கப்பல் வாங்கி அந்தக் கப்பலின் மூலமாகக் கொண்டுவரலாம் என்று சொன்னால், வாங்காத கப்பலுக்கு இவர்கள் நிலை பேசுகிற ஒரு சூழ்நிலையை நாடு இன்றையதினம் பார்த்துக்கொண்டிருக்கிறது. அந்தக் காரியத்திலே அரசு முனைப்பாகச் செயல்பட்டாலும் குறைசொல்கிற மனோபாவம் படைத்தவர்கள்தான் நாட்டிலே இருந்துகொண்டிருக்கிறார்கள்.

விவசாயம் என்று சொல்கிறார்கள். அந்த விவசாயத்தின் வளர்ச்சி மின்சாரத்திலே அடங்கியிருக்கிறது. விவசாயிகளுக்குப் போதுமான மின்சாரம் இன்னும் நம்மாலே தர முடியவில்லை. கிணற்றிலே தண்ணீர் இருக்கிறது. தண்ணீரைப் பயன்படுத்தி, விளைச்சலை அதிகப்படுத்துகின்ற ஆற்றல் விவசாயிகளுக்கு இருக்கிறது. அதை எடுத்துத் தருகின்ற அளவிற்கு அந்த விசை சக்தி நம்மிடத்திலே போதுமானதாக இல்லை. அதற்காக 237 கோடி ரூபாய் எதிர்காலத்திலே செலவிட்டு மின்சாரத்தை உற்பத்தி செய்கின்ற திறனை வளர்ப்பதிலே அரசு முனைப்பாக இருக்கிறது.

விவசாயிகள் பிரச்சினை குறித்து எல்லோரும் பேசுகிறார்கள். விவசாயிகளுக்குச் சலுகை வேண்டும், விவசாயிகளுக்கு வரிவலா வேண்டும், விவசாயிகள் அதிக வேதனைப்படுகிறார்கள் என்று இவர்கள் வேதனைப் பட்டுப் பேசுகிறார்கள். இவ்வாறு இவர்கள்தான் விவசாயிகளுக்காக வேதனைப்படுவதுபோல் மாயையை உருவாக்கிக் கொண்டிருக்கிறார்கள். உண்மையாக நடைமுறையைப் பார்த்தால், இந்த அரசு வந்ததற்குப் பிறகு விவசாயிகள் நன்மைகள் அடைந்த அளவிற்கு வேறு எந்தக் காலத்திலும் நன்மை அடையவில்லை.

ஒரு யூனிட் மின்சாரம் உற்பத்தி செய்ய 56 பைசா செலவாகிறது. ஆனால் அதை விவசாயிக்கு 13 பைசாவிற்குக் கொடுக்கிற ஓர் அரசு இந்தியாவிலேயே தமிழ் நாடு ஒன்றுதான் என்றால், அது மிகையாகாது.

இன்னொன்றையும் சொல்வது பொருத்தமாக இருக்கும். எல்லாத் தொழில் செய்கின்றவர்களுக்கும் வாழ்க்கையிலே உத்தரவாதம் உண்டு. ஆனால் விவசாயிகளுக்குக் கிடையாது. எப்படியென்றால் இன்றையதினம் அரசு அலுவலர்களுக்கு ஒவ்வொரு மாதமும் சம்பளம் நிச்சயமாக உண்டு. ஆனால் விவசாயக் கூலித் தொழிலாளிக்கு வாழ்க்கையிலே உத்தரவாதம் இல்லை.

[திரு. காடுவெட்டி கண்ணப்பன்]

[1984 மார்ச் 9]

மழை பெய்தால் வேலையில்லை, மழை பெய்யாவிட்டாலும் வேலையில்லை என்ற நிலைதான் விவசாயக் கூலித் தொழிலாளிக்கு இருக்கிறது. விவசாயக் கூலித் தொழிலாளியின் வாழ்க்கையிலே ஒரு வசந்தத்தை உண்டாக்குகிற மிகப் பெரிய திட்டத்தை, இந்தியாவில் எந்த மாநிலத்திலும் இல்லாத ஒரு திட்டத்தை உருவாக்க நாங்கள் பாடுபடுகிறோம், வாழ்ந்துகொண்டிருக்கிறோம் என்று சொல்கிறவர்கள் அரசோச்சுகிற எந்த மாநிலத்திலும்கூட இல்லாத ஒரு மிகப் பெரிய திட்டத்தை மாண்புமிகு புரட்சித் தலைவர் அவர்கள் நெஞ்சுயர்த்தி அறிவித்திருக்கிறார்கள் என்று சொல்கிறபோது, இந்த நாடே பெருமைப்படுகிறது. விவசாயக் கூலித் தொழிலாளியாக இருக்கின்ற என்னைப் போன்றவர்கள் அதை வரவேற்பதிலே மகிழ்ச்சியடைகிறோம், பெருமைப்படுகிறோம், பூரிப்படைகிறோம். வாழ்க்கையிலே உத்தரவாதம் இல்லாத எங்களைப் போன்றவர்களின் வருங்கால சந்ததியினருக்கு இடையிலே அகால மாணம் ஏற்படுமேயானால், அவர்கள் குடும்பத்திற்குப் பாதுகாப்பு கொடுக்க எந்த முதலாளிகளும் முன்வராத நிலையில், அரசே முன்வந்து விவசாயத் தொழிலாளிக்குப் பாதுகாப்பு தருகின்ற ஒரு மிகப் பெரிய அறிவிப்பை நிதிநிலை அறிக்கையிலே பார்க்கிறபோது. விவசாயப் பெருமக்கள் அத்தனை பேரும் வரவேற்கிறோம், மகிழ்ச்சியடைகிறோம், பூரிப்பு அடைகிறோம். இவ்வாறு இந்திதிநிலை அறிக்கையில் மிகப் பெரிய வசந்தத்தை உருவாக்கி இருக்கிறார்கள். எதிர்கால சந்ததியினருக்கு மிகப் பெரிய திட்டத்தைத் தந்திருக்கிற அரசுக்கு விவசாயிகள் சார்பாக, விவசாயக் கூலித் தொழிலாளி சார்பாக நான் நன்றிக்கடன் உடையவனாக இருப்பேன்.

விவசாயி என்று சொன்னால், வரப்பிலே குடைபிடித்துக்கொண்டு, நின்று கொண்டு, வேலைசெய்கின்ற மக்களிடம் வேலை வாங்குகிறவன் உண்மையிலேயே விவசாயி அல்ல. கலப்பை, மண்வெட்டியைத் தோளிலே போட்டு வரப்பிலே வேலைசெய்கின்றவன்தான் விவசாயக் கூலித் தொழிலாளி. அவர்களின் வாழ்க்கைக்கு உத்தரவாதம் தருகிற அரசு, இந்தியாவிலேயே தமிழ் நாடு அரசு ஒன்றுதான் என்று சொல்கிறபோது, மாண்புமிகு புரட்சித் தலைவர் அவர்களுக்கு விவசாயத் தொழிலாளி பரம்பரையே கடன் பட்டிருக்கிறது. உண்மையிலேயே மிகவும் பெருமைப்படுகிறோம். இதை நான் சொல்வதற்குக் காரணம், 1974 வரை நான் ஒரு முதலாளியிடத்தில் இருந்தவன். வயல் வெளியில் வேலை செய்ததோடு மட்டுமல்ல, ஏர் பிடிப்பதோடு மட்டுமல்ல, அத்துணை வேலைகளையும் 1974 வரை செய்த கூலிக்காரன் என்ற அடிப்படையில் சொல்கிறேன். ஆயிரக்கணக்கான, லட்சக் கணக்கான விவசாயக் கூலித் தொழிலாளர்களுக்கு, இந்த நாட்டு மக்களுக்கு உணவை அள்ளித் தருகிறவர்களுக்கு நல்வாழ்வு அளிக்கும் மிகப் பெரிய

1984 மார்ச் 9] [திரு. காவேட்டி கண்ணப்பன்]

திட்டத்தை புரட்சித் தலைவர் அவர்கள் இந்த நாட்டுக்கே எடுத்துக் காட்டாகத் தந்திருக்கிறார்கள் என்று சொல்லி, அதற்காக என்னைப் போன்ற ஆயிரக்கணக்கான, லட்சக்கணக்கான விவசாயக் கூலித் தொழிலாளர் கொல்லாம் புரட்சித் தலைவர் அவர்களுக்கு நன்றிக்கடன் பட்டவர்களாக இருக்கிறோமென்று சொல்லி, எங்களுடைய நன்றியை இந்த அவையின் வாயிலாகச் சொல்வதற்கு மகிழ்ச்சியடைகிறேன், பெருமைப்படுகிறேன் என்று தெரிவித்துக்கொள்கிறேன்.

ஒன்றை இங்கேயும் பேசுகிறார்கள், வெளியிலேயும் பேசுகிறார்கள். ஆகா, பெட்ரோல் விலை ஏறிவிட்டது; விவசாயிகள் வேதனைப்படுவார்கள், மற்றவர்கள் வேதனைப்படுவார்கள் என்றெல்லாம் பேசுகிறார்கள். இந்த நோத்தில் ஓர் உண்மையைச் சொல்வது பொருத்தமாக இருக்குமென்று கருதுகிறேன். பெட்ரோல், மசல் மீதான விற்பனை வரியை 11 சதவிகிதத்திலிருந்து 14 சதவிகிதமாக உயர்த்தியிருக்கிறார்கள். ஆனால் பக்கத்திலுள்ள கேரள மாநிலத்தில் அவற்றுக்கு விற்பனை வரி 20 விழுக்காடு. ஆந்திர மாநிலத்தில் விற்பனை வரி 15 விழுக்காடு. கர்நாடக மாநிலத்தில் விற்பனை வரி 15 விழுக்காடு. தமிழ் நாட்டிலேதான், விற்பனை வரியை உயர்த்தியதற்குப் பிறகும் 14 விழுக்காடு அளவிலே இருக்கிறது. மற்ற மாநிலங்களோடு ஒப்பிடுகிறபோது, பக்கத்திலே இருக்கிற கேரளாவிலே 20 விழுக்காடு; ஆந்திர, கர்நாடக மாநிலங்களிலே 15 விழுக்காடு; தமிழ் நாட்டிலேதான் 14 விழுக்காடு என்று இருக்கிறது. ஏற்றியதற்குப் பின்னாலே, மற்ற மாநிலங்களோடு ஒப்பிட்டாலும், குறைந்த அளவுக்குத்தான் வரி இன்றைய தினம் விதிக்கப்படுகிறது என்பதைத் தெரிவித்துக்கொள்கிறேன். அதனாலே எந்தவிதமான பாதிப்பும் நிச்சயமாக இராது என்பதைச் சொல்ல விரும்புகிறேன்.

(மாண்புமிகு மேலவைத் துணைத் தலைவர் தலைமை)

இன்னொன்றையும் இந்த நோத்தில் சொல்ல விரும்புகிறேன். நூல் விலை பற்றியும் சொன்னார்கள். வெளியிலே பேசும்போதும் சொல்லுகிறார்கள். நூலுக்கான விற்பனை வரியை உயர்த்தலாமா என்று கேட்கிறார்கள். மத்திய அரசு நான்கு சதவிகித வரியை நூலுக்கு விதிக்கலாமென்று சொல்லி, அறிவித்திருக்கிறது. அவர்கள் ஏற்கெனவே அப்படி அறிவித்திருக்கிறார்கள். இதுவரை தமிழக அரசு அந்த நிலைக்குப் போகவில்லை. ஆனால் இப்போது அவர்கள் அறிவித்த அறிவிப்பின் அடிப்படையிலேதான் நான்கு சதவிகித வரியை அறிவித்திருக்கிறார்கள். அதையும் குறை சொல்லுகிறார்கள். இன்னொன்று சொல்வேன், விடுதலை பெற்று ஏறத்தாழ 35 ஆண்டுகள்

[திரு. காடுவேட்டி கண்ணப்பன்]

[1984 மார்ச் 9]

ஆனதற்குப் பின்னரும், இந்த நாட்டிலே ஓட்டு போடுகிறவர்களுக்கு இருப்பதற்கு இடம் கிடையாது. இருப்பதற்கு இடமில்லை என்று சொன்னால், அவர்கள் ஏதோ புறம்போக்கிலே இருக்கிறார்கள் அல்லது வேறு இடங்களில் வாடகைகூட கொடுக்க முடியாமல் வேதனையோடு வாழ்ந்து கொண்டிருக்கிற லட்சக்கணக்கான மக்கள் இந்த நாட்டிலே இருந்து கொண்டிருக்கிறார்கள். நம்முடைய அரசு வந்ததற்குப் பின்னாலே ஏறத்தாழ 4,14,396 வீட்டு மனைப் பட்டாக்களை விநியோகம் செய்திருக்கிறது. கடந்த 1980-க்குப் பின்னாலே இருந்து 1984 இந்த நான்வரை இந்த அரசு நான்கு லட்சத்திற்கும் மேற்பட்ட வீட்டு இல்லாத ஏழைகளுக்கு, வீட்டு மனை இல்லாத ஏழைகளுக்கு, குடிசைகூட இல்லாத ஏழைகளுக்கு, வீட்டு மனைப் பட்டாக்களைக் கொடுத்திருக்கிறது என்றால், அவர்கள் மீது எந்த அளவுக்கு அரசு அக்கறை செலுத்துகிறது என்பது தெரியும். அவர்கள் வாழ்க்கைக்கு எந்த அளவுக்கு அரசு உதவியிருக்கிறது என்பதைத் தயவுசெய்து எண்ணிப் பார்க்க வேண்டும். அதைப் போலவே இன்றையதினம் தொழிற் கல்வியில் ஒரு பெரிய மாற்றத்தை அரசு உருவாக்கியிருக்கிறது. ஏட்டுப் படிப்பால் நாட்டிலே ஏற்பட்டுள்ள வேலையில்லாத திண்டாட்டத்தைப் போக்குகிற வகையில் இந்தியாவிலேயே ஒரு பெரிய மாற்றத்தை தொழிற் கல்வியிலே உருவாக்க வேண்டுமென்று அரசு முனைப்பாக இருந்து, அதைச் செயலாக்கி வருகிறது. அதை நாட்டிலே இருக்கிற பெரியவர்கள் எல்லாம் பாராட்டுகிறார்கள், வரவேற்கிறார்கள்.

(முற்பகல் 10-10)

அதுபோலவே இன்னும் பல திட்டங்களை அரசு தந்திருக்கிறது. பெரிய மனதோடு தமிழகத்தினுடைய முன்னேற்றத்திற்காக, வளர்ச்சிக்காக இந்த அரசு பல திட்டங்களைப் போட்டிருக்கிறது. இந்த நாட்டினுடைய முன்னேற்றத்திற்காக, வளர்ச்சிக்காக பாடுபட்ட பெரியவர்களுடைய பெயராலே மாவட்டங்கள் அமையப் போவதையும் சிலர் குறை கூறி வருகிறார்கள். அதுமட்டுமல்லாமல், தமிழ்நாடு இல்லையா என்கிற ஆராய்ச்சியில் ஈடுபட்டு, அதை வேறு பாரப்பிக்கொண்டிருக்கிறார்கள். கம்யூனிட்டி சர்ட்டிபிக்கேட் தருகிற தாசில்தாராகவும், ஆர்.ஐ.-ஆகவும் இன்றைக்கு ஒருசிலர் மாறிவிடுகிற காட்சியைப் பார்த்துக்கொண்டிருக்கிறோம். அரசு போடுகின்ற சீரிய திட்டங்களைப் பாராட்டாமல் இருந்தால்கூட பரவாயில்லை, வேண்டுமென்றே அவர்கள் அதில் குற்றங்களைக் கண்டுபிடித்து, அதைப் பெரிதுபடுத்தி ஆதாயம் தேடுகிற பெரியவர்களைக்கூட நாம் இன்றைக்குக் காண முடிகிறது. நாட்டின் முன்னேற்றத்திற்காக, எதிர்கால மக்களின் நன்மைக்காக நல்ல பல திட்டங்களைத் தந்திருக்கிற அருமையான நிதிநிலை அறிக்கை இது. நாட்டின் எதிர்கால வளர்ச்சிக்காகவும், மக்களின்

1984 மார்ச் 9] [திரு. காடுவெட்டி கண்ணப்பன்]

நல்வாழ்வுக்காகவும் தந்திருக்கிற இந்த அருமையான நிதிநிலை அறிக்கையையும், அதில் சொல்லியுள்ள நல்ல பல அரிய திட்டங்களையும் நான் வரவேற்று, பாராட்டி, அமைகிறேன்.

செல்வி ஆ. லீலாவதி : துணைத் தலைவர் அவர்களே, 1984-85 ஆம் ஆண்டு நிதிநிலை அறிக்கைமீது நான் கருத்துக்களைக் கூற வாய்ப்பு கொடுத்தமைக்கு, முதற்கண் என்னுடைய நன்றியைத் தெரிவித்துக்கொள்கிறேன். வரலாறு கண்டிராத அளவுக்கு இயற்கைச் சிற்றத்தால் ஏற்பட்ட பாதிப்புகளை தமிழக அரசு மிகவும் நல்ல முறையில் சமாளித்தது. அதற்காக என்னுடைய பாராட்டுக்களை முதற்கண் தெரிவித்துக்கொள்கிறேன். ஆதி திராவிடர் களுக்காகவும், மினவர்களுக்காகவும், கட்டிடத் தொழிலாளர்களுக்காகவும், இந்த நாட்டிலுள்ள அடித்தள மக்களின் வாழ்க்கைத் தரம் உயருவதற்காகவும் அரசு பல்வேறு திட்டங்களை வகுத்துள்ளதற்காக என்னுடைய பாராட்டுக் களைத் தெரிவித்துக்கொள்கிறேன். இன்னும் பெரிய தொழிற்சாலைகளை மாநில அரசு நிறுவிட மத்திய அரசு உதவ வேண்டுமென்று சொல்லியிருப்பதை வரவேற்கிறேன். இன்னும் பல பெரிய தொழிற்சாலைகளை தமிழகத்தில் நிறுவிட வேண்டும். அதோடு மாத்திரமல்லாமல், சிறு தொழில் வளர்ச்சிக்கு மாநில அரசு அதிக முக்கியத்துவம் தந்து வேலைவாய்ப்பைப் பெருக்கச் செய்யும் முயற்சிகளுக்கும் என்னுடைய பாராட்டுக்கள்.

முதலமைச்சர் சத்துணவுத் திட்டம் இன்றைக்கு மாநிலம் முழுவதும் அமுல்படுத்தப்படுகிறது. அந்த வகையில் 65 இலட்சம் குழந்தைகளுக்குத் தொடர்ந்து உணவளித்து சிறப்பாக இந்தத் திட்டத்தை நடைமுறைப்படுத்துவதற்கு என்னுடைய பாராட்டுக்கள். இன்னும் இத்திட்டத்தை 10—15 வயதானவர்களுக்கும் நீட்டிக்க அரசு முடிவு செய்திருப்பதை நான் வரவேற்கிறேன். ஓர் ஆசிரியை என்கிற முறையிலே நான் இதைப்பற்றி முழுமையாக உணர்ந்திருக்கிறேன். ஏனென்றால் 10-ம் வகுப்பிலே பாடம் சொல்லிக் கொடுக்கும்போது மாணவர்களை பரீட்சைக்கு அனுப்ப வேண்டிய நிலையில் ஆசிரியர்கள் இருக்கிறார்கள். அந்த நேரத்திலே மாணவர் களுக்குச் சரியாகச் சாப்பிட உணவில்லாததால், நன்றாகப் படிக்க சக்தி யில்லாததால், குறிப்பாக மாநகராட்சிப் பள்ளிகளிலே மாணவர்கள் வாடி வதங்கியிருக்கிறார்கள். அந்த மாணவர்களுக்கு மத்தியான நேரம் உணவு இல்லாததால், அவர்கள் தேர்வில் ஒழுங்காகத் தேர்ச்சியடையாமல் ஒவ்வொரு பாடமாகத் தேர்ச்சியடையும் நிலையை நானே கண்கூடாகப் பார்த்திருக்கிறேன். மேலும் மாணவர்களை மத்தியான உணவு சாப்பிடும் வேளையில் வெளியே அனுப்பும்போது, ஒரு வகுப்பில் 50 மாணவர்கள் இருக்கிறார்கள் என்றால், 30 பேர்கள் வெளியே போகாமல் வகுப்பிலேயே உட்கார்ந்திருக்கும்

[செஸ்தி ஆ. லீலாவதி]

[1984 மார்ச் 9]

நிலையைப் பார்த்திருக்கிறேன். அப்போதெல்லாம் நான் அந்த மாணவர்களை 'சாப்பாட்டுக்குப் போகவில்லையா?' என்று கேட்டிருக்கிறேன். அதற்கு அவர்கள் "இரவோடு இரவாக, அதுவும் ஒரே ஒரு வேளை தான் சாப்பிடுகிறோம்" என்று சொல்லியிருக்கிறார்கள். இப்படி ஒரு நாளைக்கு ஒரு வேளை சாப்பிட்டீவிட்டு மத்தியான நேரம் - பட்டினியாக மாணவர்கள் இருக்கின்ற காட்சியை நான் சென்ற 20 ஆண்டுகளாகப் பார்த்திருக்கிறேன். இக்காட்சியைக் கண்ணுற்றதால்தான், நான் சென்ற முறை இதே அவையில் பேசும்போது, 10 ஆம் வகுப்பு படிக்கின்ற மாணவர்கள் வரை முதலமைச்சர் சத்துணவுத் திட்டத்தை விரிவுபடுத்தி ஏழையெளிய மாணவர்களுக்கு அரசு ஆக்கமும், ஊக்கமும் அளித்து அவர்களுடைய பசியைப் போக்கிட வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொண்டேன். அதை ஏற்று இந்த அரசு இத்திட்டத்தை 15 வயது வரையுடைய மாணவர்களுக்கு விரிவுபடுத்தியிருப்பதற்காக என் சார்பிலேயும், ஏழையெளிய மாணவர்களின் சார்பிலேயும், ஆசிரியர்களின் சார்பிலேயும் இந்த அரசுக்கும் குறிப்பாக மாண்புமிகு முதலமைச்சர் அவர்களுக்கும் என்னுடைய பாராட்டுதலையும் நன்றியையும் தெரிவித்துக்கொள்கிறேன்.

இன்னும் அரசுப் பணியாளர்கள், ஆசிரியர்கள் நலன்களுக்காக அரசு ரூ. 5,000 கொடுப்பது வரவேற்கத்தக்கது. இருபது ஆண்டுகளுக்கு மேலாகக் கேட்கப்பட்ட ஒரு கோரிக்கையாக இது இருந்து வந்தது. இதை இந்த அரசு நிறைவேற்றியதுபற்றி ஆசிரியர் சமுதாயமும், அரசுப் பணியாளர் சமுதாயமும் மிகுந்த மகிழ்ச்சி கொண்டுள்ளது. இதில் பாராட்டுக்குரிய முக்கியமான செய்தி என்னவென்றால், அரசு ஊழியர்கள் இந்த சேமிப்பு திட்டத்தில் சேரும்போது, மாதம் ஒன்றுக்கு ரூ. 20 கொடுப்பது ஒரு பெரிய சுமையாக இருக்காது. ஆனால் ஓய்வு பெறும்போது ரூ. 30 ஆயிரம் வரை கட்டாயச் சேமிப்பாகக் கிடைக்கும்போது, மிக மகிழ்ச்சியாக அதை அவர்கள் பெறுவார்கள். சூப்பரானுவேஷன் பிரியடில் இருக்கும் ஆசிரியர்களுக்கும், இந்தப் பணம் கொடுக்கப்படவேண்டும் என்று ஆளுநர் உரை விவாதத்தின்போது நான் குறிப்பிட்டிருந்தேன். அதுகுறித்து இப்போது ஒரு அரசாணை வந்திருக்கிறது. அவர்களும் இத்தகைய பணம் ரூ. 5,000 பெறுவார்கள் என்று கூறியிருப்பது குறித்து என்னுடைய பாராட்டையும் மகிழ்ச்சியையும் தெரிவித்துக் கொள்கிறேன். ஆனால் இயல்பாக ஓய்வு பெறுபவர்களுக்குத்தான் இந்த ஐயாயிரம் ரூபாய் என்று சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. 33 வருடம் பணியாற்றி ஓய்வு பெறும் ஆசிரியர்களுக்கோ பணியாளர்களுக்கோ முழு ஓய்வூதியும் இருக்கிறது. 33 ஆண்டு முடியாதவர்களுக்கும் இந்தப் பணத்தைக் கொடுக்க வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன். இப்போது ஆசிரியர்கள் மத்தியில் 'இன்சென்ட்டிவ் இன்கிரிமெண்ட்' கொடுப்பதுபற்றி, ஒரு எரிமலை உருவாகிக்

1984 மார்ச் 9]

[செல்வி ஆ. லீலாவதி]

கொண்டிருக்கிறது. அதாவது இத்தனை ஆண்டுகளாக எம்.ஏ., எம்.எட் படித்தால் அந்த ஆசிரியர்களுக்கு 'இன்சென்டிவ் இன்கிரிமெண்ட்' கொடுத்து வந்தார்கள். அது ஒன்றுதான் அவர்களுக்கு வரப்பிரசாதமாக இருந்தது. காரணம் ஆசிரியர்களுக்கு பொதுவாகவே பிரமோஷன் வாய்ப்பே இருக்காது. அந்த நிலையில் இந்த இன்சென்டிவ்-க்காக அவர்கள் ஆயிரக்கணக்கான ரூபாய் செலவு செய்து, எம்.ஏ., எம்.எட். போன்ற பட்டங்கள் வாங்கு கிறார்கள். அப்படிப் பட்டம் வாங்கினால், அவர்களுக்கு 50 சதவீத பென்ஷன் கிடைக்கும். ஆனால் இப்போது அது தற்காலிகமாக நிறுத்தி வைக்கப் பட்டிருக்கிறது என்று மாண்புமிகு கல்வியமைச்சர் அவர்கள் சொன்னார்கள். இந்த பட்ஜெட் விவாதம் முடிந்த பிறகாவது அந்த ஆசிரியர்களுக்கு இந்த 'இன்சென்டிவ் இன்கிரிமெண்ட்' கொடுக்கப்படும் என்ற மகிழ்ச்சிகரமான செய்தியை அமைச்சர் அவர்கள் கூறுவார்கள் என்ற நம்பிக்கையுடன் இந்த வேண்டுகோளை அவர்களுக்கு விடுக்கிறேன்.

இன்னும் மேல்நிலைப் பள்ளியில் வேலை செய்யும் நாலாயிரம் ஆசிரியர்கள் ரெகுலரைசேஷன் செய்யப்படாமல் இருக்கிறார்கள். ஐந்தாண்டு காலம் அவர்கள் வேலை செய்தும் அவர்களை 'ரெகுலரைஸ்' செய்யாமல் வைத்திருக் கிறார்கள். இதனால் அவர்களுக்கு 'மேடிகல் லீவ்' கிடைக்கவில்லை. இன்கிரிமெண்ட்டும் இதனால் பாதிக்கப்படுகிறது. இது அரசாங்கத்துக்கு ஒரு பெரிய பிரச்சினை இல்லை. எவ்வளவோ காரியங்கள் செய்யும் இந்த அரசாங்கம், இதை மிகச் சலபமாகச் செய்துவிடலாம். இதனால் அரசுக்கு எந்தவித நஷ்டமும் கிடையாது. பணச் செலவும் இல்லை. ஆகவே பி.ஜி. ஆசிரியர்களுக்கு 'ரெகுலரைசேஷன்' செய்ய வேண்டுமென்று இந்த நேரத்தில் நான் கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

(முற்பகல் 10-20)

அடுத்து, தற்போது பள்ளிகளுக்கு விடுமுறைக் காலம் வரப்போகிறது. 'லீவ் டிராவல் கன்செஷன்' என்பது தற்போது தனியார் பள்ளி ஆசிரியர் களுக்கும், மாநகராட்சிப் பள்ளி ஆசிரியர்களுக்கும் கொடுக்கப்படவில்லை. அரசுப் பள்ளி ஆசிரியர்களுக்கு மட்டுமே வழங்கப்படுகிறது. எனவே இந்தச் சலுகையை தனியார் பள்ளி ஆசிரியர்களுக்கும் மாநகராட்சிப் பள்ளி ஆசிரியர் களுக்கும் இந்த ஆண்டு மூதல் அளிக்க வேண்டுமென்று இந்த நேரத்தில் கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

வரவு-செலவுத் திட்ட உரையில் நான்காவது ஊதியக் குழு 1984 ஆம் ஆண்டு ஜூன் திங்கள் முதல் நான் தொடங்கி பணியாற்றும் என்று சொல்லப் பட்டிருக்கிறது. அதை நான் மகிழ்ச்சியோடு வரவேற்கிறேன். அந்தக் குழு அமைந்து பணியாற்றும்போது, அனைத்து ஆசிரியர்களின் சங்கங்களைச்

[செல்வி ஆ. லீலாவதி]

[1984 மார்ச் 9]

சார்ந்த பிரதிநிதிகளையும் அழைத்து எந்த அளவுக்கு ஊதிய உயர்வு அளித்து ஊதிய விகிதங்களை நிர்ணயிக்க வேண்டுமோ அதைச் செய்ய வேண்டுமென்றும், அவர்களுடைய ஆலோசனையின் பேரில்தான் இதைச் செய்ய வேண்டும் என்றும் இந்த நேரத்தில் வற்புறுத்திக் கேட்டுக்கொள்கிறேன். ஏனென்றால் அதிகாரிகளை மட்டுமே ஊதியக் குழுவைச் சார்ந்தவர்கள் கேட்கும்போது அதிகாரிகள் தங்களுக்கு வேண்டியவற்றை மட்டுமேதான் கேட்டுக் கொள்கிறார்கள் என்ற கருத்து பரவலாகப் பேசப்படுகிறது. எனவே அதைத் தவிர்ப்பதற்காக, அனைத்து ஆசிரியர் சங்கங்களின் பிரதிநிதிகளையும் அழைத்துப் பேசி அவர்களின் கருத்துக்களின் அடிப்படையில் ஊதியக் குழு நியாயமான விகிதத்தில் ஆசிரியர்களுக்கான ஊதியத்தை நிர்ணயிக்க வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

அடுத்து, கொடைக்கானலில் அன்னை தெரசா மகளிர் பல்கலைக் கழகம் ஒன்று, மகளிர் நலன் குறித்த கல்வி முன்னேற்றத்திற்கும், ஆராய்ச்சிப் பணியினை மேற்கொள்வதற்கும், மகளிர் நலத் திட்டத்தை நிறைவேற்றுவதற்கான ஆலோசனைகளை வழங்கவும் ஏற்படுத்துவதை நான் வரவேற்கிறேன். பொதுவாக தற்போது மகளிர்தான் அநேகமாக சமுதாயத்தின் அடித்தளத்தில் இருக்கிறார்கள். பெண்களுக்கு முன்னேற்றம் அளிக்க வேண்டுமென்று மாண்புமிகு முதல்வர் அவர்கள் எத்தனையோ காரியங்களைச் செய்து வருகிறார்கள். அதன்படி அன்னை தெரசா மகளிர்ப் பல்கலைக் கழகம், பெண்களின் நலனுக்காக பல நல்ல திட்டங்களைக் கொண்டு வரவும், பெண்களின் முன்னேற்றத்திற்கான ஆலோசனைகளை கல்கவும் அமைத்துள்ள இந்த நேரத்தில் தமிழக அரசு அவர்களுக்காக இன்னும் அதிகமாகப் பாடுபட வேண்டும் என்று கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

இறுதியாக, ஓய்வூதியப் பெறுகிறவர்களைப் பொறுத்தவரையில், தற்போது குறைந்தபட்ச ஓய்வூதியமாக ரூ. 125 தான் அளிக்கப்பட்டு வருகிறது. மாண்புமிகு நிதியமைச்சர் அவர்கள் ஒரு கேள்விக்குப் பதில் அளிக்கும்போது, குறைந்தபட்ச ஓய்வூதியத்தை ரூ. 150-ஆக வழங்க இருப்பதாக வாக்குறுதி அளித்திருந்தார்கள். அதன்படி குறைந்தபட்ச ஓய்வூதியமாக ரூ. 150 வழங்கப்பட வேண்டும் என்று கேட்டு, வாய்ப்பளித்தமைக்கு நன்றி கூறி முடித்துக்கொள்கிறேன்.

* திரு. சி. இராமலிங்கம்: மாண்புமிகு மேலவைத் துணைத் தலைவர் அவர்களே, 1984-85 ஆம் ஆண்டு நிதிநிலை அறிக்கையின்மீது பேசுகிற வாய்ப்பினைக் காங்கள் அளித்ததற்காக நான் என்னுடைய நன்றி கலந்த வணக்கத்தைத் தெரிவித்துக்கொள்கிறேன். இந்த நிதிநிலை அறிக்கையில்

1984 மார்ச் 9]

[திரு. சி. இராமலிங்கம்]

நான் சார்ந்துள்ள கைத்தறி நெசவுத் தொழிலாளர்களுக்கு என்று ஒரு நிதியை ஒதுக்கி, கைத்தறி நெசவாளர் கூட்டுறவுச் சங்கங்கள் என்ற பெயரில் பணியாற்றி வருகிற கைத்தறி நெசவாளர்களுக்குப் பல சலுகைகளையும் கொடுத்து, அதைப் போன்றே இந்த ஆண்டு 12 தொழில் நெசவாளர் கூட்டுறவுச் சங்கங்கள் அமைக்கவும் வழிவகை செய்யப்பட்டிருக்கிறது என்பதைப் பார்க்கிறோம்.

அடுத்து, கைத்தறித் தொழிலில் ஆதித் திராவிட மக்களை ஈடுபடுத்துவது என்ற முறையில் சில விதிமுறைகளையும் வகுத்து அமுல்படுத்த இருக்கிறார்கள். நான் சார்ந்துள்ள கைத்தறி நெசவுத் தொழில் சம்பந்தப் பட்ட சில நல்ல ஏற்பாடுகளையும் நம்முடைய மூலநிலை அரசு மத்திய அரசுக்குத் தெரிவித்து, அவர்கள் இன்றைக்கு அவற்றையெல்லாம் அமுல் செய்கிற வகையில் இருக்கிறார்கள். குறிப்பாக, சமீபத்தில் கேரளத்திற்கு வந்திருந்த மத்திய வர்த்தகத் துறை அமைச்சர் அவர்கள் கைத்தறிர்களுக்கு என்று சில ரகத் துணிகளை ஒதுக்கப் போவதாக அறிவித்திருக்கிறார்கள். அதே நேரத்தில் கடந்த மாதம் 25 ஆம் நாள், சென்னையில் அமைக்கப் பட்டுள்ள எக்ஸ்போ-84 என்ற தேசிய கைத்தறிக் கண்காட்சியில் கலந்து கொண்டு பேசிய மத்திய துறை அமைச்சர் மாண்புமிகு திரு. சண்மா அவர்கள் கைத்தறிர்களுக்கு என்று சில ரகத் துணிகளை ஒதுக்குவது சம்பந்தமான சட்டத்தை இந்த ஆண்டு வரவு-செலவுக் கூட்டத் தொடரிலேயே கொண்டு வர இருக்கிறது என்ற சந்தோஷகரமான செய்தியை இங்கே அறிவித்திருக்கிறார்கள். அதே நேரத்தில் நூல்களுக்கு ஒரு வங்கியை அமைக்கப் போவதாகவும், அதை கேரளாவில் அமைக்கவிரும்பதாகவும் தெரிவித்தார்கள். இதையெல்லாம் கேட்கிறபோது, நெசவுத் தொழிலில் ஈடுபட்டுள்ள, தமிழ் நாட்டில் உள்ள ஐந்தரை இலட்சம் நெசவாளர்களும். என்னைப் போன்றவர்களும் பெரிய சந்தோஷம் அடைகிறோம். ஆனந்தக் கண்ணீரில் மிதக்கிறோம் என்று சொல்லலாம்.

நான் ஏற்கெனவே சொல்லியிருக்கிறேன். சுதந்திரம் வந்த பிறகு சுய தேவைப் பூர்த்தி என்ற அடிப்படையிலே 1948 ஆம் ஆண்டு வெளி நாட்டிற்கு ஏற்று வர்த்தகம் செய்வதை நிறுத்திவிட்டோம். கைத்தறித் துணிகளை ஏற்றுமதி செய்வதை நிறுத்தினோம். உப்பை நிறுத்தினோம். இப்படிப் பல பொருள்களை நிறுத்தினோம். தனக்கு மிஞ்சித்தான் தர்மம் என்ற நிலையில் நாம் நிறுத்தியதன் விளைவாக. 1948 ஆம் ஆண்டு, 1950 ஆம் ஆண்டு, 1951 ஆம் ஆண்டுகளில் கைத்தறி நெசவாளர்களுக்கு வேலையில்லாமல், நெய்த துணிகளை வெளி நாடுகளுக்கு அனுப்ப முடியாமல் என்ன செய்வது என்று தெரியாமல், தமிழ் நாடு முழுவதும் கைத்தறி நெசவாளர்கள் பஞ்சம்.

[திரு. சி. இராமலிங்கம்]

[1984 மார்ச் 9]

பட்டினியில் வேலையில்லாமல் இருந்தார்கள். அந்தக் காலத்திலேதான் நான் சென்னைக்கு வந்தேன். பஞ்சத்திலே அடிபட்டு வேலையில்லாத திண்டாட்டத்தில் சென்னைக்கு வந்தவன் நான். அந்த நேரத்தில் ஒரு சிலர் வட நாட்டிற்குச் சென்று குடியேறினார்கள். அந்தச் சூழ்நிலையில்தான் 1962 ஆம் ஆண்டில் திராவிட முன்னேற்றக் கழக மகாநாட்டில். கைத்தறித் துணித் தேக்கத்திற்கு ஏதாவது ஒரு வழிவகை செய்ய வேண்டுமென்று, திராவிட முன்னேற்றக் கழகத்தைச் சேர்ந்த சேலம் சித்தையன், அருப்புக்கோட்டை எம். எஸ். இராமசாமி, திரு. ஏ. எஸ். கிருஷ்ணன் மற்றும் என்னைப் போன்ற நெசவுத் தொழிலில் சம்பந்தப்பட்டவர்கள் அண்ணாவை வற்புறுத்தினோம். அப்படி வற்புறுத்தியதற்கிணங்க சேலம் மாநாட்டில் அண்ணா அவர்கள் அருமையான தீர்மானத்தைக் கொண்டு வந்தார்கள். இன்றிலிருந்து யார் ஒருவர் திராவிட முன்னேற்றக் கழக உறுப்பினர் என்று சொல்கிறார்களோ அவர்கள் ஒவ்வொருவரும் கைத்தறித் துணியைத்தான் அணிய வேண்டும் என்று—எப்படி கதரைக் கட்டியவர் காங்கிரஸ்காரர் என்று ஏற்றுக்கொள்ளப்படுகிறதோ அதைப் போலவே திராவிட முன்னேற்றக் கழக உறுப்பினர்கள் கைத்தறித் துணியைக் கட்ட வேண்டும்—அந்த மகாநாட்டிலே தீர்மானம் கொண்டு வந்தார். அதிலேயிருந்து பொதுக் கூட்டம் ஆனாலும் சரி. நல்ல காரியங்கள் ஆனாலும் சரி, திருமணம் ஆனாலும் சரி, பூ மாலை களுக்குப் பதிலாக கைத்தறித் துண்டு அணிய வேண்டும் என்று தீர்மானிக்கப் பட்டது. அது நடந்தது டிசம்பர் மாதம். அடுத்து வருகின்ற சனவரி 4 ஆம் தேதி முதல் திராவிட முன்னேற்றக் கழகத்திலுள்ள முன்னணித் தொண்டர்கள், தலைவர்கள் எல்லாம் கைத்தறித் துணியைத் தோளில் சுமந்து ஒவ்வொரு ஊராகச் சென்று விற்க வேண்டும் என்றும் தீர்மானம் போட்டார்கள். பேரறிஞர் அண்ணா அவர்களும், புரட்சித் தலைவர் மாண்புமிகு டாக்டர் எம்.ஜி.ஆர். அவர்களும், மற்றும் அன்றைக்கு ஒன்றாக இருந்த திராவிட முன்னேற்றக் கழகத்தைச் சேர்ந்த புரபசர் அன்பழகன் அவர்களும், நாவலர் அவர்களும், கலைஞர் கருணாநிதி அவர்களும் கைத்தறித் துணியைத் தோளில் சுமந்து ஊர் ஊராகச் சென்று விற்பார்கள். என்னைப் போன்றவர்களும் விற்போம். இதைப்பற்றி அன்றைக்கு ராஜ்ய சபை உறுப்பினராக இருந்த திரு. புபேஷ் குப்தா அவர்கள் பண்டித ஜவகர்லால் அவர்களைப் பார்த்து. “தென்னாட்டில் உள்ள மிஸ்டர் அண்ணாதுரை அவர்கள் கைத்தறித் துணியைத் தோளில் சுமந்துகொண்டு சென்று ஊர் ஊராக விற்பது கொண்டு வருகிறாரே, அதைப்பற்றி இந்த அரசின் கருத்து என்ன?” என்று கேட்ட நேரத்தில், அன்றைக்குப் பாரதப் பிரதமராக இருந்த பண்டித ஜவகர்லால் நேரு அவர்கள், “நான் கூர்ந்து கவனித்தேன். அவர் செய்யக் கூடிய காரியம் பயன் உள்ளதாக இருக்கிறது . . .”

1984 மார்ச் 9]

மாண்புமிகு மேலவைத் துணைத் தலைவர் : மாண்புமிகு உறுப்பினர்கள் அமைதி காக்க வேண்டுகிறேன்.

திரு. சி. இராமலிங்கம் : ...“கைத்தறித் துணி தேக்கத்தில் இருப்பதைப் போக்க வாய்ப்பாக இருக்கும் அரியச் செயலை செய்திருக்கிறார்கள்” என்று அன்றைக்கு ராஜ்ய சபையில் எடுத்துச் சொன்னார்கள். தமிழ் நாட்டிலே இன்றைக்கு வெள்ளத்தாலே நிரம்பியிருக்கின்ற பூனில்லிபுத்தூரிலே இருக்கின்றவர்கள் எல்லாம் கைத்தறி நெசவாளர்கள்தான். அதேபோல இராசபாளையம், சத்திரப்பட்டி, சேவந்தரபாண்டியம், பூனில்லிபுத்தூர் இப்படி ஒரு 20 ரொமங்கிலே சாலியர் என்ற ஒரு சமுதாயத்தினர் வாழ்ந்து கொண்டிருந்தார்கள். அவர்களுக்கு வேலையில்லாத திண்டாட்டம் இருந்த நேரத்திலே பட்டினிப் பட்டாளம் என்ற ஒரு பட்டாளத்தைத் திரட்டிக் கொண்டு அவர்கள் சென்னையை நோக்கி கால்நடையாகவே வந்தார்கள். அந்தப் பட்டினிப் பட்டாளத்திற்கு இறந்துபோன ஜீவா அவர்கள் தலைவராகவும், கம்யூனிஸ்ட் கட்சியில் இருக்கிற மணலி கந்தசாமி அவர்கள் தலைவராகவும் இருந்து—இப்படிப் பல பேர்களை எல்லாம் சொல்வதற்கு அவர்களுக்கு நன்றி சொல்வதற்காகச் சொல்கிறேன்—அவர்கள் அங்கேயிருந்து அந்த மக்களையெல்லாம் அழைத்துக்கொண்டு சென்னையை நோக்கி வந்தார்கள். சென்னையை நோக்கி வந்த அந்தப் பட்டினிப் பட்டாளம் அன்று சென்னை ராஜதானி என்று இருந்த தமிழ் நாட்டிலுடைய—வெள்ளைக் காரர்கள் சுதந்திரம் கொடுத்ததற்குப் பிறகு ராஜதானியாக இருந்த—சட்ட சபையை நோக்கி வந்தார்கள். இந்த ராஜதானியினுடைய பிரதமராக—அன்றைக்கு முதலமைச்சர் என்று கிடையாது—அமரர் ராஜாஜி அவர்கள் இருந்தார்கள். அவர்களிடத்திலே முறையிட்டார்கள். பேரறிஞர் அண்ணா அவர்கள் தான் செய்த காரியத்தையும் முறையிட்டார்கள். பேரறிஞர் ராஜாஜி அவர்கள் அந்த சட்ட மன்றத்திலேயே, அந்தத் தொடர் கூட்டத்திலேயே கைத்தறிக்குக் கரை போட்ட வேஷ்டியையும் சேலைகளையும் ஒதுக்க வேண்டுமென்ற தீர்மானத்தை ஒருமனதாக நிறைவேற்றி டில்லிக்கு அனுப்பினார்கள். அனுப்பிய அந்தத் தீர்மானத்தை மத்திய அரசினர் அமுல்படுத்தவில்லை. அன்றைய பண்டித ஜவஹர்லால் நேரு அவர்கள் ஆர்வத்தோடு வாங்கினார்கள்; செயல்படுத்துவதற்கு எல்லா வகையான ஒரு ஏற்பாட்டையும் செய்தார்கள். ஆனால் வட நாட்டிலே இருந்த மில் முதலாளிகள் அன்றைக்கு விசைத் தறிகள் வைத்திருந்தார்கள். அன்று வெறும் மில்கள் தான். அதனால் அதை அவர்கள் கிடப்பிலே போட்டுவிட்டார்கள். அதற்குப் பரிகாரமாக அடுத்து 1954 ஆம் ஆண்டு பேரறிஞர் அண்ணா அவர்கள் அதே முறையில் தோளில் துணியைச் சுமந்து வந்தார்கள். முதலாம் ஆண்டு 1953-லே விற்றபோது 16 லட்ச

[திரு. சி. இராமலிங்கம்]

[1984 மார்ச் 9]

ரூபாய்க்கு துணியை விற்பார்கள்; அடுத்த ஆண்டு தோளிலே சுமந்து விற்ப்போது 35 லட்ச ரூபாய்க்கு விற்பதாக பாராளுமன்றத்திலே—எனக்கு நினைவு சரியாக இருக்குமானால்—பண்டித ஜவஹர்லால் நேரு அவர்கள் சொன்னார்கள். அதன் பிறகு மத்திய அரசு, காங்கிரஸ் அரசு, பண்டித ஜவஹர்லால் நேரு அவர்கள் தலைமையில் இருந்த அரசு இந்தக் கைத்தறிக்கு என்னென்ன நன்மைகள் செய்தால் இதைப் பிழைக்க வைக்க முடியும், இந்தக் கைத்தறிக்கு விளம்பரம் செய்தால்தான் விற்க முடியும் என்ற ஒரு அடிப்படைத் தத்துவத்தை உணர்ந்தது. இந்தக் கைத்தறிக்கு ஏதாவது உதவி செய்துதான் ஆகவேண்டும் என்று உணர்ந்தது. அன்றைக்கு இந்தியா முழுவதும் வைத்திருந்தது 16 லட்சம் கைத்தறிகள் என்று சொல்கிறார்கள்; இன்றைக்கு 30 லட்சம் என்று சொல்கிறார்கள். ஆனால் அன்றைக்கு இருந்த மக்களை, எப்படியும் வாழ வைக்க வேண்டுமென்ற ஒரு நல்ல எண்ணத்திலே காரியங்களைச் செய்ய வேண்டுமென்று முனைந்து, கைத்தறி வார விழா என்று இந்தியா முழுவதும் குறிப்பிட்ட மாதத்தில் நடத்துவது என்ற ஒரு தீர்மானத்தை அவர்கள் அங்கே கொண்டு வந்து செயல்படுத்தினார்கள். அதே நேரத்தில் நித்தியானந்த காணங்கோ என்று தனக்கு இருந்த துணை அமைச்சரை ஒரு குழுவினுடைய தலைவராகப் போட்டு இந்தியா முழுவதும் சென்று கைத்தறிக்கு நாம் என்னென்ன செய்யலாம் என்று ஒரு அடிப்படையை ஆராய்ந்து சொல்ல வேண்டுமென்று நித்தியானந்தம் தலைமையிலே ஒரு கமிட்டி அமைத்தார்கள். அந்தக் கமிட்டியினர் இந்தியா முழுவதும் சென்று பார்த்துவிட்டு அவசியம் இந்தத் தொழிலைக் காப்பாற்ற வேண்டும்; அந்த மக்களுக்கு வாழ்வு அளித்துத்தான் ஆகவேண்டுமென்ற ஒரு அடிப்படையிலே பல சலுகைகளைச் செய்ய வேண்டுமென்று மத்திய அரசுக்கு எடுத்துச்—சொன்னார்கள். அன்றைய பிரதமர் மில் துணிகளுக்கு செஸ் வரி என்று விதித்து, செஸ் பணத்தை வசூலித்து. அநிலே வரக்கூடிய வருமானத்தைக்கொண்டு கைத்தறிகளுக்கு இந்தியா முழுவதும் ஒரு கூட்டுறவு நெசவாளர் சங்கம் அமைப்பது, கூட்டுறவு நெசவாளர் சங்கம் மூலமாக உற்பத்தி செய்யக்கூடிய சரக்குகளை வாங்கி விற்பதற்கு மாநில அப்பகல் சொசைட்டிகளை அமைப்பது, அந்த நெசவாளர்களுக்குத் தேவையான விடுகள் கட்டிக் கொடுப்பது போன்ற பல நல்ல காரியங்களைச் செய்து வந்தார்கள். நான் இதைக் குறிப்பிடுவதற்குக் காரணம் நன்றி சொல்ல வேண்டுமென்பதற்காகத்தான். இப்படிச் காரியங்கள் செய்து கொண்டுவந்த நேரத்திலேதான் நெசவாளர்களுக்கு ஏதாவது ஒரு விமோசனம் கிடைத்ததா என்றால் கிடைக்கவில்லை. ஆறு மாதம் என்று சொல்வார்களே ஒரு பழமொழி. ஆறு மாதம் வெறும் வயிறு; ஆறு மாதம் நாலும் கறியும். நாங்கள் ஆறு மாதம் வாழ்வது, ஆறு மாதம் சாவதுமாக இருந்த அந்தச் சூழ்நிலையிலே

1984 மார்ச் 9]

[திரு. சி. இராமலிங்கம்]

பேரறிஞர் அண்ணா அவர்கள் முதலமைச்சராக 1967-ல் வந்தார்கள். அவர்கள் வந்த பிறகு, 1968 ஆம் ஆண்டு என்று நினைக்கிறேன். அவர்களும். இந்தத் தமிழ்நாடு என்ற பெயர் வைத்த பேரறிஞர் அண்ணா அவர்களும் அமரர் ராஜாஜி அவர்கள் என்ன தீர்மானத்தைக் கொண்டு வந்தார்களோ அதே தீர்மானத்தை மீண்டும் கொண்டுவந்தார்கள். 1967 எங்கே? 1953 எங்கே?

(முற்பகல் 10-30)

இத்தனை ஆண்டுக் காலமாக மத்திய அரசு எங்களைப்பற்றிச் சிந்திக்காமல் இருந்திருக்கிறது. ஏதோ உதவி செய்கிறோம், உதவி செய்கிறோம் என்று சொல்லிக்கொண்டிருக்கின்றார்கள். ஆனால் அவர்கள் செய்கின்ற உதவி யாருக்குப் போகிறது என்றுகூட கணித்துப் பார்க்காமல் இருந்தார்கள். அன்றைக்கு பேரறிஞர் அண்ணா அவர்கள் ஒரு தீர்மானத்தை எங்களுக்காகக் கொண்டு வந்தார்கள். அப்படி ஒரு தீர்மானம் கொண்டு வந்தபோது, அதை மத்திய அரசு கிணற்றிலே போட்டது. ஏதோ சலுகை, சலுகை என்று சொல்லிக்கொண்டிருக்கின்றார்கள். நெசவாளிகளாகிய நாங்கள் பட்டினியால் வாழ்வதா சாவதா என்று இருந்த நிலையிலே பேரறிஞர் அண்ணாவின் வழிவந்த புரட்சித் தலைவர் பொன்மனச் செம்மல் டாக்டர் எம்.ஜி.ஆர். அவர்கள் 1977-ல் ஆட்சிக்கு வந்தார்கள். அவர்கள் நெருக்கமாக இருந்த காரணத்தினால், நான் சொன்னேன். அப்போது டெல்லியில், இன்றையதினம் மாஜி பிரதமர், திரு. மொரார்ஜி தேசாய் அவர்கள் பிரதமராக வந்தார்கள். இங்கே தமிழ் நாட்டில் புரட்சித் தலைவர் அவர்கள் அண்ணா திராவிட முன்னேற்றக் கழக ஆட்சியின் முதலமைச்சராக வந்தார்கள். ஒரு சம்பிரதாயம் இருக்கின்றது. எந்த மாநிலத்தில் முதன்முதலாக யார் முதலமைச்சராக வருகின்றார்களோ, தேர்தலிலே வெற்றி பெற்று வந்தாலும். முதன் முதலாக முதலமைச்சர் அவர்களை அழைத்துப் பேசுகின்ற ஒரு வழக்கம் இருக்கின்றது. அந்த முதல் சந்திப்பில், முதன் முதலாக முதலமைச்சர் அவர்களை அழைத்துப் பேசுகின்றபோது, அந்த பிரதமர் மாண்புமிகு திரு. மொரார்ஜி தேசாய் அவர்களுடைய அந்தக் கூட்டத்திற்கு மாண்புமிகு டாக்டர் புரட்சித் தலைவர் அவர்கள் சென்றார்கள். முதன் முதலாக தமிழகத்திலேயிருந்து சென்றிருக்கின்றார்கள். முதன்முதலாகப் பதவியேற்றுப் போகிறவர்கள், பேசவேண்டிய பேச்சு இந்த நாட்டைப்பற்றி இருக்கவேண்டும். விவசாயிகளைப்பற்றிப் பேசியிருக்கலாம், தமிழ்நாட்டின் தேவைபற்றிப் பேசியிருக்கலாம். ஆனால் நெசவாளிகளாகிய நாங்கள் செய்த ஊழ்வினை. நாங்கள் செய்த புண்ணியம் என்று சொல்வது அல்லது எங்கள் முன்னோர்கள் பட்ட துன்பம் என்று சொல்வது அல்லது அவர்கள் செய்த புண்ணியம் என்று சொல்வது என்பதுபோல, அன்றைக்கு முதன்முதலாக

[திரு. சி. இராமலிங்கம்]

[1984 மார்ச் 9]

பிரதமர் திரு. மொரார்ஜி தேசாய் அவர்களிடத்திலே நமது புரட்சித் தலைவர் அவர்கள் பேசியபோது சொன்னார்கள். 'எங்களுடைய தமிழ் நாட்டிலே கைத்தறி நெசவாளர்கள் அதிகமாக இருக்கின்றார்கள். அவர்களுடைய வாழ்க்கைப் பிரச்சினையிலே சரியான நிம்மதியில்லை. அவர்களுக்கு ஏதாவது நன்மை செய்ய வேண்டும். அவர்களுக்கு நல்லது செய்ய வேண்டுமென்ற அடிப்படையிலேதான் ராஜாஜி அவர்களும், பேரறிஞர் அண்ணா அவர்களும் கரை போட்ட வேஷ்டி, சேலைகளைக் கைத்தறிக்கு ஒதுக்க வேண்டும் என்ற அந்த தீர்மானங்களையெல்லாம் போட்டிருக்கின்றார்கள். திரு. மொரார்ஜி தேசாய் அவர்களே, தாங்களும் ஏதாவது செய்ய வேண்டுமென்று எண்ணினால், முதலிலே கைத்தறி நெசவாளர்களுக்கு ஏதாவது செய்ய வேண்டும்' என்றுதான் அவர்கள் முதன்முதலாகப் பேசிய பேச்சு இருந்தது. பிரதமர் அவர்களிடத்திலே அப்படிப் பேசினார்கள். அவரும் முதன்முதலாகப் பிரதமராக வந்திருந்தார்கள். நம் புரட்சித் தலைவர் அவர்களும் முதன்முதலாக முதலமைச்சராக வந்திருந்தார்கள். நம் முதலமைச்சர் அவர்கள் சென்று அவர்களிடம் பேசிய கன்னிப் பேச்சிலே எங்களைப்பற்றிச் சிந்தித்து, எங்களுடைய கருத்தைப் புரிந்துகொண்டு பேசியதற்கு நாங்கள் முதலமைச்சர் அவர்களுக்கு நன்றிக் கடன் பட்டிருக்கிறோம். அதைப்பற்றி நான் ஏற்கெனவே பலமுறை மேடைகளிலே பேசியிருக்கிறேன். ஒரு நெசவாளத் தொழிலாளியாக இருக்கின்ற நானே அன்று முதலமைச்சராகச் சென்றிருந்தாலும்கூட, அப்படிப் பேசியிருக்க மாட்டேன். அதே நெசவாளச் சமுதாயத்தில் பிறந்த நமது மாண்புமிகு திரு. எஸ். ஆர். இராதா அவர்களும் முதலமைச்சராகச் சென்றிருந்தாலும்கூட, அவரும் அப்படிப் பேசியிருக்கமாட்டார்கள் என்ற நம்பிக்கை எனக்கு இருக்கிறது. ஏனென்றால் எந்த ஒரு சமுதாயத்தைச் சேர்ந்தவராக இருந்தாலும், அவருடைய சமுதாயத்தைப்பற்றி 'நான் ஒரு நெசவாளர்' என்று சொல்வதில்லை. ஒரு ப. வி.க்கு வந்துவிட்டால், தான் ஒரு அரசு பரம்பரையைச் சார்ந்தவர் என்று நினைத்துக்கொள்வார்கள். ஒரு மந்திரி பதவிக்கு வந்துவிட்டால் தான் யாரோ, எங்கேயோ இருந்து வந்து விட்டோம் என்பதுபோலத்தான் எல்லோரும் நினைப்பது வழக்கம். அவற்றையெல்லாம் மீறிய வகையிலே, இன்றைக்கு மாண்புமிகு புரட்சித் தலைவர் அவர்கள், தான் செய்த தொழில் வேறு, தான் இருந்த நிலைமை வேறு. அந்த நிலைமைகளை மறந்து ஒரு நெசவாளரைப்போல போராடினார்கள், பேசினார்கள் என்றால் இதைவிட எங்களுக்கு என்ன இருக்கிறது? அதற்கு நாங்கள் என்ன கைகூறு செய்யப்போகிறோம்? இங்கு சமுதாயத்தில் வேறு யாரும் அப்படிச் செய்யமுடியாது என்று சொல்லி, அவர்களுக்கு நாங்கள் மிகவும் கடமைப்பட்டிருக்கிறோம் என்று சொல்லிக்கொள்கிறேன். அப்படியாராவது எங்களுக்குச் செய்திருக்கின்றார்களா?

1984 மார்ச் 9]

[திரு. சி. இராமலிங்கம்]

அதன் பிறகு அவர்கள் என்னை கைத்தறி நெசவாளர் கூட்டுறவுச் சங்கத்திற்கு ஆலோசனைக் குழுத் தலைவராக, அதிகாரப் பற்றற்ற தலைவராக, அதுவும் எதிலும் நடவடிக்கை எடுக்கக்கூடிய அளவுக்கு அதிகாரம் இல்லாத தலைவராக நியமித்தார்கள். அப்படி நியமித்த பிறகு அவர்கள் என்னிடத்தில் முதலில் பேசியபோது, 'உங்களுடைய நெசவாளர் சமுதாயத்திற்கு உங்களால் என்னென்ன நன்மைகளைச் செய்ய முடியுமோ அவைகளைச் செய்யுங்கள். அதற்கு ஆலோசனை சொல்லுங்கள். மாண்புமிகு தொழிலாளர் நலத் துறை அமைச்சர் அவர்களிடத்திலே சொல்லுங்கள் அல்லது என்னிடத்திலே சொல்லுங்கள்' என்று சொன்னார்கள். அதன்படி நான் தொழிலாளர் நலத் துறை அமைச்சர் அவர்களிடம் சொன்னேன். அவர்கள் நெசவாளர்களுக்கு ஒரு பாதுகாப்புச் சட்டம் கொண்டு வந்தார்கள். அதைப்பற்றி நான் இங்கே பேசியபோது, ஆனந்தக் கண்ணீர் விட்டு பாராட்டி, வரவேற்றுப் பேசினேன். அதன் பிறகு குறைந்தபட்சக் கூலி நிர்ணயச் சட்டத்தை இந்த அரசு, புரட்சித் தலைவர் அவர்கள் தலைமையில் அமைந்த அரசு கொண்டு வந்தது.

திரு. ஜே. எம். மியாகான் : மாண்புமிகு மேலவைத் துணைத் தலைவர் அவர்களே, மாண்புமிகு உறுப்பினர் அவர்கள் கோவாப்பரேடிச் சொசைட்டியில், 'வீவர்ஸ் சொசைட்டி'-யில் தலைவராகப் போட்டிருப்பதை, பவர் இல்லாத தலைவராக போட்டிருப்பதை ஆதரித்துப் பேசுகிறார்களா அல்லது குறைசொல்லிப் பேசுகின்றார்களா என்பதைப்பற்றி அறிய விரும்புகிறேன்.

திரு. சி. இராமலிங்கம் : போதும் என்ற மனமே பொன் செய்யும் மருந்து. அதிகாரப் பற்று இல்லாது இருப்பதால்தான் நான் இதையெல்லாம் பேச முடிகிறது. அதிகாரப் பற்று உள்ள தலைவராக இருந்தால், நான் இந்தக் குறைகளையெல்லாம் இந்த அவையிலே எடுத்து வைக்க முடியாது. அப்படி அதிகாரப் பற்றில்லாத காரணத்தினால். மாண்புமிகு தொழிலாளர் அமைச்சர் திரு. இராகவானந்தம் அவர்கள் குறைந்தபட்சக் கூலி நிர்ணயச் சட்டம் கொண்டுவந்து, பிறகு அமுல்படுத்திக்கொண்டிருக்கிறார்கள். அது மிகவும் நன்மையாக இருந்து வருகிறது. ஆதலால்தான் சட்டமன்ற உறுப்பினராக இருந்து ஒருசில குழுக்களுக்குச் செல்கிறபோதெல்லாம், எளிதாக இருக்கிறது. டில்லியில் பண்டித நேருவினுடைய திருக்குமாரத்தி பிரதமர் இந்திரா காந்தி அம்மையார் அவர்களைச் சந்தித்துக் கோரிக்கைகளைக் கொடுக்க வாய்ப்பு இருக்கிறது. ஆனால் உறுப்பினர் திரு. மியாகான் கூறுவதுபோல் தலைவராக (சேர்மனாக) இருந்தால், நம் அமைச்சரைத் தவிர வேறெங்கும் கொடுக்க முடியாது. ஆகவே அது ஒரு வாய்ப்பாகத்தான் இருக்கிறதென்று கருதுகிறேன்.

[திரு. சி. இராமலிங்கம்]

[1984 மார்ச் 9]

(முற்பகல் 10-40)

கடந்த மூன்றாண்டுகளுக்கு முன்னால் தமிழ் நாட்டில் மட்டுமல்லாமல், கர்நாடகத்திலும், ஆந்திராவிலும், மழை பெய்யாத காரணத்தினால் பட்டுப் பூச்சிகள் வளர்ப்பு குறைந்து, பட்டு உற்பத்தி குறைந்து, ஒரு கிலோ மூலப் பொருள் (ரா மெட்டிரியல்) பட்டு நூல் விலை 700 ரூபாய்க்கு விற்பது. அப்படி ன்றநூல் ஒரு பட்டுச் சேலை நெய்வதற்கு ஆகின்ற சாயம் மற்ற செலவுகளை எல்லாம் பார்த்தால், ஒரு கிராம் பட்டுக்கு அன்றைய விலை கிட்டத்தட்ட 1¼ ரூபாய்க்கு வந்திருக்கிறது. இன்றைக்கு 65 காசிலிருந்து 75 காசுவரை குறைந்திருக்கிறது. சேலை 300 கிராமுக்குத்தான் வரும். தாய்மார்கள் விரும்பி பட்டுச்சேலை எடுக்க வேண்டுமென்றால் என்ன விலையாகும்?

பட்டுத் தொழில் இன்றைக்கு நசிந்து வருகிறது என்று அமைச்சர் திரு. இராகவானந்தம் அவர்களிடம் சொன்னபோது, கிட்டத்தட்ட 80,000 தறிகள் அசல் பட்டு நெய்கிறார்கள் என்று சொன்னவுடனே, உங்களுக்குத் தெரிந்ததைச் செய்யுங்கள் என்று சொன்னார்கள். பட்டு சொசைட்டித் தலைவர்களையும், உற்பத்தியாளர்களையும் அழைத்து மாநாடு போட்டு, உடனே டில்லிக்குத் தூதுக் குழுவாகச் சென்றோம். என்பது பேர் சென்றோம். பிரதமர் அவர்களிடத்திலே நிலைமைகளை எடுத்துச் சொன்னதால்தான், சம்பந்தப்பட்ட அதிகாரிகளையும் சந்தித்துப் பேசியதால்தான், நாங்கள் 8½ மணிக்குக் கொடுத்த மகஜரைப் பெற்று 10½ மணிக்கு சீனாவிலிருந்து 250 டன் பட்டு நூல் இறக்குமதி செய்வதற்கு உத்தரவிட்டார்கள். நான் இதைப் பெருமையாகச் சொல்கிறேன். அந்த அளவுக்குச் செய்தார்கள். தட்டினால் திறக்கப்படும், கேட்டால் தரப்படும் என்ற சூழ்நிலையை வைத்து அம்மையார் அவர்களைக் கேட்டோம், அவற்றைப் பெற்று வந்தோம்.

அதைப்போல ரிபேட்டுக்காக மனு கொண்டுபோய் கொடுத்தோம். 15 நாளைக்கு என்றிருந்ததை இன்றைக்கு 60 நாளைக் ஆக்கிக் கொடுத்திருக்கிறார்கள். 'இப்படி சில நூல் பற்றாக்குறை வருகிறபோது நூல் விலை ஏறுகிறது, இறங்குகிறது. இதற்கு ஏதாவது ஒரு வழிவகை செய்ய வேண்டு' மென்று கேட்டேன். அதற்கான ஆலோசனையைக் கேட்டார்கள். 'அதையும் மனுவில் கொடுத்திருக்கிறோம், நூல் உற்பத்தி அதிகமாகிறபோது, வாங்கித் தேக்கி வைத்துக்கொள்வது, பிறகு நூல் விலை ஏறுகிறபோது, கைத்தறி நெசவாளர்களுக்குக் கொடுக்கலாம்' என்று சொன்னதன்பேரில் யார்ன் பேங்க் என்று வைப்பதுபோன்று கேரளாவிலேகூட அதன் கிளையை வைத்திருக்கிறார்கள்—இப்படி எங்களுக்குத் தேவையான சில சலுகைகளைப் பெற்று வருகிறோம். இத்தனை பேர்கள் செய்த முயற்சியால், மூதறிஞர் ராஜாஜி அவர்களிடம் தீர்மானம் கொடுத்தோம். பேரறிஞர் அண்ணாவிடம் தீர்மானம்

1984 மார்ச் 9]

[திரு. சி. இராமலிங்கம்]

கொடுத்தோம். இன்றைய முதல்வராக, எங்களுடைய நெசவாளர்களின் கண்கண்ட தெய்வமாக இருக்கக்கூடிய டாக்டர் புரட்சித் தலைவர் அவர்கள் திரு. மொரார்ஜி தேசாய் அவர்களிடத்திலே சொன்ன அந்தக் கருத்தையும், அதன் பிறகு திருமதி இந்திரா காந்தி அவர்களிடத்திலே நெசவாளர்கள் குறித்து சொன்ன கருத்தையும் அடிப்படையாக வைத்து, இன்றைக்கு எங்களுக்கென்று சில ரக துணிகளை ஒதுக்க மத்திய அரசில் சட்டம் கொண்டு வருவதற்கு தீர்மானம் வர இருக்கிறதென்பதைச் சொன்னதைக் கேட்டு மகிழ்கிறோம்.

அந்தத் தீர்மானம் குறித்து நான் சில எண்ணங்களை, எனக்குள்ள அனுபவத்தின் அடிப்படையிலே சொல்வதென்பது என்னுடைய கடமை என்ற அடிப்படையிலே சொல்லக் கடமைப்பட்டிருக்கின்றேன். மாண்புமிகு துணைத் தலைவர் அவர்களே, உங்கள் மூலமாக நான் மத்திய அரசுக்கு இதைச் சொல்லக் கடமைப்பட்டிருக்கிறேன்.

கைத்தறிக்கு என்று சிலரக துணிகளை ஒதுக்க முன்வந்திருக்கிறார்கள். அதிலே பரம்பரை பரம்பரையாக வெளிநாடுகளுக்கு ஏற்றுமதி செய்துவந்த பளயகாட் சாரம் என்று சொல்வார்கள். அதாவது லுங்கி, கைலி என்று சொல்லக்கூடிய துணிவகைகளை போர்த்துகீசியர்களின் துறைமுகமாக இருந்த பளயகாட்டிலிருந்துதான், அரபு நாடுகளுக்கும், கீழ் திசை நாடுகளுக்கும் அனுப்பியதாகவும், அதனால் இதுபோன்ற துணிகளுக்கு அப்பெயர் வைக்கப்பட்டதென்பதும் வரலாறு. அதன்பிறகு 'ப்ளீடிங் மெட்ராஸ்' என்ற துணி. நீங்கள் எல்லாம் அதைப்பற்றிக் கேட்டிருப்பீர்கள். தண்ணீரிலே போட்டால் அது சாயம் இழக்க வேண்டுமென்று சொல்லுகிறார்கள். அதுவும் சென்னையிலேதான். அடுத்து 'மெட்ராஸ் செக்ஸ்' என்று சொல்லக்கூடியதும் சென்னையிலேதான் உற்பத்தி செய்கிறார்கள். நான்கு, ஐந்து வண்ணங்களிலே நெய்யக்கூடிய சட்டைத் துணி அது. இவற்றையெல்லாம் கைத்தறிக்கே ஒதுக்க வேண்டுமென்று இந்த அவையின் மூலமாக மத்திய அரசைக் கேட்டுக் கொள்கிறேன். நான் அன்றைக்கே சொன்னேன். முன்பு எங்களுக்குப் போட்டியாக மில் முதலாளிகள்தான் இருந்தார்கள். இன்றைக்கு விசைத் தறிகள் வந்திருக்கின்றன. அவர்கள் செய்யும் தில்லுமூல்லுகளை கடந்த கூட்டத்தில் சொன்னேன். விசைத் தறிகளிலே உற்பத்தி செய்யக்கூடாது, கைத்தறிக்கே எல்லாவற்றையும் கேட்கிறீர்களே என்றால், 36"-க்கு மேல் இந்த ரகங்களை அவர்கள் உற்பத்தி செய்யக்கூடாது. 'ரியல் மெட்ராஸ்' என்ற கர்சிப்புகள் கிட்டத்தட்ட 300 ஆண்டுகளாக இங்கிருந்து ஆப்பிரிக்காவுக்குச் சென்று கொண்டிருக்கின்றன. இன்றைக்கு அந்த வியாபாரம் இல்லாமல் இருக்கிறது. அதையும் கைத்தறிக்கே ஒதுக்க வேண்டுமென்று கேட்டுக்

[திரு. சி. இராமலிங்கம்]

[1984 மார்ச் 9]

கொள்கிறேன். 36"-க்கு மேல் மேலே சொன்ன பளையகாட் லுங்கிகள், கைலிகள், ப்ளீடிங் மெட்ராஸ், மெட்ராஸ் செக்ஸ் என்ற இந்த ரகங்களை எல்லாம் விசைத் தறிகளிலே, மில்களிலே நெய்யக்கூடாது என்ற சட்டத்தைக் கொண்டு வருவார்கள் என்ற நம்பிக்கையோடு, இதைக் கூறிக்கொள்கிறேன்.

அடுத்து, புட்டா சேலைகள் என்று சொல்லுவார்கள். இன்றைக்குத் தாய்மார்கள் கட்டும் சேலையிலே இடையிடையிலே பூக்கள் இருக்கும். இதை எம்ப்ராய்டரியிலும் நெய்வார்கள், தறியிலும் ஐக்காடு அமைத்து அந்தப் பூக்களை நெய்வார்கள். எம்ப்ராய்டரி செய்வதற்குத் தடை விதிக்க வேண்டுமென்று சொல்லவில்லை. துணிகளில் பூக்கள் அமைப்பது, கோடுகள் அமைப்பது அல்லது யானை, புலி போன்ற மிருகங்களை அமைப்பது என்பது தறியில் ஐக்காடு மூலம் நெய்வதாகும். ஐக்காடு அமைத்து ஊடால் முறைப்படி பூக்களை—சாமந்தி, மல்லி—நெய்வார்கள். வட நாட்டிலே உள்ள விசைத் தறிக்காரர்கள் ஐக்காடு அமைத்து இதைச் செய்கிறார்கள். சிக்கல்கராஞ்சி, பீவந்தி, மீரட், மகாராஷ்டிரப் பகுதிகளில் 52", 54" நெய்து, குறைந்த விலைக்குக் கொடுக்கிறார்கள். ஆனால் சரித்திர காலத்திலிருந்து கைத்தறியில்தான் நெய்து வந்தார்கள். அதற்காக ஒரு கண்காட்சி திறந்தோம். விஸ்வகர்மா என்று பட்டுத் துணியில் ஒரு ரகத்தையும் புதுப் பாவு என்று ஒன்றையும் திறந்தோம். அதற்கு சட்டமன்ற உறுப்பினர்களை எல்லாம் அழைத்தோம். ஆனால் யாரும் வந்து பார்த்ததாக குறிப்பேட்டிலே இல்லை. மனிதன் தோன்றிய காலத்திலிருந்து துணிகளை நெய்து கைத்தறியில்தான். கைத்தறியிலே மகளிரைக் கவருகிற, மகளிருக்கு மேலும் அழகூட்டுகிற சேலைகள் நெய்யப்படுகின்றன. ஒரு பழமொழி சொல்லுவார்கள். இடையிலே இருப்பது சேனியன் கைவேலை, காதிலே ஹொலிப்பது தட்டான் கைவேலை என்று. இந்த இரண்டும் சேர்ந்து ஒரு பெண்ணை அழகாக உருவாக்கும். அந்தச் சூழ்நிலையில் துணிகளை நெய்யும் எங்களை, விசைத் தறியிலே நெய்பவர்கள், வேலையில்லாமல் அடக்குகிறார்கள். கொடி பேட். பார்பர் பேட் விசைத் தறியிலே நெய்யக்கூடாதென்று பணிவன்போடு கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

திரு. ஆர். டி. சித்தாபதி: மாண்புமிகு துணைத் தலைவரவர்களே, நம்முடைய மாமன்றத்தில் எதிர்க் கட்சி வரிசையில் உறுப்பினர்கள் இல்லாத நிலை இருக்கிறது. அதற்கான காரணத்தை தலைவரவர்கள் அறிவிக்கால், கவமாக இருக்கும்.

மாண்புமிகு மேலவைத் துணைத் தலைவர்: அவையைப் பொறுத்த வரையில், குறைவு என் இருக்கிறதா, இல்லையா என்பதைப் பார்ப்பதுதான் தலைவருடைய வேலை. அவையை நடத்துக் சேவையான அளவுக்கு இங்கே

**1984-85 ஆம் ஆண்டுக்கான நிதிநிலை அறிக்கை மீது
பொது விவாதம்**

1984 மார்ச் 9] [மேலவைத் துணைத் தலைவர்]

உறுப்பினர்கள் இருக்கிறார்கள். முக்கியமான நிதிநிலை அறிக்கையின்மீது விவாதம் நடக்கும்போது, குறிப்பாக எதிர்க் கட்சி உறுப்பினர்கள் அவையில் இருப்பது விவாதத்திற்கு நல்லது என்பது எல்லோரும் அறிந்த ஒன்று. மாண்புமிகு உறுப்பினர் அவர்கள் சொல்வதை அவர்களும் மனதிலே கொண்டு, நிச்சயமாக வந்து அவையில் அமருவார்கள் என்று கருதுகிறேன். இங்கே இருப்பார்கள் என்று எதிர்பார்க்கிறேன்.

(முற்பகல் 10-50)

திரு. சி. இராமலிங்கம் : ஐக்காடு இயந்திரம் மூலமாக உற்பத்தி செய்வதை முழுமையாக கைத்தறிக்கே ஒதுக்க வேண்டும். அதற்கேற்ற வகையில் தீர்மானமும் கொண்டுவருவார்கள் என்கிற நம்பிக்கையைத் தெரிவித்துக் கொள்கிறேன். முதறிஞர் ராஜாஜி அவர்களாலும், பேரறிஞர் அண்ணா அவர்களாலும் கொண்டுவரப்பட்ட தீர்மானத்தின்படி, கரை போட்ட வேஷ்டி சேலைகளை கைத்தறிக்கே ஒதுக்க வேண்டும். வேஷ்டி சேலைகள் என்றால் 50" இருக்க வேண்டும். கலர் கரை உள்ளதை கைத்தறிக்கே ஒதுக்க வேண்டும். வேண்டுமானால் விசைத் தறியிலே சிங்கிள் கலரில் எவ்வளவு வேண்டுமானாலும் அவர்கள் உற்பத்தி செய்துகொள்ளட்டும்.

திரு. ஜே. எம். மியாகான் : கைத்தறி கான்பொன்சில் பேசியதை எல்லாம் இங்கே மாண்புமிகு உறுப்பினர் பேசுவதைக் காட்டிலும் நிதிநிலை அறிக்கை பற்றிப் பேசுவது நல்லது.

மாண்புமிகு மேலவைத் துணைத் தலைவர் : நிதிநிலை அறிக்கையில் கைத்தறிப்பற்றியும் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. ஆகவே அது தொடர்பாகத்தான் உறுப்பினர் பேசிக்கொண்டிருக்கிறார். மேலும் அவர் என்ன பேசுவது என்று முடிவு செய்வது அவர்தானே தவிர வேறு உறுப்பினர் அல்ல.

திரு. சி. இராமலிங்கம் : நான் உறுப்பினர் திரு. மியாகான் போல், சர்வகலாவல்லவன் அல்ல. எதையும் புரிந்துகொண்டு பேசுகிறவனும் அல்ல. எனக்குத் தெரிந்ததெல்லாம் இந்தக் கைத்தறிகான். எங்கள் மக்கள் வாழ்வும் அதில்தான் இருக்கிறது. இன்றைக்கே நாட்டிலே 31 கோடி நெசவாளர் மக்கள் வாழ்கிறார்கள். அவர்களுக்காகத்தான் நான் பேசுகிறேன். கரை போட்ட வேஷ்டி சேலைகளை எங்களுக்கு அவசியம் ஒதுக்க வேண்டுமென்று திரும்பவும் கேட்டுக்கொள்கிறேன். விசைத் தறியைப் பொறுத்தவரையில், அவர்களுக்கு நிறைய வாய்ப்புகள் இருக்கின்றன.

அதி. து. பட்டுப் புச்சியிலிருந்து கக்கன் எடுக்கிறார்கள். பட்டுநூல் சம்பந்தப்பட்ட அனைத்தையும் கைத்தறிக்கே ஒதுக்க வேண்டும். பட்டுப்புச்சியிலிருந்து கக்கன் எடுத்து, பட்டுநூல் எடுக்கும் பணி எல்லா இடங்களிலும்

[திரு. சி. இராமலிங்கம்]

[1984 மார்ச் 9]

நடைபெறுகிறது. இதில் கர்நாடகம் முன்னணியில் இருக்கிறது. ஆந்திரா இரண்டாவது இடத்தைப் பெறுகிறது. அடுத்து தமிழகம். பட்டுநூல் தொடர்புடைய அனைத்தையும் கைத்தறிக்கு ஒதுக்குவதற்கான சட்டம் விரைவில் கொண்டு வர வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

அடுத்து, பாலியஸ்டர். இன்றைக்கு துணித் தேக்கம், வேலையில்லாத திண்டாட்டம் இருப்பது எல்லாம் பாலியஸ்டரில்தான். நான்கு பாலியஸ்டர் பேண்டும், நான்கு ஷர்ட்டும் தைத்துவிட்டால் நான்கு, ஐந்து ஆண்டுகளுக்கு வேறு துணி எடுக்கத் தேவையில்லை. துணியும் எளிதில் கிழிந்துபோவதில்லை. புதிதாக இந்த ரகத்தை அறிமுகப்படுத்தியிருக்கிறார்கள். ஆனால் அதனால் ஏற்படுகின்ற சுகாதாரக் கேட்டைப்பற்றி நான் சொல்ல விரும்பவில்லை. சீக்கிரம் சலவை செய்து போடலாம். ஐந்து ஷர்ட்டு எடுத்தால் ஐந்து ஆண்டுகளுக்கு வேறு ஷர்ட் தேவையில்லை. “சூயவன் சட்டிப்பாணை செய்தால், உடைந்தால் அடிக்கடி வாங்குவான்” என்று சொல்லுவார்கள். இப்போது அதற்குப் போட்டியாக வேறு பாத்திரங்கள் வந்துவிட்டபடியால், சூயவர்கள் எங்கே போனார்கள் என்றே தெரியவில்லை. அதுபோல் முன்பெல்லாம் ஊருக்கு நான்கு, ஐந்து செக்குகள் எண்ணெய் ஆட்டிக்கொண்டே இயங்கிக் கொண்டிருக்கும். ஆனால் இன்றைக்கு எண்ணெய் எடுக்கும் இயந்திரங்கள் வந்துவிட்டபடியால், எண்ணெய் எடுக்கின்ற செக்குகளைக் காண முடிய வில்லை. அந்தத் தொழிலில் ஈடுபட்டிருந்த தொழிலாளர்கள் என்ன ஆனார்கள் என்றே தெரியவில்லை. எந்த ஊரிலும் இப்போது நாம் அதைக் காண முடியவில்லை. இன்றைக்கு ஒன்றைப்பற்றி அரசியல்வாதிகள் சொல்கிறார்கள். எஸ்.ஐ.சி., வங்கி இவற்றில் எல்லாம் கம்ப்யூட்டர் கொண்டு வந்தால், அதை எதிர்க்கத் துணிகின்ற அரசியல்வாதிகள் எண்ணெய் எடுக்கின்ற செக்குக்கு எதிராக இயந்திரங்கள் வந்தபோது அதை எதிர்க்க வில்லை. அதுபோல் கைத்தறிக்கு எதிராக விசைத்தறி வந்தபோது, “கைத்தறி அழியும், ஆகவே விசைத் தறியை எதிர்க்கிறோம்” என்று சொல்ல எந்தத் தலைவரும் முன்வரவில்லை. ஆனால் இன்றைக்கு என்ன சொல்கிறார்கள் என்பதையும் பார்க்க வேண்டும். விசைத் தறி வந்தால் நாட்டின் பொருளாதாரம் வளரும் என்கிறார்கள். இன்றைக்கு கைத்தறியில் உற்பத்தியாகின்ற துணியையே விற்க முடியவில்லை. ஒருநாள் இரண்டு கஜம் கைத்தறியில் நெய்ய முடியும் என்றால், விசைத் தறியில் 20 கஜம் நெய்ய முடியும். இரண்டு கஜம் துணியையே விற்க முடியாத நிலை இருக்கும்போது, 20 கஜம் துணியை எப்படி விற்க முடியும்? தவிரவும் வேலையில்லாத திண்டாட்டம் அதிகமாக இருக்கின்ற இன்றைய நிலையில் கிராமப்புறங்களில் கூட கைத்தறிக்கு ஆக்கமும் ஊக்கமும் அளித்தால், வேலையில்லாத

1984 மார்ச் 9]

[திரு. சி. இராமலிங்கம்]

திண்டாட்டம் போக்கப்படுவதுடன் கிராமப்புறங்களிலும் இந்தத் தொழில் வளரும். அந்தத் தொழில் வளருகிறபோது, கிராம மக்கள் வேறு தொழில் இல்லாத நேரத்தில் இந்தத் தொழிலுக்கு வருவார்கள். தமிழ் நாட்டில், சேலம், கோயம்புத்தூர், பெரியார் மாவட்டம், இப்போது மதுரை மாவட்டத்தில் தறிநெய்ப்பவர்கள் இருக்கிறார்கள். ஆனால் அதே ஜாதியைச் சேர்ந்தவர்கள் இல்லை. செங்குந்த முதலியார்கள் நெய்வார்கள், சௌராஷ்டிரா இனத்தைச் சேர்ந்தவர்கள் நெய்வார்கள், தேவாங்க செட்டியார்கள் நெய்வார்கள், சாலியர் நெய்வார்கள். இப்படி ஒரு ஏழு ஜாதிக்காரர்கள் தான் இந்தத் தறி நெசவில் ஈடுபடுவார்கள். கிராமங்களில்கூட யாருக்காவது பையன்களுக்கு வேலையில்லையென்றால், 'செட்டியார் வீட்டுக்குப் போ, வேலை கற்றுக் கொள்ளலாம்' என்று சொல்லி அனுப்புவார்கள். அவர்களும் தறி நெய்கிற வேலையை ஐந்து வருடத்துக்குச் சொல்லிக் கொடுப்பார்கள். இப்போது இன்ஜினியரிங் கல்லூரியில் சேர்ந்து ஐந்து வருடம் படிப்பது போல் தறி நெசவிலும் ஐந்தாண்டுக் காலம் கற்றுக்கொள்ள வேண்டும். அப்போதுதான் தறி நெய்கிற பக்குவம் அவனுக்கு வரும். அப்புறம்தான் அவன் துணி நெய்ய முடியும். திடீரென்று அந்த வேலை வந்துவிடாது. பஞ்சிலே பல வகை இருக்கிறது. பூப்போல பஞ்சு, புகைபோல் பஞ்சு என்று பலவிதம் இருக்கிறது இப்படி ஐந்து வருடம் கற்றுக்கொண்டு அந்த வேலையைச் செய்கிறபோது, அந்த வேலை மனிதர்களை அழகுபடுத்துகிறது. மனிதனை அழகு செய்யும் வேலை அது. ஆனால் அந்த வேலையைச் செய்கிற எங்களுக்கு, நாங்கள் படுகின்ற துன்பங்களைப் பார்க்கிறபோது, இந்தக் கைத்தறி தொடர்ந்து இருந்துதான் ஆகவேண்டும் என்ற நிலை வருகிறது.

அப்படித் துன்பம் இருந்தாலும், நாட்டின் பொருளாதார நிலையையும், வேலையில்லாத திண்டாட்டத்தையும் போக்க வேண்டுமானால், விசைத் தறியைக் கட்டுப்படுத்துங்கள். நான் விசைத் தறிக்கு எதிரி அல்ல. இந்தக் கைத்தொழிலை வளருங்கள். இதை வளர்த்தால் வேலையில்லாத திண்டாட்டம் குறையும் என்ற அடிப்படையில்தான் இந்த பாலியஸ்டரைக் கட்டுப்படுத்த வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன். பாலியஸ்டர் துணி கூட அதிகமாகத் தேங்கியிருக்கிறது. பாலியஸ்டர் துணியை அதிகம் உபயோகப்படுத்தும்போது, பஞ்சுத் துணிகளும் பருத்தித் துணிகளும் தேங்கிவிடுகின்றன. அசல் பட்டுத் துணிகளும் சரியாக விற்பது கிடையாது. இப்படிப்பட்ட துணிகளின் தேக்கம் அதிகமாகிவிடுகிறது. அதனால்தான் நாங்கள் கூப்பாடு போடுகிறோம். மத்திய சர்க்கார் இதற்கு வழிவகை செய்ய வேண்டும். அதுமட்டுமல்ல, கதருக்கு ஒரு நியாயம். அதாவது கதருக்கு சப்ஸிடி கொடுக்கப்படுகிறது. கதர் என்று சொல்லும்போது, அந்த இலாக்காவின் அமைச்சரே வந்துவிட்டார்கள். அது

[திரு. சி. இராமலிங்கம்]

[1984 மார்ச் 9]

மகிழ்ச்சிக்குரியதுதான். 30 சதவீதம், 40 சதவீதம் கதருக்கு மானியம் கொடுக்கிறார்கள். ஆனால் கைத்தறிக்குக் கொடுக்கப்படுவதில்லை. கதரும் கைத்தறியும் ஒன்றேதான் என்று மத்திய அரசு ஆக்க வேண்டும். கதர் வேறு, கைத்தறி வேறு அல்ல. கையால் நூலை நூற்றால் கதர் என்று பெயர் வைத்தார்கள். நாங்கள் எந்த நூலையும் நெய்ய தயாராக இருக்கிறோம். ஆனால் கதருக்கு என்று ஒரு சலுகை கொடுக்க வேண்டிய அவசியம் இல்லை. கதரில் கூட பாலியஸ்டர் என்று வந்திருக்கிறது. அது என்ன கதர் பாலியஸ்டர் என்ற புது நாகரீகம்? கொட்டை நூற்று, தட்டடித்து, பஞ்சு எடுத்து நூல் வந்தால்தான் அது நெய்வதற்கு ஏற்றதாக வரும். பழைய காலத்தில் பாட்டிமார்கள் கொட்டைநூற்று சம்பாதிப்பது என்றே ஒரு வழக்கம் இருந்தது. அந்தக் காலத்திலே பெண்கள் சம்பாதித்து ஆண்களுக்குக் கொடுப்பது என்ற பழக்கம் இருந்ததாக இதிலிருந்து தெரிகிறது. பாட்டிமார்கள், சிறுசச்சிறுக பணம் சேர்த்து, பேரன்கிட்டே கொடுப்பது வழக்கம். அதனால்தான் ஒருவனைப் பார்த்து, “இது என்ன உங்கள் பாட்டி கொட்டை நூற்று சம்பாதித்ததா?” என்று கேட்பார்கள். அப்படிப்பட்ட அந்தக் கதரிலும் பாலியஸ்டர் வந்திருப்பதை சிலர் கடுமையாக எதிர்த்திருக்கிறார்கள். சிலர் ஆதரிக்கிறார்கள். யார் ஆதரிக்கிறார்கள் என்றால், அந்த பாலியஸ்டர் பஞ்சு உற்பத்தி செய்து, இயந்திரத்தின் மூலம் நூல் நூற்கிறானே அந்த முதலாளி. அவன் எல்லோரையும் சரிக்கட்டுகிறான். எல்லோருக்கும் வெண்ணெய் போடுகிறான், எல்லோரையும் குளிப்பாட்டுகிறான். அவர்களை சுகபோகத்தில் வைக்கிறான். அதனால் அவர்கள் ஆதரிக்கிறார்கள். ஆனால் அது கதருக்கு ஏற்றதல்ல. இந்தப் பாலியஸ்டர் தொலைய வேண்டும். கதரையும் கைத்தறியையும் ஒன்றாக ஆக்கவேண்டும் என்றால், அதற்கு மத்திய அரசு சட்டத்தைக் கொண்டு வர வேண்டுமென்று தங்கள் மூலமாகக் கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

அதேபோல, இன்றைக்கு தமிழ் நாட்டிலும். இந்தியா முழுவதும் நான் சுற்றிப்பார்த்த வகையில், வெளிநாட்டுத் துணி அதிகம் வந்திருப்பதைப் பார்க்க முடிகிறது. வெளிநாட்டு சாமான்கள் வைத்திருப்பதென்றாலே, ஒரு தனி மவுசு. நான்கூட வெளிநாட்டு கெடிகாரம் வைத்திருக்கிறேன். வெளிநாட்டுப் பேனா வைத்திருப்பதில் ஒரு பெருமை நமக்கு இருக்கிறது. இதனால் உள்நாட்டை, உள்நாட்டு உற்பத்தியைக் கவனிப்பதில்லை. நம்முடைய இந்திய சர்க்கார் கணக்குப்படி, 20 லட்சம் பேர்கள் வெளி நாடுகளில் இருக்கிறார்கள். துபாய், மலேசியா போன்ற நாடுகளில் பிழைக்கப் போகிறார்கள், உத்தியோகம் தேடிச் செல்கிறார்கள். அவர்களில் பிழைக்கத் தெரிந்தவர்கள், சாமர்த்தியம் உள்ளவர்கள், புத்திசாலிகள் இருக்கிறார்கள்.

1984 மார்ச் 9]

[திரு. சி. இராமலிங்கம்]

அவர்கள் மனைவிக்கு, மகனுக்கு என்று 1 கிலோ, 2 கிலோ என்று அடிக்கடி வெளிநாட்டுத் துணிகளை தபாலில் அனுப்புகிறார்கள். இதைத் தவிர அவர்கள் அந்த நாடுகளிலிருந்து இங்கே வருகின்றபோது, பெட்டி பெட்டியாக அமெரிக்கன் ஜார்ஜேட் போன்ற உயர்ந்த துணிவகைகளைக் கொண்டுவந்து, குவிக்கிறார்கள். இப்படிக் கொண்டுவருகிற துணியை அவர்கள் மட்டும் பயன்படுத்துவதில்லை. அப்படிக் கொண்டு வரப்படும் துணிகளை இங்கே கள்ளச்

(முற்பகல் 11-00)

சந்தையில் விற்கிறார்கள். பர்மா பஜார் போன்ற இடங்களில் அந்தத் துணியைக் கொடுத்து விற்கிறார்கள். அப்படிப்பட்ட துணிகளின் விற்பனையின் காரணமாக, இந்தியாவில் உற்பத்தி செய்யப்படுகிற துணிகள் விற்கப்படாமல் தேங்கி நிற்கும் நிலை ஏற்படுகிறது. தற்போது எங்கே பார்த்தாலும், யாரைப் பார்த்தாலும் டீஷர்ட் போடுகிறார்கள். அது எங்கேயிருந்து வந்திருக்கிறது என்றால், கொரியாவிலிருந்து அல்லது ஜப்பானிலிருந்து அல்லது அமெரிக்காவிலிருந்து வந்திருக்கிறது. எனவே கள்ளக் கடத்தல் மூலமாக, இப்படி வெளிநாடுகளிலிருந்து துணிகளைக் கொண்டுவருவதன் மூலமாக இங்கே தயாரிக்கப்படும் துணிகள் விற்காமல் தேக்கமடைவதால், அன்பளிப்பு என்ற பெயரில் துணிகளைக் கொண்டு வருவதையும், கள்ளக் கடத்தல் மூலமாகத் துணிகளைக் கொண்டு வருவதையும் தடை செய்ய வேண்டும் என்று கேட்டுக் கொள்கிறேன். அதாவது எப்படி ஒரு எலக்ட்ரானிக் சாமானை வெளி நாட்டிலிருந்து கொண்டு வந்தால், இங்கே சுங்க வரி போட்டு பின்னரே அனுமதிக்கிறோமோ அதைப்போல பயணிகள் கொண்டு வருகிற துணிகளுக்கும் கூட சட்டப்படியான சுங்க வரியைப் போட்டு வசூல் செய்கிற முறையைக் கொண்டுவர வேண்டும் என்று கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

என்னுடைய நண்பர் ஒருவர் அண்மையில் மலேசியாவுக்கு இங்கேயிருந்து இரண்டு பட்டுச் சேலைகளைக் கொண்டு போனார். அங்கே அவர் விமான நிலையத்தில் சென்று இறங்கியதுமே சுங்க அதிகாரிகள் அவருடைய பெட்டியைத் திறந்து பார்த்து, நீங்கள் என்னென்ன கொண்டு வந்திருக்கிறீர்கள் என்று கேட்டு சோதனை செய்தபோது, “நான் இரண்டு பட்டுச் சேலைகளைக் கொண்டு வந்திருக்கிறேன்” என்று அவர் சொன்னார். நீங்கள் ஊருக்குத் தானே திரும்பி வருகிறீர்கள், எதற்காக இரண்டு பட்டுச் சேலைகளைக் கொண்டு வருகிறீர்கள் என்று கேட்டு, இவைகள் யாருக்காக என்று கேட்டார்கள். “ஒன்று என்னுடைய மனைவிக்கு, மற்றொன்று என்னுடைய தங்கைக்கு” என்று அவர் பதில் சொல்ல, உங்களுக்கு ஒரு சேலை வைத்துக் கொள்வது சரி, அடுத்த பட்டுச் சேலைக்கு ரூ. 110 சுங்க வரியாகக் கொடுக்க வேண்டுமென்று சொல்லி அந்தத் தொகையை அங்கேயே அவரிடம் வசூலித்து

[திரு. சி. இராமலிங்கம்]

[1984 மார்ச் 9]

விட்டார்கள். அந்த வகையில் நாம் ஏன் நம்முடைய நாட்டிற்குள்ளும் கொண்டு வரப்படுகிற சேலைகளுக்கும் துணிகளுக்கும் சுங்க வரி வசூலிக்கக் கூடாது என்றுதான் கேட்க விரும்புகிறேன். இன்றையதினம் பர்மர் பஜாருக்குப் போனால், அங்கே இருக்கிற துணி கொரியா துணியா, ஜப்பான் துணியா, அமெரிக்கா துணியா என்றுதான் பார்க்கிறார்களே தவிர, நம் நாட்டுத் துணியைப்பற்றி யாரும் கவலைப்படுவதில்லை. நம் நாட்டுத் துணியின்மீதே “மேட் இன் ஜப்பான், மேட் இன் கொரியா” என்று போடுகிறார்கள். ஆனாலும் அப்படிப்பட்ட துணிகளைத்தான் வாங்குகிறார்கள். இதன் காரணமாகத்தான் இந்தியாவில் உற்பத்தியாகும் துணிகள் விற்பனையாகாமல் அதிகமான அளவுக்குத் தேங்கிவிடுகின்ற நிலை உருவாகிறது. இவற்றையெல்லாம் மனதில் கொண்டு மத்திய அரசு நான் மேலே சொன்னதைப்போன்றதொரு சட்டத்தைக் கொண்டுவர வேண்டுமென்று மனதாரச் விரும்பி வேண்டிக் கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

அப்படிப்பட்ட சட்டத்தைக் கொண்டு வந்தால் மட்டும் போதாது. எப்படி மாநிலத்தில் நாம் மாநில அரசு ஊழியர்களுக்கு கடன் முறையில் துணியைக் கொடுக்கிறோமோ அதைப்போல் மத்திய அரசு ஊழியர்களுக்கும் கடன் முறையிலும், சீருடை என்ற முறையிலும் வழங்க முன்வர வேண்டும். நம் மாநிலத்தைப் பொறுத்தவரையில், போக்குவரத்துத் துறை ஊழியர்களுக்கும் சில துறையின் அரசு ஊழியர்களுக்கும் நாம் கைத்தறித் துணியை சீருடையாக வழங்குகிறோம். அதைப்போல் மத்திய அரசின் கட்டுப்பாட்டில் உள்ள பல்வேறு துறைகளிலும் தேவைப்படும் சீருடைக்கு மத்திய அரசே இந்தத் துணிகளை வழங்க வேண்டும் என்ற முறையில் சட்டம் கொண்டுவர வேண்டும். மத்திய அரசின் கட்டுப்பாட்டில் இராணுவம் மிகப் பெரிய துறையாக இருக்கிறது. அதைப்போலவே தபால் தந்தி இலாக்கா மிகப் பெரிய துறையாக இருக்கிறது. ரயில்வே இலாக்கா மிகப் பெரிய துறையாக இருக்கிறது. இப்படிப்பட்ட துறைகளில் பணியாற்றும் ஊழியர்களுக்குத் தேவைப்படும் சீருடைகளுக்கு இந்தத் துணிகளை வழங்க வேண்டும். தற்போது இந்தத் துறைகளுக்குத் தேவைப்படும் சீருடைக்கான துணிகள் எங்கேயிருந்து வருகின்றன என்றால், பெரும்பாலான பகுதி வெளிநாடுகளிலிருந்து வருகிறது. இதை நான் ஒரு குற்றச்சாட்டாகவே இங்கே குறிப்பிட விரும்புகிறேன். இங்கே ஆறு லட்சம் விசைத் தறிகள் இருக்கின்றன, கிட்டத்தட்ட ஒன்றேகால் லட்சம் மில் தறிகள் இருக்கின்றன, 36 லட்சம் கைத்தறிகள் இருக்கின்றன என்று மத்திய அரசு கணக்குக் கொடுக்கிறது. அப்படிப்பட்ட நிலையில் இராணுவத்திற்குத் தேவைப்படும் துணிகளை மட்டும் ஏன் வெளிநாடுகளிலிருந்து வரவழைக்க வேண்டும்? அதைக் கட்டுப்

1984 மார்ச் 9]

[திரு. சி. இராமலிங்கம்]

படுத்துவதன் மூலமாக, இந்த நாட்டில் நெய்யப்படும் துணிகளுக்கு ஒரு மார்க்கெட் உண்டாக்க முடியும். அதன் மூலம் இந்த நாட்டு நெசவாளர்களின் வருவாயைப் பெருக்கவும், நாட்டு மக்களின் வேலையில்லாத திண்டாட்டத்தைப் போக்கவும், கைத்தறி, விசைத் தறி, மில் தறி ஆகியவைகளின் கஷ்டத்தைப் போக்கவும் வாய்ப்பு ஏற்பட முடியும். அதில் கைத்தறித் துறையில் தயாரிக்கப்படும் துணியை விகிதாச்சார அடிப்படையில் மத்திய அரசு வாங்குவதற்கும் ஏற்பாடு செய்ய வேண்டும் என்றும் இந்த நேரத்தில் கேட்டுக்கொள்ள விரும்புகிறேன்.

இன்றையதினம் மாநில சங்கத்தின் விற்பனையாகாமல் தேங்கியுள்ள கைத்தறித் துணியின் மொத்த மதிப்பு ஏறத்தாழ ரூ. 52 கோடியாகும். அதைப் போலவே பிரைமரி சங்கங்களிடம் தேங்கியிருக்கிற துணியின் மொத்த மதிப்பு ஏறத்தாழ ரூ. 36 கோடியாகும். ஆனால் இன்றைக்கு ரிசர்வு வங்கியால் அங்கீகரிக்கப்பட்ட சி.சி., அதாவது கூட்டுறவு வங்கிகள் மூலமாக, சென்ட்ரல் பேங்குகள் மூலமாக, மாவட்ட வாரியாக எங்களுக்கு வழங்கப்பட்டிருக்கிற கடன்தொகை ரூ. 52 கோடிதான். மூன்றரை லட்சம் நெசவாளர்கள் நெய்து தேங்கியிருக்கும் துணி ஏறத்தாழ ரூ. 80 கோடி மதிப்புக்கு மேல் இருக்கிறது. ஆனால் நாங்கள் வாங்கியிருக்கிற கடன்தொகையோ ரூ. 52 கோடிதான். மேற்கொண்டு எங்கள் உழைப்பால் உற்பத்தியாகும் துணிகளை வாங்காமல். மூன்று மாதகாலமாகக் கூலி இல்லாமல் நெய்கிற ஆபத்து ஏற்பட்டிருக்கிறது. இப்படிப்பட்ட ஆபத்தான நிலையில் மத்திய அரசு ஏன் உடனடியாக இங்கே தேக்கமடைந்துள்ள துணியைக் கொள்முதல் பண்ணியிருக்கக் கூடாது? பல கோரிக்கைகளையும் மனுக்களையும் நான் ஏற்கெனவே மத்திய அரசுக்குக் கொடுத்துவிட்டேன். ஆனால் அவர்கள் அதற்குச் செவி சாய்க்காமல் இருக்கிறார்கள். கோடிக்கணக்கான மக்கள் இவ்வாறு கஷ்டப்பட்டுக் கொண்டிருக்கும்போது, எங்கள் கோரிக்கைகளுக்குச் செவி சாய்க்காமல் இருப்பது மிகவும் வருந்தத் தக்க நிலையாகும் என்பதையும் இங்கே நான் குறிப்பிட விரும்புகிறேன். பலமுறை நான் மனு அனுப்பியிருக்கிறேன், கடிதங்களை எழுதி அனுப்பியிருக்கிறேன். இன்றைக்குக்கூட தேங்கியிருக்கிற துணியை மத்திய அரசே கொள்முதல் செய்ய வேண்டும் என்று கடிதம் எழுதினால், மத்திய அரசு வியாபாரம் செய்வதில்லை என்று பதில் எழுதியனுப்புகிறார்கள். தமிழ், நாட்டில் அரசு ஊழியர்களுக்குக் கடன் கொடுப்பதைப்போல் மத்திய அரசு சிப்பந்திகளுக்கும் கடனாகக் கொடுக்க வேண்டும் என்று கேட்டால், அப்படிக் கொடுக்க முடியாது என்ற வகையில் உத்தரவாதம் ஏதுமில்லாமல் பதில் அனுப்புகிறார்கள். “நாங்கள் இதைச் செய்கிறோம், அதைச் செய்கிறோம் நெசவாளர்களுக்கு” என்று சொல்லலாம். ஆனால் எங்களுக்கு என்று ஒன்றும் செய்யவில்லை. மத்திய கூட்டுறவு வங்கி

[திரு. சி. இராமலிங்கம்]

[1984 மார்ச் 9]

இரண்டாயிரம் ரூபாய் கடன் கொடுக்கிறது. நாங்கள் 100 பேர் சேர்ந்து ஒரு சொசைட்டி வைக்கிறோம். கூட்டுறவு மில்கனிலிருந்து நூல் வாங்குகிறோம். அந்த நூல்கள் தரமான நூல்களாக வரவில்லை. கூட்டுறவு மில்கள் என்பதால் அப்படி இருக்கிறதோ என்னவோ எனக்குத் தெரியவில்லை. அந்த நூலை நாங்கள் வாங்கி நெய்கிறோம். நெய்த துணியை நாங்கள் விற்கிறோம்.

எங்களுடைய மாநில சங்கத்தில் தமிழ் நாடு சர்க்காரின் பங்குத் தொகை 10 கோடி ரூபாய். பிரைமரி சங்கங்களின் பங்குத் தொகை எல்லாம் சேர்த்து இரண்டு கோடி. ஆக 12 கோடி ரூபாயில் நடக்கும் இந்தச் சங்கத்தில் தேங்கியிருக்கும் சரக்கின் அளவு இன்றைக்கு 50 கோடி ரூபாய். இப்படித் தேங்கியுள்ள சரக்கை என்ன செய்வதென்று தெரியாமல் விழித்துக் கொண்டிருக்கும் நேரத்தில் நெசவாளர்கள் நன்றாக இருக்கிறார்கள் என்று சிலர் பேசுகிறார்கள். சர்க்கார் எங்களுக்குச் செய்கின்ற சலுகை ஒரு துரும்புகூட இல்லை என்பதை ஆணித்தரமாகச் சொல்கிறேன். ரிபேட் என்று கொடுக்கிறார்கள். மாநில அரசு 10 சதவீதமும், மத்திய அரசு 10 சதவீதமும் கொடுக்கின்றன. இந்த ரிபேட் யாருக்கு என்றால், அந்தத் துணியை வாங்கும் மக்களுக்குத்தான். இதில் நெசவாளர்களுக்கு ஒரு துரும்புகூட போகவில்லை. 'சப்சிட்' என்று கொடுக்கிறார்கள், அதுகூட எங்களுக்குக் கிடைப்பதில்லை. கைத்தறிக்கு இந்த நிதிநிலை அறிக்கையில் பணம் ஒதுக்கப்படுகிறது. அது எங்களுக்கல்ல, நிர்வாகச் செலவிற்காக. எங்களுக்கு வருவது ஒன்றுமில்லை.

மத்திய சர்க்கார் ஜனதா ரகம் என்று அறிவித்திருக்கிறது. பிரைமரி சங்கங்களிடமிருந்து 30 ரூபாய்க்குச் சேலையை வாங்குகிறார்கள். அதை பொது மக்களுக்கு 20 ரூபாய்க்கு விற்கிறார்கள். நூறு ரூபாய் துணிக்கு எப்படி 20 சதவீதம் ரிபேட் கொடுக்கிறார்களோ அதைப்போலவே 30 ரூபாய்க்கு எங்களிடம் வாங்கி 20 ரூபாய்க்கு மக்களுக்குக் கொடுக்கிறார்கள். இதனால் வாங்குபவர்களுக்குத்தான் 10 ரூபாய் லாபம், அன்பளிப்பு. எங்களுக்கல்ல. எங்களுக்கு என்ன லாபம் என்றால், அந்தச் சேலையை நெய்ய கிடைக்கும் ஆறரை ரூபாய் கூலிதான். பாவு ஓட்டி, நெய்து, சாயம் போட்டு உழைக்கும் எங்களுக்கு ஆறரை ரூபாய் கூலி. ஆனால் வாங்குபவர்களுக்கு 10 ரூபாய் லாபம் என்றால் இது என்ன தர்மம், என்ன நியாயம்? கைத்தறிக்காக மத்திய அரசு கோடிக்கணக்கான ரூபாய் கொடுக்கிறார்கள் என்பதெல்லாம் வெற்று வேதாந்தம். வேண்டுமானால் ஊர் மெச்ச சொல்லலாம். எங்களுக்குக் கொடுக்கப்பட்ட கடனில் ஒரு சிங்கின் நயாபைசா கூட 'ரைட் ஆஃப்' செய்தது கிடையாது. சொசைட்டியானாலும் சரி, யாரானாலும் சரி, எங்களுக்குக் கொடுக்கப்பட்ட கடனை வட்டியோடு நாங்கள் இன்றைக்கு கட்டிக் கொண்டிருக்கிறோம். உதாரணமாக, மாநில சங்கங்களுக்கு சரக்கு

1984 மார்ச் 9]

[திரு. சி. இராமலிங்கம்]

கொடுக்கிறோம். அது ஆறு மாதங்களுக்கு விற்கவில்லையென்றால், அந்த ஆறு மாதங்களுக்காக சரக்குகளுடைய மூலதனத்திற்கு வட்டியை நாங்கள் மத்திய வங்கிக்குக் கொடுக்கிறோம். எங்கிலிடத்திலே தேங்கியிருந்தாலும், அந்த மூலதனத்திற்கு வட்டி கொடுக்கிறோம். என்னுடைய கணக்கு சரியாக இருக்குமானால், ஆண்டு ஒன்றுக்கு பிரைமரி சங்கங்கள் ஏழரை கோடி ரூபாய் கட்டிக் கொண்டிருக்கின்றன. ரிசர்வ் வங்கியில் அடமானம் வைத்து எங்களுடைய மாநிலச் சங்கம், கோவாப்டெக்ஸ் நிலையம் 20 கோடி ரூபாய், 20 கோடி ரூபாய் என்று கடன் வாங்குகிறது. அப்படி ரிசர்வ் வங்கியிலிருந்து, மத்திய வங்கியிலிருந்து வாங்குகிற கடனுக்காகவும், வட்டிக்காகவும் ஏழரை கோடி ரூபாய் கொடுக்கிறோம். இப்படி கிட்டத்தட்ட 15 கோடி ரூபாயை நாங்கள் எங்களுடைய உழைக்கின்ற உழைப்பிலிருந்து, நெய்கின்ற துணியிலிருந்து சம்பாதிக்கின்ற கூலியிலிருந்து வட்டியாகக் கொடுக்கிறோம். மத்திய அரசு எங்களுக்குச் சலுகை காட்டுகிறது என்று சொன்னால், கொடுத்த கடனைப் பெற்றுக்கொள்வதில் எங்களுக்குச் சலுகை கொடுத்தார்களா என்று கேட்கிறேன். இருக்கின்ற ரூபாய்களை எடுத்துச் செல்வதற்காகத்தான் இதைப்பற்றிப் பேசுகிறேன். இதெல்லாம் பட்ஜெட்டிலே இருக்கிறதா என்று திரு. மியாகான் அவர்கள் கேட்கலாம். அவருடைய தகப்பனார், மூதாதையர் எல்லாங்கூட கைத்தறியாளர்களாகத்தான் இருந்தார்கள். வாய்ப்பு வருகிற பொது பட்ஜெட்டில் சேர்க்க வேண்டிய நல்ல சீர்திருத்தக் கருத்துக்களை இந்த மாநில அரசின் மூலமாக மத்திய அரசுக்குத் தெரிவிப்பது என்னுடைய கடமை. இந்த நேரத்தில் அவர்களை நான் பாராட்டுகிறேன், புகழ்கிறேன். ஏழு தலைமுறையாக இந்தத் தீர்மானங்களை நிறைவேற்றிய புனிதர்கள், அமரர்கள். திரு. ராஜாஜி அவர்கள், பேரறிஞர் அண்ணா அவர்கள், மறைந்த மாமேதை திரு. ஜீவா அவர்கள், அருப்புக்கோட்டை இராமசாமி அவர்கள், சேலம் சித்தையன் அவர்கள், திரு. இராசா அவர்கள், ஆகியவர்கள், கைத்தறிக்காகத் தலைமையேற்று நடத்திய அத்தனை தலைவர்களுக்கும், இன்றைக்கு பலன் கிடைக்கும் இந்த நேரத்தில், நெசவாளர்கள் சார்பில் வாழ்த்தி நன்றி செலுத்துவது என்னுடைய கடமை. இந்த நேரத்தில் மத்திய

(முற்பகல் 11-10)

அரசு நாங்கள் சொன்ன கோரிக்கைகளை ஏற்று, தேங்கியுள்ள கைத்தறித் துணிகளை அரசு சிப்பந்திகளுக்கு கடன் அடிப்படையில் கொடுக்க வேண்டுமென்றும், பாலியஸ்டர் துணிகளைக் கண்டிப்பாகத் தடை செய்ய வேண்டுமென்றும், பட்டு நூலை கைத்தறிக்கே ஒதுக்க வேண்டுமென்றும், கைத்தறித்

1984 மார்ச் 9]

கென்று சில ரகங்களை ஒதுக்க வேண்டுமென்றும் கேட்டு, அதை அவர்கள் செய்வார்கள் என்ற நம்பிக்கையிலே என்னுடைய பேச்சை முடித்துக் கொள்கிறேன். வணக்கம். நன்றி.

Thiru J. M. MIAKHAN : Mr. Deputy Chairman, I thank you for giving me this opportunity to speak on the Budget. At the outset, I would like to say that there is a mention about Centre-State relations in the Budget speech. But I do not know what is the real policy of the present Tamil Nadu Government. Sometimes they say that they want more powers from the Centre and at other times, they seem to support the Central Government in their actions. It looks to me as if the State Government are running with the hare and hunting with the hound. Since they are not specific, I would like to know what they actually want—whether more powers from the Centre or more control by the Centre over the States. As a matter of fact, so far as the Central and State Governments are concerned, one is not opposed to the other but one is complementary to the other. There are certain spheres where the Centre cannot do much because it is in a distant place whereas the State Government, which is nearer the place, can do more things, particularly in fields like education, primary education, school education, etc. In the field of education, the Centre can have control over post-graduate education and defence education. These important things may be with the Centre. There are several things which rightly belong to the States. To bring this point to focus, the Opposition parties had joined together and they tried to draw the attention of the Central Government to this matter. I do not know why our Chief Minister did not participate in that meeting. They did not oppose the Central Government but they merely tried to focus this issue of sharing of powers between the Centre and the States. I can say that they were not opposing the Centre as it was. Even in the meeting of the Chief Ministers, our Chief Minister has not taken part. The said meeting was called by the Chief Ministers to be held at Calcutta. Our Chief Minister could as well have taken part in that meeting. In these matters he could have taken some more interest and initiative.

(மாற்றுத் தலைவர் திரு. சி. இராமலிங்கம் தலைமை)

It would have helped the cause of the demand for more powers to the States.

1984 மார்ச் 9]

[Thiru J. M. Miakhan]

The resources of the Centre are enormous, because they have got Income-tax, Customs and Excise Duties, Corporate Taxes, etc., whereas the resources of the States are very limited because they have only Sales Tax revenue, besides some State Undertakings. Somehow or other many of the State Undertakings are working at a loss. Of course, they are serving the community at large but they are not earning any profit. Even if they earn any profit, it will be only ploughed back into the Company and for the benefit of the community. The said profit would not be taken by the Government. The Government should see that all the State Undertakings work as a profit. Some of them do get profit and many others do not get profit at all. So far as the Electricity Board is concerned, I am a little interested in its functioning. Though it is said to be an autonomous body, the Government still exercise certain powers over the Electricity Board. It is not very clear and I think it is not given full powers as any other Undertaking in our State. If such powers are given, it will be able to earn sizable profit. There are problems like full utilisation of equipments, the cost of coal, etc. But, once it becomes an autonomous body, all the Engineers will put their heads together and find ways and means of bringing the Electricity Board out of the red. In that case, the Electricity Board can earn a sizable income which can be utilised by the Government for implementing various schemes like the Nutritious Meal Scheme, Education Schemes, etc. For all these schemes we have to spend money but we do not get any income from them. At present, the rates charged by the Electricity Board are not very realistic. Now, the farmers are charged at a ridiculously low rate of 11 paise or 13 paise for the electricity consumed for agricultural purposes. It is not so in any other State in our country. Perhaps, this is done to retain the vote-bank. Those in power do not want to displease the voters and they want to be in the good books of the agriculturists. But, this puts our economy in jeopardy. Our Electricity Board is not able to make much headway in the matter of making Capital Investments. Whatever the Government of Tamil Nadu allocate to the Electricity Board goes only to pay off debts and incur other expenditure and not towards Capital Outlay. The Government themselves have accepted that it does not go towards Capital Outlay. At present, for everything they

[Thiru J. M. Miakhan]

[1984 மார்ச் 9]

are expecting help from the Centre. For each and everything they have to get sanction from the Centre. Even for installing a unit for generating 210 MW or 250 MW of electricity, we have to get sanction from the Centre. I do not know why sanction from the Centre is necessary for having a major electrical installation in our State. The Government here feel that the installation is quite essential in the interest of the people of this State. Then, what is the necessity for getting sanction from the Centre? Such a procedure should not be there. Of course, formal concurrence may be there. Now, we find that some schemes are pending with the Centre for several years and even for decades. By the time one of those pending schemes is sanctioned by the Centre, it might have lost its usefulness to the people of our State because the actual need might have gone up several times. Let us suppose that the Government request the sanction of the Centre for installing a unit of 60 MW capacity. If it takes some years for the sanction to come, by the time it is sanctioned our need will be 300 MW or 400 MW. Therefore, there should be some procedure by which the Centre either sanctions or rejects a scheme without delay. Otherwise, there is no use of spending money on these schemes after the lapse of many years and thus putting the economy in jeopardy. As I said earlier, if more powers are given to the Engineers in the Electricity Board, they will know how much to invest in the schemes. They will have a clear idea about the overheads of the Board on items like salaries, etc., and, based on that knowledge, they can take a correct decision on the tariff. They will see that the rates are arrived at in an equitable way for different types of consumers—the bulk consumers, the small-scale industries, the agriculturists, etc. But, now, to make good the deficiency, the Electricity Board tries to mulct the bigger industries only. This should not happen any longer. The big industrialists also are Indians and they also contribute to the economy of the country. They try to produce more and improve the standard of living of the people. They should not be mulcted in this way. If the Electricity Board is made an autonomous body, people in the Board will look at the various problems from various angles and find out ways and means to see that everything is done correctly.

1984 மார்ச் 9]

[Thiru J. M. Miakhan]

Sir, I am offering my remarks only at random and I am not going very deep into any one subject. Now, I would like to say a few words about Agriculture. I must congratulate the Government on having done very useful work in the Agriculture Department. But, there is a small suggestion which I want to make. Now, there is an Agriculture Department and also an Agricultural Engineering Department. The Agricultural Engineering Department deals with a specialised area. The Agriculture Department is concerned only with certain things like distributing seedlings, doing some research, etc. But, the Agricultural Engineering Department is concerned with the engineering part of agriculture like manufacturing tractors and tillers, building canals, etc. Of course, the responsibility for implementing major irrigation schemes may be with the Public Works Department. But, once the water reaches a certain limit, the minor irrigation part of allowing water from field to field should be done by the Agricultural Engineering Department. They alone will know what is what. Let us suppose that a certain quantity of water reaches a block of ten hectares of land. The Agricultural Engineering Department should be in charge of apportioning that water between the fields in that block of land so as to ensure proper utilisation of water. Now, the Public Works Department simply opens the shutters, allows water and closes the shutters. They may not know much about the actual requirement of each field.

(முற்பகல் 11-20)

The man at the head of the system will utilise more water and the man at the tail end may not get sufficient water. When there is flood, the man at the head will not use any water and the entire flood waters will come to the tail end. So far as utilisation of water is concerned, the Public Works Department Engineers may not know this subject well. The people who have specialised in this field and who are devoted to this subject and who are paid for this job to the extent of crores of rupees and who have a department of their own, should be put in charge so that the available water may be used to the best advantage possible.

மாண்புமிகு திரு. எஸ். ஆர். இராதா : மாண்புமிகு மாற்றுத் தலைவர் அவர்களே, மாண்புமிகு உறுப்பினர் அவர்கள் சொல்கிற கருத்து, அவருடைய நிலையில் அவர் சரியாகக் கருதினாலும்கூட, அவருக்குத் தெரியாது என்று

[திரு. எஸ். ஆர். இராதா]

[1984 மார்ச் 9]

சொல்வது அவ்வளவு நல்லதல்ல. அவர்கள் வேண்டுகோளுக்குப் பின்னால்தான், அவர்களைக் கேட்டுத்தான் தண்ணீரைத் திறந்துவிடுவதாக இருந்தாலும் மூடுவதாக இருந்தாலும், செய்கிறார்கள் அவர்களுக்கும் அந்தப் படிப்பு இருக்கிறது. அதனாலே அதில் பெரிய தவறுகள் வருவதில்லை.

THIRU J. M. MIAKHAN : What I mean is this. They also may know about the subject. But these people know better because they are qualified and they are on the particular job. Surely they would be more efficient in this particular matter than the Public Works Department Engineers. For example, with certain quantity of water available, they can increase the production by 30 per cent. They can take the water through pipes and irrigate more extent of land than it would be possible if the same water is taken through channels. Because of their specialisation, they can increase the production by 25 per cent or even 60 per cent, with the utilisation of the same quantity of water. It is better that the work is done by the proper men in the proper department. Otherwise, why should we have a separate department as Agricultural Engineering Department? They will do their work better than the others in other departments. I do not say that the Public Works Department people do not know anything or do not know about agriculture. Why should the Government burden the Public Works Department with this additional work? The physician should not be given the job of the surgeon. May be he also knows surgery and he may also be able to perform operation. If the specialists are given the specialised job, there will be more efficiency. We will have more benefits for the expenditure we incur. I suppose they will devote more attention to this.

I find very good progress in the Forest Department. There are afforestation schemes because the forest wealth is being depleted. At the same time, the Government should also try to grow trees for firewood in places outside forests and in village porambokes. They may grow casuarina trees which are used for firewood. The cost of firewood is sky-rocketing. If such trees are grown, the poor people in the villages will not go into the forests for stealing timber. I deliberately use the word 'stealing'. The Forest Department may keep a watch over its properties and trees. But they may not have knowledge about this and the villagers who somehow or other want firewood for

1984 மார்ச் 9]

[Thiru J. M. Miakhan]

their use go into the forests and steal timber and sometimes they steal even costly and valuable trees, which are grown at very great cost. It should be seen that proper steps are taken to grow more firewood trees in places outside forest areas.

I also welcome the policy of the Government to allow private persons and institutions open polytechnics and Engineering Colleges. This is a welcome measure as it will reduce the pressure on the Government institutions and it will give less room for corruption and other things. Our way of selection of candidates for Engineering, Medical and other professional institutions is not fool-proof. I do not say that there is any corrupt practice but I can surely say that it is not fool-proof. We see daily in the newspapers about the several Writ Petitions in the High Court and other things. Therefore, it is certain that there is some snag somewhere. The reason is that there are too few seats to go round and more people want to study in professional colleges. If there are more Colleges, of course, it will generate unemployment also but the pressure on the Government Colleges will be reduced and chances for corruption will also be less. By this, corruption can be reduced and the money spent on these things can also be reduced. Ordinary people and even poor people will be able to get seats in these colleges and a larger number of people will be getting education. Therefore, I welcome the policy of the Government whereby they give permission to private people who are really capable of running these institutions.

Sir, I am very glad to find that the Government of Tamil Nadu are doing something to improve the industrial complexion of our State. In this connection, I welcome the setting up of a graphite industry at Sivaganga and a granite polishing industry near Madras. The black granite available in our State is famous all over the world. Somehow, its use is not known to our own people. But, we see huge blocks of granite being carried by lorries to the harbour. The export of granite fetches lakhs of rupees. By polishing it, they make it as thin as paper and use it for interior decorations in houses. Now, the polishing is done in other countries. We can ourselves do the polishing and earn more money. The polishing industry will give employment to a

[Thiru J. M. Miakhan]

[1984 மார்ச் 9]

number of persons. Moreover, this will encourage other people to go in for prospecting for other stones like red stones. I congratulate the Government on setting up the granite polishing industry. Similarly, the graphite industry is a very good industry.

(மாண்புமிகு மேலவைத் துணைத் தலைவர் தலைமை)

Sir, under 'Tourism' very many good schemes have been mentioned. I request the Hon. the Minister for Tourism to see that Vallimalai also is opened for tourist traffic. There is a small water-fall therein which water flows all through the year. In Courtallam, there is water in the falls only for two or three months. But, in Vallimalai, there is water in the water-fall throughout the year and you can enjoy the scenic beauty all round the year. There is a beautiful temple at the top of the hill.

மாண்புமிகு திரு. இராம. வீரப்பன் : அது எங்கே இருக்கிறது ?

Thiru J. M. MIAKHAN : It is near Salem. I had been to that place. There is a beautiful temple there. It seems that the Government have given some money for the renovation of that temple. Using that money and spending his own money, a devotee has renovated that temple. He has done the renovation very nicely and has used black granite for decorations. He is a very rich man and he stays in that place. I have myself seen all these things. It is a very nice place. In that place, there are some Scheduled Tribes who grow pine-apple. They grow pine-apple in large quantities. But they get only a low price for the pine-apples which they sell. The wholesalers come and buy pine-apples from these Scheduled Tribes at 25 paise or 15 paise per fruit. But, at the foot of the hill or at nearby Salem, you cannot buy a fruit at anything less than Rs. 3. Sometimes, even one fruit costs Rs. 5. But the wholesaler buys the fruit only for 15 paise or 25 paise. There seems to be no Government scheme to start a canning industry there. If a canning industry is started there, the growers can be paid Re. 1 or Rs. 2 per fruit for the fruits bought from them and the tribal people will get a reasonable price for the fruits.

1984 மார்ச் 9]

[Thiru J. M. Miakhan]

The fruits can be canned by the industry, packed in tins and marketed. There seems to be no such scheme at present. Even if there is a scheme, it may be only on paper and nothing has been implemented. At present, there is only one kutchra road to reach the top of that hill. It may be made pucca so that more people may go there. A mini-hydel electricity scheme may also be implemented there. Such a mini-hydel plant can generate 5 KW or 10 KW of electricity. It will be enough to provide electricity for the use of the tribal people there. At present, electricity is being transmitted to this place from the plains. This may be very costly and there may also be transmission loss. If electricity is generated in the hill itself, the people living there will get cheap electricity. Moreover, the mini-hydel plant can offer employment opportunities to some local people. If amenities are afforded, the hill will soon become a place of tourist attraction. Initially, there may not be many places for the tourists to stay. But, as the flow of tourists increases, the local people themselves may build lodges. Therefore, I request the Government to see that this Vallimalai is thrown open for tourist traffic. I am surprised that the Hon. Minister does not even know where it is.

(முற்பகல் 11-30)

செல்வி ஆ. லீலாவதி: துணைத் தலைவர் அவர்களே, உறுப்பினர் ஒரு நல்ல இடத்தைப்பற்றி இங்கே கூறினார். அது சேலம் மாவட்டத்தில்தான் இருக்கிறது என்றும் சொன்னார். அந்த இடத்திற்குப் போகும் வழி எப்படி என்று சொன்னால், நாங்கள் எல்லாம் போக வாய்ப்பாக இருக்கும்.

Thiru J. M. MIAKHAN: Sir, I was in a Committee and I was taken to the place along with the other members of the Government Committee. If the Government people are asked, they will give the route and the situation of the particular spot. From Salem we were taken in a special bus which was very comfortable. I could not see the route and other things.

Mr. DEPUTY CHAIRMAN: Is the hon. Member mentioning about Vallimalai or Kollimalai? I think it must be Kollimalai.

[1984 மார்ச் 9]

Thiru J. M. MIAKHAN : Thank you very much for the correction. It is only Kollimalai.

There is a mention about Tamil culture and the proposal to install a statue of Periyar at Vaikkom. It is appropriate that it is done. There was some promise made previously about the raising of some monument for Seethakkathi at Keelakkarai, Kayalpattinam or some other place and also for Umaru Pulavar at Ettayapuram. It is only on paper. Sanction has been accorded on paper. No work has been started and nothing has been done. No Mandapam has been put up and no scheme has been implemented. Though promises are made and schemes are proposed, they do not come to fruition. If that is the situation, what is the use of making those promises? Some money has been allotted or apportioned for the schemes. I do not know why it has not been spent and why the scheme has not been implemented.

மாண்புமிகு திரு. இராம. வீரப்பன் : எட்டையபுரத்தில் உமறுப்புலவருக்கு நினைவுமண்டபமும், கன்னியாகுமரியில் செய்குதம்பி பாவலருக்கு நினைவு மண்டபமும் கட்டுவதற்கான முயற்சிகள் நடைபெற்றுக்கொண்டிருக்கின்றன. கன்னியாகுமரியில் வரைபடங்கள், அதற்கான இடத்தை ஒதுக்குவது போன்றவற்றில் நடைமுறைச் சிக்கல்கள் இருப்பதுதான் காலதாமதத்திற்குக் காரணம். இப்பொழுது கட்டிடம் கட்டுவதற்கான அனுமதி ஆணைகள் பிறப்பிக்கப்பட்டுள்ளன. உமறுப்புலவருக்கு நினைவுமண்டபம் எழுப்பு வதற்கான முயற்சியும் தீவிரமாகச் செய்யப்படுகிறது.

Thiru J. M. MIAKHAN : I agree. But it is only on paper. Some activity is going on on paper. No particular work has been done. If it is being done, I really welcome it and I thank the Government for this. I request the Government to see that it is implemented as soon as possible.

Mr. DEPUTY CHAIRMAN : The Hon. Minister is mentioning that work has to be on paper before the implementation of the scheme.

Thiru J. M. MIAKHAN : It should not stop with the work on paper. Something concrete must happen. For example, there was a scheme to construct a hostel for Haj pilgrims. We are very happy that the Government of Tamil Nadu have given

1984 மார்ச் 9]

[Thiru J. M. Miakhan]

Rs. 15 lakhs to the Wakf Board for the purpose of putting up a multi-storeyed building to accommodate the Haj pilgrims from Madras. Now the pilgrims go to Bombay and from there start for their Haj pilgrimage. This is a very good scheme. Somehow there was change of site and nothing has been done. The proposal seems to have been placed in cold storage. It is necessary that they should find out an alternative site and build the hostel for Haj pilgrims.

மாண்புமிகு திரு. இராம. வீரப்பன் : உறுப்பினர் அவர்கள் அரசு ஹாஜ் யாத்திரிகர்களுக்காக கட்டிடம் கட்ட அனுமதி வழங்கியிருப்பதுபற்றிக் குறிப்பிட்டார்கள். பொதுவாக அரசு எடுக்கின்ற நடவடிக்கைகளுக்கு எப்படி நீதிமன்றம் வரை பேரீய் தடை வாங்குகிறார்கள் என்பதை மாண்புமிகு உறுப்பினர் நன்றாகத் தெரிந்து வைத்திருப்பார் என்று கருதுகிறேன். அதுபோல் சில தடைகள் சில அடிப்படை உணர்வுகளாலும் வேறு சில காரணங்களாலும் எழுப்பப்படுகின்றன. ஒரு நல்ல காரியம் தொடங்கும்போது, குந்தகம், பிரச்சினைகள். குழப்பம் இல்லாமல் பார்த்துக்கொள்ள வேண்டிய கடமை அரசுக்கு இருக்கிறது. பல பிரச்சினைகளால் தடைகள் ஏற்படுகின்றன. ஆனால் தடைகள் போக்கப்படுகின்றன. குறிப்பிட்ட பிரச்சினையை எடுத்துக் கொண்டு அதில் நேர்க்கம் கற்பித்து, அரசு அலட்சியமாக இருக்கிறது என்று வெளியிலே சில அரசியல் கட்சிகள் தெரிவிக்கின்றன என்றாலும், மாண்புமிகு உறுப்பினர் அந்தக் கருத்தைக் கொண்டிருக்கமாட்டார் என்று நான் நிச்சயமாக நம்புகிறேன். அரசுக்கு எதிராக இருக்கின்ற தடையைப் போக்கி அந்தக் கட்டிடத்தைக் கட்ட அரசு முயற்சி மேற்கொள்ளும் என்பதில் உறுப்பினர் நிச்சயமாக நம்பிக்கை வைத்திருப்பார் என்று கருதுகிறேன். ஒருவேளை சூழ்நிலைகளின் காரணங்களால், அத்தகைய நம்பிக்கை ஏற்பட வில்லையென்றால், அந்த நம்பிக்கை ஏற்பட வேண்டுமென்று தெரிவித்துக் கொள்கிறேன்.

Thiru J. M. MIAKHAN : I thank the Hon. Minister for the clarification. Whatever I said was only with a view to bringing this to the notice of the Government so that matters could be expedited. In a very big administration, these things are only like small flies. It may be very useful to the minority community concerned, but the Government of Tamil Nadu may not consider it to be of great significance. I am only trying to bring to the notice of the Government that such things are happening and that things have been delayed. I am only requesting that it should be implemented. The assurance given must be imple-

[Thiru J. M. Mjakhani]

[1984 மார்ச் 9]

mented. That is what I am saying and nothing else. I am not finding fault with the Government. Will the Hon. Minister say whether any alternative site has been bought? A case has been filed and something has gone wrong. But, it seems that not even an appeal has been preferred. Why are the Government not going in for another site suitable for the construction of a multi-storeyed building? The money is there and the will also is there. Then, why are they not implementing it? If the Government cannot do it, they can entrust it to the Wakf Board and the Board can be asked to find a suitable site. If they are asked to go ahead, the Wakf Board will do it. An announcement was made with much fanfare and the minority community was pleased. But, somehow or other, it has not fructified and it has not come to fruition. That is my complaint, Sir.

Sir, with regard to drinking water-supply, the aim of the Tamil Nadu Government is to provide drinking water facility to each and every village. But, in actual practice, it is not being implemented. I hope the Hon. the Labour Minister will lend his ears to what I say. It is said that the Government have provided protected drinking water-supply to suburban places like Alandur and Tambaram. But, actually, in all those places water is dripping in one or two taps and the water has not reached all the streets including the main streets. Something has gone wrong with the reservoir or the main pipe-line. Even near my house, there is a big leak in the pipe-line and people are trying to take water from that leakage. I do not know whether sullage water also gets into the pipe line. That is the present situation. Therefore, I hope that the Government will implement the scheme properly and see that what they say with much fanfare is actually implemented. Crores and crores of rupees have been spent on this scheme but the end-result is not much. Therefore, I request the Government to see that they do what they say.

Sir, there is no mention in the Budget Speech about what the Government are going to do for the minorities, for providing job opportunities to the backward communities, etc. Some orphanages and some widow-homes are run by the Government. Some schools for the minorities are also run by the Government.

1984 மார்ச் 9]

[Thiru J. M. Miakhan]

For instance, there is one Secondary Grade Teachers Training School at Royapettah in Madras. This is the only institution in the whole State where Urdu teachers are trained. About 30 or 40 students are trained for becoming Urdu teachers. There are also 50 or 60 students who get training for becoming Tamil teachers. Persons in the mofussil who may want to get trained as Tamil teachers may have training institutions near their place. Only women are admitted to this training institution at Royapettah. For getting trained as Urdu teachers, girls come to this institution from all over the State and even from outside the State because this is the only institution which is available. But, there is no hostel facility in this institution. Though there is plenty of land inside the campus of the institution, no steps have been taken to put up a hostel building. They can at least use one of the existing buildings as a hostel. If that is done, some 60 or 70 students can be accommodated. Most of these students are 'Gosha' ladies. Somehow, they find it difficult to stay in private hostels outside. If no accommodation could be provided in the campus of the institution, these students can be accommodated in some of the Government hostels nearby. If a hostel is run within the campus of the institution, the students are prepared to bear the recurring expenditure on a dividing basis. The Government may have to bear the cost initially. After that, the students themselves will bear the cost. A small thing like this can be done by the Government. There are very many Urdu-medium schools in Vaniyambadi, Ambur, Melvisharam, Madras and other places. In those schools, many posts of teachers are left unfilled. In some institutions, even 25 per cent of the teachers' posts remain vacant. What kind of education will the students get if the teachers are not there? When the sanctioned strength of teachers is not there, what will the children do? They will just fritter away time, they may not become good citizens and they may not learn much.

(முற்பகல் 11-40)

Therefore, I request the Government to see that such small things also receive the due attention of the authorities concerned, and also see that the defects are rectified. The minority community should not have any grouse and they should be made to feel safe like other majority communities.

[Thiru J. M. Mjakhani]

[1984 மார்ச் 9]

There are some ameliorative schemes like Nutritious Meal Scheme and I really congratulate the Government on that. I am coming to the end, Sir. A small provision has been made for the housing of the police people and this is beneficial indeed. So far as Police administration is concerned, time and again I have been mentioning that unless some reform is made to take more persons belonging to the minority community in the police force, there is no use. The minority community people will not feel safe unless they have proper representation in the police force. There is very poor representation for them and they have no representation in the Police C.I.D. There may be one or two officers of the minority community, perhaps as show-pieces—here and there. Their demand has not been met so far. I request that their demands should be met and their sentiments respected. With these words, I end my speech.

* திரு. ஆர். டி. சீத்தாபதி: மாண்புமிகு மோலவைத் துணைத் தலைவர் அவர்களே, 1984-85 ஆம் ஆண்டு நிதிநிலை அறிக்கையின் மீதான விவாதத்தில் பேசுகிற வாய்ப்பினை நல்கியதற்காக என்னுடைய நன்றியையும் பாராட்டுதல்களையும் மாண்புமிகு துணைத் தலைவர் அவர்களுக்குத் தெரிவித்துக் கொள்கிறேன்.

நான் சார்ந்திருக்கிற அகில இந்திய அண்ணா திராவிட முன்னேற்றக் கழகத்தின் சார்பில் நிதிநிலை அறிக்கையின்மீது சில கருத்துக்களையும் எண்ணங்களையும் தெரிவிக்க விரும்புகிறேன். அப்படித் தெரிவிப்பதற்கு முன்னால், இந்த அவையில் நான் பேசி முடிக்கும் வரையாவது எதிர்க் கட்சி வரிசையில் இருக்கும் மாண்புமிகு உறுப்பினர் திரு. மாணிக்கம் அவர்களும், தற்போது எனக்கு முன்னால் பேசி அமர்ந்திருக்கிற முஸ்லீம் லீக் கட்சியின் தலைவர் மாண்புமிகு உறுப்பினர் திரு. மியாகான் அவர்களும் அவையிலேயே கடைசிவரை இருப்பார்கள் என்ற நம்பிக்கையோடு என்னுடைய கருத்துக்களைத் தெரிவிக்க விரும்புகிறேன்.

கடந்த நான்காண்டுக் காலமாக நான் இந்த அவையில் பணியாற்றி வருகிறேன். இந்த நான்காண்டுக் காலத்தில் எதிர்ப்புறத்தில் இருந்தும் பணியாற்றியிருக்கிறேன். ஆளும் கட்சியிலிருந்தும் பணியாற்றும் வாய்ப்பையும் பெற்றிருக்கிறேன். ஆனால் எப்போதும் இப்படியொரு அவல நிலை அவையில் இருந்ததாகக் கண்டதில்லை. என்றாலும் அதற்காக எங்களுடைய கருத்துக்களையும் எண்ணங்களையும் தெரிவிக்காமல் இருப்பது முற்றமல்ல என்பதையும் அறிந்திருக்கிறேன்.

1984 மார்ச் 9]

[திரு. ஆர். டி. சீத்தாபதி]

போறிஞர் அண்ணா அவர்கள் ஒருமுறை குறிப்பிட்டார்கள். “ஆளும் கட்சி என்பது வேகமான குதிரையைப் போன்றது; எதிர்க் கட்சி என்பது கடிவானம் போடுகிற லகானாக இருக்க வேண்டும்” என்று குறிப்பிட்டார்கள். அப்படிப்பட்ட முறையில் நாங்கள் பேசும்போது, எதிர்க் கட்சிகளில் உள்ள தலைவர்கள் அவையில் இருந்தால்தான் நல்லது. அதுதான் நாங்கள் இங்கே அவையில் ஜாக்கிரதையாகப் பேசுவதற்கும் உறுதுணையாக இருக்கும் என்ற அடிப்படையில்தான் நான் இந்தக் கருத்துக்களைத் தெரிவிக்க விரும்புகிறேன்.

திரு. ஜே. எம். மியாகான் : மாண்புமிகு தலைவர் அவர்களே, இங்கே ஆளும் கட்சி என்பது சப்பைக் குதிரையாகவும், எதிர்க் கட்சி “தார்குச்சி” அடிப்பதாகவும் இருக்கிறது . . .

திரு. ஜேம்பியார் : மாண்புமிகு தலைவர் அவர்களே, மாண்புமிகு உறுப்பினர் அவர்கள் “சப்பைக் குதிரை” என்று சொன்னார்கள். சப்பைக் குதிரை என்றால் எப்படி என்று விளக்கமாகச் சொல்ல வேண்டும் என்று கேட்டுக்கொள்கிறேன். ஆங்கிலத்தில் சொன்னால்கூட பரவாயில்லை . . .

திரு. ஆர். டி. சீத்தாபதி : துணைத் தலைவர் அவர்களே, ஆளும் கட்சியைப் பார்த்து மாண்புமிகு திரு. மியாகான் அவர்கள் “சப்பைக் குதிரை” என்று சொன்னார்கள். நான் அவருக்கு ஒன்றைத் தெரிவித்துக்கொள்ள விரும்புகிறேன். வருகின்ற தேர்தலில் யார் சப்பை குதிரை, யார் பந்தயத்தில் வெற்றி பெறுகின்ற குதிரை என்பது தெரியும். புரட்சித் தலைவர் அவர்களுடைய ஆட்சி வேகமான குதிரை என்பதை மட்டும் நான் இந்த நேரத்தில் தெரிவித்துக்கொள்ளக் கடமைப்பட்டிருக்கிறேன்.

ஆனால் நான் அந்தப் பிரச்சினையை விட்டுவிட்டு நிதிநிலை அறிக்கைக்கு வருகிறேன். நான்காவது ஊதியக் குழு ஜூன் திங்கள் முதல் தனி நீதிபதியின் தலைமையில் செயல்படவிருக்கிறது. “அரசாங்கப் பணியாளர்கள் நிரந்தரமானவர்கள்; அவர்களுடைய ஒத்துழைப்பு ஓர் அரசுக்கு இருந்தால் தான் அரசு செம்மையாகச் செயல்படும்” என்று கருத்தை வெளியிட்டு இதே கோட்டையில் போறிஞர் அண்ணா அவர்கள் பொறுப்பேற்ற பிறகு இங்கே உரையாற்றியதை நாடு மறந்திருக்காது என்று நான் நம்புகிறேன். அதே நிலையிலேதான் காலஞ்சென்ற டாக்டர் சுப்பராயன் அவர்களும், அரசாங்கப் பணியாளர்களைப் பற்றி ஒரு கருத்தைத் தெரிவித்திருக்கிறார்கள். அதை இந்த அமைக்குத் தெரிவிக்க விரும்புகிறேன்.

“திறமையான அரசுப் பணி ஒன்று இல்லையென்றால் அரசாங்கம் தனது கொள்கைகளைத் தொடர்ந்து செயல்படுத்த முடியாது. அரசாங்க நிர்வாகத் தின் மிகச் சிறப்பான அம்சம் அதன் தொடர்ச்சியாகும். தொடர்ச்சி இல்லை

[திரு. ஆர். டி. சீத்தாபதி]

[1984 மார்ச் 9]

யேனில் குழப்பம்தான் மிஞ்சும். அரசாங்கப் பணியாளர்களுடைய மனம் நன்றைத் சேவை இந்த நாட்டின் பாதுகாப்பை ஏற்படுத்தும்” என்று டாக்டர் சுப்பராயன் என்பவர் தெரிவித்திருக்கிறார். அந்த அடிப்படையிலேதான் எங்களுடைய புரட்சித் தலைவருடைய அரசு இதைச் செய்திருக்கிறது. இந்த அரசில் பணியாற்றுகிறவர்கள் பல்வேறு கருத்துக்களைக் கொண்டிருந்தாலும், எல்லோரும் ஆளும் கட்சிக்குச் சாதகமாக இருப்பார்கள் என்று நம்பி எங்களை நாங்கள் ஏமாற்றிக்கொள்ளத் தயாராக இல்லை. ஆனாலும் ஒட்டுமொத்தமாக நாட்டின் நலன் கருதி போடுகின்ற திட்டத்தை செம்மையாக நடைமுறைப்படுத்த வேண்டுமென்றால், எவ்வளவுதான் திறமையான அரசு, மந்திரிசபை, முதலமைச்சர் இருந்தாலும் அந்தப் பொறுப்பு அரசுப் பணியாளர்கள் கையில்தான் இருக்கிறது என்ற காரணத்தினாலேதான், இந்த அரசு அரசுப் பணியாளர்களுக்கு ஓய்வு பெறும்போது பத்தாயிரம் ரூபாய் அளிக்கும் புதிய திட்டத்தைக் கொண்டு வந்து, இதில் கிட்டத்தட்ட 30 ஆயிரம் ரூபாய் வரையில் புதிதாகச் சேர்ந்துள்ளவர்களுக்கும் கிடைக்கும் என்ற அளவிற்குச் செயல்படுத்திக் கொண்டிருக்கிறது. இது இந்த அரசு எத்தகைய நிலையிலும் அரசுப் பணியாளர்களைக் கைவிடாது என்பதைக் காட்டுகிறது. சம்பந்தப்பட்ட என்.ஜி.ஓ. சங்கத் தலைவர்களோடு கலந்து பேசி இந்த அரசு இந்தத் திட்டத்தை அறிவித்தாலும், வேறு பல அரசியல் கட்சிகளைச் சார்ந்த தலைவர்கள் இதிலே குற்றம் குறைகள் கண்டு வேறுபல அரசியல் காரணங்களுக்காக சாடிக் கொண்டிருப்பதை இந்த மாமன்றத்திற்கு நான் தெரிவிக்கக் கடமைப்பட்டிருக்கிறேன். ஆனால் இந்தத் திட்டத்தை திரு. சிவ இளங்கோ அவர்களும் அதிகாரிகளும் அமர்ந்து பேசித்தான் அரசுக்குப் பரிந்துரை செய்திருக்கிறார்கள். அந்தப் பரிந்துரையின் பேரில் இந்தத் திட்டத்தை இந்த அரசு நடைமுறைப்படுத்துகிறது என்பதைத் தெரிவித்துக்கொள்ள விரும்புகிறேன்.

அடுத்து, அண்ணா அவர்கள் பிறந்த நாள் அன்று பத்து வயது முதல் 15 வயது வரையுள்ள மாணவர்களுக்கும் சத்துணவுத் திட்டத்தை விரிவுபடுத்தியிருப்பது உள்ளபடியே பாராட்டக் கூடிய ஒன்று. முதியோர்களுக்கும்,

(முற்பகல் 11-50)

இரணுவத்தில் இருக்கின்றவர்களுக்கும், ஓய்வு பெற்றவர்களுக்கும் இந்த அரசு சத்துணவை வழங்க இருப்பதால் இந்த அரசை நான் பாராட்டக் கடமைப்பட்டிருக்கின்றேன். அதே நேரத்தில் நிதி நிலை அறிக்கையில் மீட்கக் கூடிய சப்பிரமணிய பாரதியாருக்கு டில்லியில் 10 அடி உயரமுள்ள வெண்கலச் சிலை அமைக்கப்பட இருக்கிறது என்று குறிப்பிடப்பட்டிருக்கிறது. நான் இந்த அவையில் புரட்சித் தலைவர் அவர்களைக் கேட்டுக்கொள்ள விரும்புவது— அவருக்குச் சிலை அமைப்பதைப் பாராட்டுகிறேன், அதே நேரத்தில் தந்தை

1984 மார்ச் 9] [திரு. ஆர். டி. சீத்தாபதி]

பெரியார் அவர்களுக்கும், பேரறிஞர் அண்ணா அவர்களுக்கும் இந்தியா விடுதலைய தலைநகரமான டில்லியில் அதே அளவுக்கு 10 அடியிலான வெண்கலச் சிலைகளை தமிழ்நாடு ஹவுஸ் காம்பவுண்டுக்குத் தைக்காமல் மிகப் பெரிய சிலைகள் வைத்திருக்கின்ற டில்லி தலைமை இடத்தில் பலரும் பார்க்கின்ற அளவுக்கு வைக்க வேண்டுமென்று நான் புரட்சித் தலைவர் அவர்களை மிகப் பணிவன்புடன் கேட்டுக்கொள்ள விரும்புகிறேன். இப்போது சிலை இல்லையா என்று கேட்டால், அறிஞர் அண்ணா அவர்களுக்குச் சிலை இருக்கிறது. எங்கே இருக்கிறது என்று சொன்னால், அது தமிழ்நாடு ஹவுசில் இருக்கிறது. அந்தச் சிலை பாதி, பஸ்ட் என்று சொல்கிற நிலையில் இருக்கிறது. ஆகையால் ஒரு உயரமான அண்ணாவினுடைய சிலையை, அண்ணா சாலையில் இருப்பதைப்போல ஒரு சிலையை, பெரியாருக்கும் பேரறிஞர் அண்ணாவுக்கும் டில்லியில் நிறுவுவதற்கு மத்திய சர்க்கார் இடமும் வழங்க வேண்டுமென்று இந்தச் சந்தர்ப்பத்திலே மத்திய சர்க்காரை நான் கேட்டுக்கொள்ள விரும்புகிறேன்.

தந்தை பெரியார் அவர்களுக்கு கோள மாநிலத்தில் சிலை வைக்கின்ற இந்த அரசையும் நான் பாராட்டுவதோடு, அதே நேரத்தில் கோள அரசையும் நான் பாராட்டக் கடமைப்பட்டிருக்கின்றேன். அவர்கள் இடம் தந்ததற்கும், கருத்தாங்கு அமைப்பதற்கும் மிகப் பெருமளவில் அதைச் செய்வதற்கு இருக்கும் இந்த அரசையும் பாராட்டக் கடமைப்பட்டிருக்கின்றேன்.

அடுத்து, அண்மையிலே கொடைக்கானலில் தொடங்கிய பெண்களுக்கான பல்கலைக் கழகம் அன்னை தொலாவிஸ் பெயரிலே அமைக்கப் பட்டது. அதைத் தொடர்ந்து பல்வேறு மாவட்டங்களில் பல்கலைக் கழகங்களை நாம் அமைக்க இருக்கிறோம். எல்லா மாவட்டங்களிலும் பல்கலைக் கழகங்கள் அமைப்பதிலும் இந்த அரசு முன்னிலை வகிக்கிறது. சம்பந்தப்பட்ட அமைச்சர் அவர்கள் அதில் மிக அக்கறையாக இருப்பதைக் கண்டு உள்ளபடியே நான் பாராட்டக் கடமைப்பட்டிருக்கிறேன். இந்த அரசு அறிஞர் அண்ணாவினுடைய வழியில் நடைபோடுகிற அரசு. வாகனங்கள் வாங்குவதைப் பொறுத்தவரையில், அண்டை மாநிலங்களான புதுச்சேரி யாராளும் சரி, கர்நாடகமானாலும் சரி அல்லது வேறு பல மாநிலங்களா னாலும் சரி—மோட்டார் வாகனங்களுக்கான சேசிஸ் வாங்குகின்ற நாம் அங்கே விலைகள் குறைவாகவும் நம் மாநிலத்திலே அதிகமாகவும் இருப்பதைக் காண்கிறோம். அதாவது இங்கு 9 பெர்சன்ட் ஆக இருந்ததை தற்போது நாம் 6 பெர்சன்ட் ஆகக் குறைத்திருக்கிறோம். நம்முடைய மக்கள் அங்கே போய் வாங்கிக்கொண்டு வருகின்ற காரணத்தாலே, இங்கேயே அதைக் குறைத்தால் நம்முடைய மாநிலத்திற்கு வசதியாக இருக்குமென்ற காரணத்தினாலே, நாம்

[திரு. ஆர். டி. சித்தாபதி]

[1984 மார்ச் 9]

அதைச் குறைத்ததற்கு உள்படியே நிதி அமைச்சர் அவர்களை இத்தச் சந்தர்ப்பத்திலே நான் பாராட்டக் கடமைப்பட்டிருக்கின்றேன். அதே போல யார் யாருக்கு வரி விலக்கு அளிக்க வேண்டும். யார் யாருக்கு வரி உயர்த்த வேண்டும், அதைத் தாங்குகின்ற இனத்தார்க்கு உயர்த்தலாம் என்று அறிஞர் அண்ணா அவர்கள் வழி வகுத்துச் சென்றார்கள். அந்தப் பாதையில் நம்முடைய புரட்சித் தலைவர் அவர்கள் செல்கின்ற காரணத்தினாலே இந்த நிதி நிலை அறிக்கையில் ஏறத்தாழ 50 ஆயிரம் மொத்த வியாபாரம் பண்ணுகிறவர்களுக்கு பலமுனை விற்பனை வரி விதிப்பதிலிருந்தும் விலக்கு அளிக்கப்பட்டிருக்கிறது. இதனால் ரூ. 1 லட்சம் உயர்த்தப்படும்போது ஏறத்தாழ 20 ஆயிரம் வணிகர்கள் பயன் அடைகிறார்கள். அதிலே ஏறத்தாழ 3 கோடி ரூபாய் அளவில் இந்த அரசுக்கு ஏற்பட்ட நஷ்டத்தையும் பொருட்படுத்தாமல் 20 ஆயிரம் வணிகர்களை வாழ வைக்கின்ற இந்த நிதி நிலை அறிக்கையை நான் பாராட்டக் கடமைப்பட்டிருக்கின்றேன்.

அடுத்து, ரூபாய் 30,000-க்குக் குறையாத மொத்த விற்பனைத் தொகையைக் கொண்ட வணிகர்கள் தமிழ்நாடு பொது விற்பனைச் சட்டத்தின்கீழ் பதிவு செய்துகொள்ள வேண்டுமென்று தற்போது வகை செய்யப்பட்டுள்ளது. இந்த மொத்த விற்பனைத் தொகையை ரூபாய் 50,000 ஆக உயர்த்தத் தற்போது கருதப்பட்டுள்ளது என்று தெரிய வருகிறது. இப்படி உயர்த்துவதால் பல்வேறு வியாபாரிகள் பயன் அடைவார்கள் என்று நான் நம்புகிறேன்.

அதற்கு அடுத்ததற்போல், கிராமப்புறத்தில் மிகவும் நலிந்த பிரிவினர்கள், தங்களுடைய ஆடுகள் அல்லது மாடுகள் அல்லது கோழிகள் வைத்துப் பிழைக்கின்ற சிறுசிறு விவசாயக் குடும்பங்கள், அதனாலே பிழைக்கின்ற மக்களுக்கு, பெரும் நடுத்தர வர்க்கத்தைச் சேர்ந்த மக்களுக்கு, தமிழ் நாட்டிலே இருக்கின்றவர்களுக்கு எல்லாம், இத்தகைய ஜீவனத்தில் இருப்பவர்களுக்கு வரியைக் குறைத்திருக்கின்றார்கள். அதனால் இந்த அரசுக்கு ஏறத்தாழ ரூபாய் 25 லட்சம் நஷ்டம் வருகிறது. ஆனாலும் அந்த விவசாயிகளுக்கு அதன் மூலமாக ஒருவரையப் பெருக்கிக்கொள்வதற்கு இந்த அரசு வழிவகை செய்திருக்கின்றது.

நான் இன்னொன்றையும் தெரிவிக்க விரும்புகிறேன். எங்களுடைய மாண்புமிகு உறுப்பினர் திரு. காடுவெட்டி கண்ணப்பன் அவர்கள் பேசுகின்ற நேரத்தில், உழவர்களுக்கு மிகச்சிறப்பான ஒரு அம்சம் இருப்பதை இங்கே மிகத் தெளிவாக எடுத்துரைத்தார்கள். நானும் அதையே திருப்பிப் பேசிக் கொண்டிருப்பது சரியாக இருக்காது. இந்தியாவில் இருக்கின்ற எத்தனாதினாலும் செய்யவில்லை. இப்படி உழவர்களுக்கு பயிர்ப் பாதுகாப்புத்

1984 மார்ச் 9]

[திரு. ஆர். டி. சீத்தாபதி]

திட்டம், இன்ஞான்ஸ் திட்டம் அல்லது அவர்கள் தொழில் செய்யும்போது ஏற்படும் உயிர் இழப்பிற்கு குடும்ப நிலைக்கு ஏற்ப ரூபாய் 5,000 முதல் ரூபாய் 10,000 வரை இந்த அரசு, புரட்சித் தலைவர் அவர்கள் அரசு வழங்குகின்றது. இந்தத் திட்டத்தை மற்றவர்கள் பாராட்டுகின்றார்கள். ஆனால் சிலர் அதைப் பாராட்டுவதற்கு மனமில்லாமல் இருக்கின்றார்கள். கேலியும் கிண்டலும் செய்வதிலே குறைவாக இல்லை. அவர்கள் கேலியும் கிண்டலும் பேசினாலும், நாங்கள் அதையும் அறிவுரையாக எடுத்துக்கொள்ள வேண்டியதாக இருக்கிறது. அப்படி எடுத்துக்கொண்டு இந்த ஆட்சி நடைபெறும் என்பதையும் தெரிவித்துக்கொள்கிறேன். ஆனால் இந்த அவையில் யார் பேசினாலும், எதிர்க் கட்சி வரிசையிலே பேசினாலும் சரி ஆளுங்கட்சி வரிசையிலே இருந்து பேசினாலும் சரி, நம்முடைய மாண்புமிகு உறுப்பினர் திரு. ஆறுமுகம் அவர்கள்கூட, தமிழ் நாட்டினுடைய எந்தப் பகுதியைப்பற்றிப் பேசினாலும், அந்த பகுதியாகிய சேலம் மாவட்டத்தைப் பற்றிப் பேசாமல் விட்டதில்லை என்பதை நான் அறிவேன். பல்வேறு உறுப்பினர்களும் அப்படித்தான் பேசுவார்கள். நம்முடைய மாண்புமிகு முன்னாள் எதிர்க் கட்சித் தலைவர் திரு. சங்கரலிங்கம் அவர்கள் கூட என்னதான் பேசினாலும், கன்னியா குமரி மாவட்டத்திற்குச் செல்லாமல் அவருடைய பேச்சை முடித்ததாக இந்த அவைக்குறப்பிலே இருக்காது. அதுபோல சென்னை வாசி என்ற முறையில், சென்னையிலே பிறந்து, வளர்ந்தவன் என்று முறையிலே, சென்னையைப்பற்றி ஓரிரு கருத்துக்களை, துணைத் தலைவர் அவர்களே, தங்கள் மூலமாக இந்த அவைக்குத் தெரிவித்துக்கொள்கிறேன்.

சென்னை மாநகரத்தில் குடிநீர்ப் பஞ்சம் வந்து மக்கள் மிகவும் சிரமப்பட்ட நேரத்தில், இந்த அரசு, அதிலும் குறிப்பாக புரட்சித் தலைவர் அவர்கள் அரசு, அதிலும் நம்முடைய தொழிலாளர் நலத் துறை அமைச்சர் மாண்புமிகு திரு. இராகவானந்தம் அவர்கள் மாநகரத்திற்கு நான் முதலில் செல்கிறேன் என்று சொன்னார்கள். ஏறத்தாழ தமிழ் நாட்டில் 20 கோடி ரூபாய் செலவு செய்திருக்கிறார்கள். அதிலும் மிகக் குறிப்பாக சென்னை மாநகரில் ஏறத்தாழ மக்கள் ஊரைவிட்டே வெளியிலே போகக்கூடிய சூழ்நிலையிலே இருந்த நேரத்தில், மிகச் சிறப்பான முறையில் இந்த அரசினுடைய கவனிப்பினாலே, சென்னைக்கு மட்டும் ஏறத்தாழ குடிநீர்த்தாக 46 கோடி ரூபாய் செலவு செய்திருக்கின்றார்கள். சென்னை நகரத்தில் மட்டும் 11,951 குழாய்க் கிணறுகளையும், இந்தியா மார்க் பம்பு என்கின்ற ஒரு பம்பு போடுவதற்கான கிரையங்கள் ஏறத்தாழ 10 ஆயிரம் ரூபாயிலிருந்து 11 ஆயிரம் ரூபாய் அளவுக்கு ஆகியிருக்கின்றது என்று நான் கருதுகிறேன். அதில் சென்னைக்கு மட்டும் 1,204 பம்பு செட்டுக்கள் அமைத்திருக்கிறார்கள். அப்படி அமைத்து சென்னை

1984-85 ஆம் ஆண்டுக்கான நிதிநிலை அறிக்கை மீது
பொது விவாதம்

[திரு. ஆர். டி. சித்தாபதி]

[1984 மார்ச் 9]

நகர மக்களுடைய குடிநீர்ப் பற்றாக்குறையை நிவர்த்தி செய்திருக்கின்றார்கள். மிகச்சிறப்பான முறையில் அப்டிப் பணியாற்றியதை இந்த நேரத்திலே பாராட்டிக்கொள்கின்றேன். மாண்புமிகு அமைச்சர் திரு. இராகவானந்தம் அவர்களையும், புரட்சித் தலைவர் அவர்களையும் நான் பாராட்டக் கடமைப்பட்டிருக்கிறேன். சென்னை மாநகர மக்கள் இதிலிருந்து விடுபடுவார்களா என்று இருந்தோம். மழை வருமா, மழையே வரவேண்டாம் என்று சில அரசியல் கட்சித் தலைவர்கள்கூட நினைத்தது உண்டு. ஆனால் இயற்கை நமக்குச் சாதகமாகவே இருந்து வருகிறது. இப்போது தேவையான அளவுக்கு சென்னை நகரம் இன்னும் இரண்டு ஆண்டுகளுக்குத் தாங்கிக் கொள்ளக்கூடிய அளவுக்கு, குடிநீர் தேக்கி வைத்துக்கொள்கின்ற அளவுக்கு நமக்கு இயற்கை உதவி செய்திருக்கிறது என்பதைத் தெரிவித்துக் கொள்கிறேன். அதேநேரத்தில் இயற்கைச் சீற்றம் நம்மை விட்டு வைப்பதாக இல்லை.

(நண்பகல் 12-00)

இன்றையதினம் பல்வேறு தென் மாவட்டங்களிலே அதிகமான முறையில் மழை பெய்து, சரியான முறையில் இன்னும் அரசுக்குப் புள்ளிவிவரம் வரவில்லை. காலையிலே வானொலியிலே அறிவித்த எண்ணிக்கையை மட்டும் தெரிவிக்கிறேன். காலை 6-50 மாநிலச் செய்தியில் ஏறத்தாழ 37 பேர் மாண்டார்கள் என்ற செய்தியை அறிவித்திருக்கிறார்கள். நான் சார்ந்திருக்கிற இயக்கத்தின் சார்பில், அவ்வாறு உயிரிழந்தவர்களின் குடும்பங்களுக்கெல்லாம் எங்களுடைய ஆழ்ந்த அனுதாபங்களைத் தெரிவித்துக்கொள்கிறேன். விடிமூன்று உற்றாரை இழந்து நிற்கும் உழவர் பெரு மக்களுக்கு என்னுடைய ஆறுதலையும், அனுதாபத்தையும் தெரிவித்துக்கொள்கிறேன். இந்த அரசு நிச்சயமாக அந்தக் குடும்பங்களுடைய துயரைத் துடைக்கும் என்று நான் இந்த நேரத்திலே தெரிவிக்க விரும்புகிறேன்.

சென்னையிலேகூட அண்மையில் பெய்த மழையின் காரணமாக அதிகம் பாதிக்கப்பட்ட நோத்தில், புரட்சித் தலைவர் அவர்கள் சென்னை மாநகரத்திலே மிகவும் தாழ்வான பகுதிகளுக்கெல்லாம் சென்று பார்த்தார்கள். எந்த முதலமைச்சரும் இதுவரையிலும் செல்லாத இடங்களுக்கெல்லாம், தாழ்வான பகுதிகளுக்கெல்லாம், மாண்புமிகு முதல்வர் புரட்சித் தலைவர் அவர்கள், நேரிடையாக குடிசைவாழ் மக்கள் மத்தியிலும், நடுத்தர மக்கள் மத்தியிலும் சென்று ஆறுதல் கூறினார்கள். பல இடங்களில் முழுங்கால் அளவு சேறும், சகதியுமாக இருந்த இடங்களுக்கெல்லாம் சென்று, கிழே இறங்கி நடந்து, சென்று ஆறுதல் அளித்திருக்கிறார்கள். புரட்சித் தலைவர் அவர்களுடன், சென்னை மாவட்ட அ.இ.அ.தி.மு.க.-யின் செயலாளர் திரு. ஜேயப்பார அவர்களும், சென்னை மாநகரின் பன்னேறு பகுதிகளுக்குத்

1984 மார்ச் 9]

[திரு. ஆர். டி. சீத்தாபதி]

சென்று, சுற்றிப்பார்த்து ஆறுதல் அளித்திருக்கிறார்கள். அவர்களுக்கும் நான் சென்னை வாசி என்ற முறையில்—தனிப்பட்ட முறையில், இந்த அரசுக்கும், புரட்சித் தலைவர் அவர்களுக்கும் என்னுடைய பாராட்டுதலை உரித்தாக்குகின்றேன்.

மாண்புமிகு புரட்சித் தலைவர் அவர்கள் சென்றது சனிக்கிழமை என்று கருதுகிறேன். அடுத்த நாளே, ஞாயிற்றுக்கிழமை அன்று மாண்புமிகு அமைச்சர் பெருமக்கள் திரு. கே. ஏ. கிருஷ்ணசாமி, திரு. எஸ். டி. சோம சுந்தரம், திரு. இராம. வீரப்பன், திரு. சி. பொன்னையன், திரு. ப. குழந்தை வேலு, திரு. எஸ். இராகவானந்தம், டாக்டர் எச். வி. ஹண்டே, திரு. சு. முத்துசாமி, திரு. சு. திருநாவுக்கரசு, திரு. எம். விஜயசாரதி, திரு. இரா. செளந்திரராஜன், திரு. எஸ். ஆர். இராதா, திரு. யா. சை. மு. யூசுப், திரு. க. கலைமணி ஆகிய எல்லோரையும் 14 தொகுதிகளுக்கும் உடனடியாகச் சென்று பாதிக்கப்பட்ட மக்களுக்கு ஆதரவு கூறி உடனடியாக நடவடிக்கை எடுக்க வேண்டுமென்று, மாண்புமிகு புரட்சித் தலைவர் அவர்கள் கட்டளையிட்டதற்கிணங்க, அனைவரும் சென்று வந்தார்கள். அவர்கள் அனைவரையும் பாராட்டக் கடமைப்பட்டிருக்கிறேன். நான் இதைத் தெரிவிப்பதற்குக் காரணம், அவர்கள் அனைவருமே சென்றகாலங்களில் அ.இ.அ.தி.மு.க.-வுக்கு வாக்களித்தவர்கள் அல்ல. ஆனால் ஒன்றை மட்டும் முதல்வர் அவர்களுக்குத் தெரிவிக்க விரும்புகிறேன். வருங்காலத்தில் சென்னை மாநகரம் நம் கைக்கு வரும் என்ற உறுதியை சென்னையிலுள்ள நான் தெரிவிக்கவும் கடமைப்பட்டிருக்கிறேன்.

அதே நேரத்தில், மாநிலங்களுக்கு அதிக அதிகாரம் இல்லாமல் இருக்கின்ற நேரத்தில், இருக்கின்ற அதிகாரங்களை வைத்துக்கொண்டு இந்த அரசு செம்மையாகச் செயல்படுகிறது என்பதையும், நான் தெரிவிக்கக் கடமைப்பட்டிருக்கிறேன். பல்வேறு நண்பர்கள் பேசுகின்றபோது, * என்று தெரிவித்திருக்கிறார்கள். நான் அவர்களுக்கு மாண்புமிகு துணைத் தலைவர் அவர்கள் மூலமாகத் தெரிவிக்க விரும்புகிறேன். பேசியவர்கள் வேண்டுமானால் கடைசி ஆளாக இருப்பார்கள் என்பதை மட்டும் தெரிவிக்கக் கடமைப்பட்டிருக்கிறேன். நிச்சயமாக * மிகவும் மக்களுக்கு உழைக்கின்ற வலிமையான குதிரை என்பதை . . .

திரு. ப. மாணிக்கம் : மாண்புமிகு துணைத் தலைவர் அவர்களே, இந்த அவையில் உறுப்பினர் பேசுகிற நேரத்தில், * எனக்கு ஆட்சேபணை இல்லை. ஆனால் இந்த மாபு வந்தால் ஒருவருக்கு மட்டுமல்ல, அது மாபாக மாற்றப்படும்.

* தலைவரின் ஆணைப்படி நீக்கப்பட்டது.

[1984 மார்ச் 9]

மாண்புமிகு மேலவைத் துணைத் தலைவர் : இந்த அவையில் பேசியதை அந்த அவையில் பேசுவதும், அந்த அவையில் பேசியதை இங்கே பேசுவதும், பிரச்சினைக்கு இடமளிக்கும். ஆகவே பொதுவான விவரங்கள் சொல்லப் பட்டிருந்ததைக்குறித்துப் பொதுவாகப் பேசலாம். இன்னார் பேசினார் என்று குறிப்பிட்டு இந்த அவையிலே பேசுவது அவ்வளவு சரியாக இருக்காது. ஆகவே அந்த இடத்தை மட்டும் நான் அவைக் குறிப்பிவிருந்து நீக்குகிறேன்.

திரு. ஆர். டி. சீத்தாபதி : 'அந்த அவையில் பேசியது' என்பதை விட்டு விட வேண்டுமென்று மாண்புமிகு துணைத் தலைவரவர்கள் சொன்னார்கள். பத்திரிகையில் வந்ததைத்தான் நான் தெரிவித்தேன். சட்டமன்றப் பேச்சு பத்திரிகையில் வந்திருக்கிறது. ஆகையால்தான் அதைக் குறிப்பிட்டேனே யல்லாமல், வேறு ஒன்றுமில்லை.

மாண்புமிகு மேலவைத் துணைத் தலைவர் : பொதுக் கருத்தாகச் சொல்லி, அதற்கு பதில் சொல்லலாம். அதில் தவறில்லை. அந்த அவையில் ஓர் உறுப்பினர் இப்படிச் சொன்னார், அதற்கு இந்த அவையிலிருந்து பதில் சொல்கிறேன் என்பது மரபாகாது.

திரு. ஆர். டி. சீத்தாபதி : துணைத் தலைவரவர்களே, ஏற்கெனவே மாண்புமிகு உறுப்பினர் திரு. நல்லசிவன் அவர்கள்கூட இரண்டு நாட்களுக்கு முன்னால் 'அங்கே பேசிய உறுப்பினர்' என்று இங்கே பேசியிருப்பதை உங்களுடைய கவனத்திற்குக் கொண்டு வர விரும்புகிறேன். அந்தக் காரணத்தால்தான் நானும் இதைச் சுட்டிக் காட்டினேன் என்பதைத் துணைத் தலைவர் அவர்களுக்குத் தெரிவித்துக்கொள்ள விரும்புகிறேன்.

தென்னக மாநிலங்கள் நான்கையும் ஒன்றாகச் சேர்த்து, மாநிலங்களுக்கு அதிக அதிகாரங்கள் வேண்டுமென்று மாண்புமிகு புரட்சித் தலைவர் அவர்கள் கேட்ட நேரத்தில்தான், மத்திய சர்க்கார் மாநிலங்களுக்கு அதிக அதிகாரம் தருவதற்காக சர்க்காரியா கமிஷனை நியமித்தது. அதே நேரத்தில் தமிழ் நாட்டின் சார்பில் நாம் என்னென்ன அதிகாரங்களைப் பெற வேண்டுமென்பதற்காக முன்னாள் நீதிபதி திரு. இராமப்பிரசாத் ராவ் அவர்கள் தலைமையில் ஒரு கமிஷன் இங்கேயும் அமைக்கப்பட்டிருக்கிறது. எனவே அதிக அதிகாரங்கள் கேட்பதில் நாம் பின் வாங்க மாட்டோம் என்பதைத் தெரிவித்துக் கொள்கிறேன். அதே நேரத்தில், இருக்கிற அதிகாரங்களை வைத்துக்கொண்டு, எந்த அளவுக்கு இந்த அரசு நடைபோட்டுக் கொண்டிருக்கிறது என்பதையும் இந்தச் சந்தர்ப்பத்தில் தெரிவித்துக்கொள்ள விரும்புகிறேன். ஏதோ மற்றவர்கள் ஆட்சி செய்த காலத்தில் அதிக அதிகாரங்கள் இருந்தது போலவும், இப்

1984 மார்ச் 9] [திரு. ஆர். டி. சேத்தாபதி]

போது மாநிலங்கள் அதிகாரம் இழந்தது போலவும், ஒரு கற்பனை உலகத்தில் எதிர் வரிசையில் இருக்கிறவர்கள் இருந்துகொண்டு, பேசிக் கொண்டிருக்கிறார்கள். இந்த நேரத்தில், பேரறிஞர் அண்ணா அவர்கள் 1967-68 ஆம் ஆண்டு நிதிநிலை அறிக்கையில், இந்த மாமன்றத்தில் பேசியதை நான் சுட்டிக்காட்ட விரும்புகிறேன்.

“அரசியல் சட்டத்தின் ஏழாவது அட்டவணையிலுள்ள மத்தியப் பட்டியலில் 36 முதல் 38 வரை உள்ள விதிமுறைகள், பணம் வெளியிடுதல், அந்நியச் செலாவணி போன்ற துறைகளை மத்திய அரசுடையதாக்கி வைத்திருப்பதன் மூலம், பண விக்கம், பற்றாக்குறை நிதிநிலை என்பவைகளுக்கு மத்திய அரசு முழுப் பொறுப்பேற்றிருக்கச் செய்கிறது. இதனால் விலையேற்றம் ஏற்படுவதற்கான பொறுப்பு மத்திய அரசினையே சாருகிறது. எனவே விலை கட்டுப்படுத்தப்படுவதற்கான பொறுப்பையும் மத்திய அரசே மேற்கொண்டாக வேண்டியதாகிறது. மத்திய அரசின் நடவடிக்கையால் விலைகள் கட்டுக்கடங்காமல் ஏறி விடுவதின் விளைவாக ஏற்படும் இன்னலையும், இழப்பையும் மாநில அரசு தாங்கி, தத்தளிக்க வேண்டி வருகிறது. விலைகளைக் குறைத்து நிலைமையைச் சரிப்படுத்தும் வலிமையை இந்திய அரசியல் சட்டம் மாநில அரசுகளுக்கு அளித்திடவில்லை. இந்தச் சூழ்நிலையில் நம்முடைய அதிகாரத்திற்கு உட்பட்ட வகையில் நம்மால் முடிந்த அளவில் விலைவாசியைக் குறைக்க, தொடர்ந்து நடவடிக்கைகளை மேற்கொண்டிருக்கிறோம்” என்று அண்ணா அவர்கள் பேசியிருக்கிறார்கள். இந்த நிலை மாறியிருக்கிறதா என்றால், அந்த நிலையிலேயேதான் இந்த அரசும் இருந்து கொண்டிருக்கிறது என்பதை நான் தெரிவித்துக்கொள்ளக் கடமைப்பட்டிருக்கிறேன்.

அதற்குப் பின்னால் 1972-73 ஆம் ஆண்டில் நிதிநிலை அறிக்கையை அளித்து, முன்னாள் முதலமைச்சர் கலைஞர் அவர்கள் உரையை நான் சூறிப் பிடி விரும்புகிறேன். “நமதாசுக்குள்ள அதிகார வரம்பகளுக்கேற்றவாறு, பின்னடைந்தோர், தாழ்த்தப்பட்டோர், தவித்து நிற்போர் நெஞ்சுயர்த்த அவன செய்துள்ளோமெனினம் உடனடிபாகச் சந்தித்துத் தீர்வு காண் வேண்மய பல்வேறு பிரச்சினைகளுக்கு அதிகாரமேர். நிதியாதாரமேர், குறைந்தபட்ச உரிமைகளோகூட இல்லாமல் சிண்டாடிக் கொண்டிருக்கிறோம்.” என்று கலைஞர் அவர்கள் உரையாற்றியிருக்கிறார்கள். நான் இதைச் சுட்டிக் காட்டக் காரணம், அதே நிலைதான் இன்றையதினமும் இருந்துகொண்டிருக்கிறது என்பதுதான். ஆனால் திடீரென்று இந்த அரசின் கையில் அதிக அதிகாரங்கள் வந்து விட்டது போலவும். ஆனால் மக்களுக்கு ஒன்றும் செய்யாத கது போலவும் பேசுவது முறைதானா என்பதை எதிர் வரிசையில் உள்ள எதிர்க்

[திரு. ஆர். டி. சீத்தாபதி]

[1984 மார்ச் 9]

(பிற்பகல் 12-10)

கட்சித் தலைவர்கள் சிந்தித்துப் பார்க்க வேண்டும். நாங்கள் ஆட்சிப் பொறுப்பில் இருக்கின்ற காரணத்தால், நிச்சயமாக இந்த அரசு மென்மையாக, ஆனால் வாதாடிப் பெற வேண்டியதை வாதாடி மத்திய சர்க்காரிடத்திலிருந்து பெறும். ஆனால் போராடிப் பெற வேண்டியதை நாங்கள் எந்த நிலையிலும் விட்டுக் கொடுக்க மாட்டோம் என்பதை மாண்புமிகு துணைத் தலைவர் அவர்களே உங்கள் மூலமாக தமிழ் நாட்டு மக்களுக்குத் தெரிவித்துக்கொள்ள விரும்புகிறேன். பேரறிஞர் அண்ணா வழியில் கிஞ்சிற்றும் பிறழாமல், இரு மொழிக் கொள்கையாக இருந்தாலும் சரி அல்லது மாநிலங்களுக்கு அதிக அதிகாரங்கள் வேண்டும் என்கிற கோரிக்கையானாலும் சரி, இந்த நாட்டு மக்களின் நல்வாழ்வுக்காக அத்தகைய ஒரு நிலை வந்தால் அதையும் இந்த அரசு செய்யும். ஆனால் அந்த நிலைக்கு இந்தியப் பிரதமர் திருமதி இந்திரா காந்தி அவர்கள் நம்மைத் தள்ள மாட்டார்கள் என்கிற நம்பிக்கை எங்களுக்கு நிரம்ப இருக்கிறது. போராடித் தான் இந்தத் தமிழ் நாட்டு மக்களை வாழ வைக்க முடியும் என்கின்ற ஒரு நிலை வருமேயானால், அதுகுறித்து என்ன செய்வோம் என்பது குறித்து தமிழக முதல்வர் மாண்புமிகு புரட்சித் தலைவர் அவர்கள் முன்பொரு முறை கூறிய கருத்தை நான் இங்கே நினைவுபடுத்தக் கடமைப்பட்டிருக்கிறேன். “நாங்கள் எல்லாம் திராவிட நாட்டை ஏற்றுக்கொண்ட பரம்பரையினர் என்று கையெழுத்திட்ட இந்த எம். ஜி. இராமச்சந்திரன் மத்திய அரசுக்குத் தெரிவித்துக்கொள்கிறேன், அந்த ஒரு நிலைக்கு எங்களைத் தள்ளாமல் பார்த்துக்கொள்ள வேண்டிய கடமை மத்திய அரசுக்கு இருக்கிறது” என்று கலைவாணர் அரங்கில் மிகவும் ஆணித் தரமாக, திட்டவாட்டமாக தமிழக முதல்வர், மாண்புமிகு புரட்சித் தலைவர் அவர்கள் தெரிவித்தார்கள். மத்திய அரசோடு இணைந்து கூட்டு வைத்துவிட்டார்கள், உறவு வைத்து விட்டார்கள் என்று சொல்லுகிறார்கள். என்னைப் போன்று கட்சியில் முன்னணி செயற்குழு உறுப்பினராக இருக்கின்றவர்களுக்கே இந்திரா காங்கிரசுடன் உடன்பாடு இருக்கிறதா இல்லையா என்று இதுவரை தெரியவில்லை. அப்படி இருக்கும் போது, எதிர் வரிசையில் இருப்பவர்கள் எங்களைப் பார்த்து, “நீங்கள் உங்கள் கட்சியை அங்கே கொண்டுபோய் சேர்த்துவிட்டீர்கள் போல் இருக்கிறது” என்று சொல்கிறார்கள். அப்படி வந்தால் கூட நாங்கள் அதை சந்தோஷத்தோடு ஏற்றுக்கொள்வோம். நாங்கள் ஆட்சியில் இருப்பதாலேயே மத்திய அரசோடு எதற்கெடுத்தாலும் மோத வேண்டுமென்று பொருளல்ல. பேரறிஞர் அண்ணா அவர்கள்கூட “நிதானமாக நடப்பேன், ஆனால் ஆழமாகவும் கால் வைப்பேன்” என்று தான் இந்த அவையில் தெரிவித்தார்கள். அதைப்போல நிதானமாகத்தான் மாண்புமிகு புரட்சித் தலைவர் அவர்கள் செயல்படுவார்கள்.

1984 மார்ச் 9]

[திரு. ஆர். டி. சீத்தாபதி]

எதிர்வரிசையில் இருப்பவர்கள் எத்தனை பேர் இருந்தாலும் சரி, அவர்கள் அத்தனை பேரையும் எங்கள் புரட்சித் தலைவர் அவர்கள் சமாளிப்பார்கள். எங்கள் புரட்சித் தலைவர் அவர்கள் வலிமையான குதிரையை சமாளிக்கும் ஆற்றல் பெற்றவர்கள். எதிர் வரிசையில் இருப்பவர்களைப் போல் சப்பைக் குதிரையை ஓட்டுபவர்கள் அல்ல நாங்கள். தமிழ் நாட்டு மக்களின் நல்வாழ்வுக்காக, அவர்களுக்காக உழைப்பதற்காக நாங்கள் ஆட்சிக்கு வருகிறோமே தவிர, வேறு எதற்காகவும் அல்ல. இந்த நிதிநிலை அறிக்கையைப் பொறுத்த வரையில், நான் தெளிவாக, திட்டவாத்தமாக, உறுதியாக ஒன்றைத் தெரிவித்துக் கொள்ளக் கடமைப்பட்டிருக்கிறேன். மத்திய அரசோடு எங்களுக்குள்ள நிலைமைகளை அவ்வப்போது தெரிவிக்கிறோம். நேற்றையதினம் கூட நம் முடைய அவையில் நம்முடைய மாண்புமிகு மின்சார அமைச்சர் அவர்கள் ஒரு கருத்தைத் தெரிவித்தார்கள். அதேசமயத்தில் முன்னாள் முதலமைச்சர் கலைஞர் அவர்கள் 1974-75 ஆம் ஆண்டு இதே மன்றத்தில் இதுகுறித்து உரையாற்றியிருக்கிறார்கள். “மத்திய அரசு நமது மின்சாரத் தேவையை குறைவாக மதிப்பிட்டு, நமது திட்டங்களுக்கு அனுமதி கொடுப்பதில் காலதாமதமாக்குவது எதிர்கால மாநில பொருளாதார வளர்ச்சியைப் பொறுத்தவரையில் கடுமையான விளைவுகளை ஏற்படுத்தும்” என்று 1974-75 ஆம் ஆண்டு நிதிநிலை அறிக்கையில் சுட்டிக்காட்டியிருக்கிறார்கள். நேற்றையதினம் மாண்புமிகு மின்சார அமைச்சர் திரு. இராமச்சந்திரன் அவர்கள் பேசும்போது, இன்னும் இப்படிப்பட்ட நிலைமையில் மத்திய அரசு காலம் தாழ்த்திக்கொண்டிருக்கிறது என்று குறிப்பிட்டார்கள். தமிழ் நாட்டுக்கு அதிக அளவில் மின்சாரம் தேவை என்று எல்லாக் கட்சிகளும் சேர்ந்து ஒரு தீர்மானத்தை முன்மொழிந்து நிறைவேற்றியிருப்பதை, மாண்புமிகு துணைத் தலைவர் அவர்களே, நான் உங்கள் மூலமாக தமிழ் நாட்டுக்குத் தெரிவித்துக்கொள்ள விரும்புகிறேன். 1974-75-ல் என்ன நிலைமை இருந்ததோ அதே நிலைதான் இன்றைக்கும் இருக்கிறது. ஆனால் மாண்புமிகு உறுப்பினர்கள் பேசுகிறபோது, இந்த அரசு கையாலாகாத அரசு, மின்சாரப் பற்றாக்குறையைக் கூட தீர்க்க முடியாமல் எம்.ஜி.ஆர். திட்டாடிக் கொண்டிருக்கிறார் என்று பேசுவது எந்த வகையில் நியாயம் என்று அறிய விரும்புகிறேன். 1974-75 ல் என்ன குறையை இதே அவையில் கலைஞர் சுட்டிக்காட்டினாரோ அதே குறையைச் சுட்டிக்காட்டித் தான் மாண்புமிகு திரு. பண்ருட்டி இராமச்சந்திரன் அவர்களும் இந்த அவையைச் சார்ந்த அனைத்து உறுப்பினர்களும், எல்லா கட்சிகளும் சேர்ந்து ஒரு தீர்மானத்தை நேற்றையதினம் இங்கே நிறைவேற்றியிருக்கிறார்கள் என்பதை நான் சுட்டிக்காட்டக் கடமைப்பட்டிருக்கிறேன். அப்போது கூட நம்முடைய மாண்புமிகு உறுப்பினர் திரு. நல்லசிவன் அவர்கள், மக்களுடைய எடிச்சியாக நாமெல்லாம் ஒன்றாகச் சேர்ந்து, மத்திய சர்க்காரை எதிர்க்க வேண்டுமென்று

[திரு. ஆர். டி. சீத்தாபதி]

[1984 மார்ச் 9]

தெரிவித்தார்கள். ஆனால் நம்முடைய மாண்புமிகு மின்துறை அமைச்சர் அவர்கள், மத்திய அரசுக்கும் மாண்புமிகு புரட்சித் தலைவருக்கும் எந்த வகையிலாவது மோதல் ஏற்படாதா என்ற எண்ணத்தில்தான் திரு. நல்லசிவன் அவர்கள் சொல்லியிருப்பார்கள் என்ற கருத்தைத் தெரிவித்தார்கள் என்று கருதுகிறேன். திரு. நல்லசிவன் அவர்கள் அவையிலே இல்லாவிட்டாலும், நான் தங்கள் மூலமாக அவர்களுக்குச் சொல்லிக்கொள்கிறேன். மத்திய அரசுக்கு எதிராக எழுச்சி நான் கொண்டாடியது இந்த இயக்கம்தான் என்பதை நினைவுகூர விரும்புகிறேன். ஒரு நாள் இதே அவையில்தான் மாண்புமிகு புரட்சித் தலைவர் அவர்கள் மத்திய அரசு, உணவு நிலைமையைப் பொறுத்த வரையில், மத்தியத் தொகுப்பிற்குத் தாவில்லை என்ற ஒரு தவறான கருத்தை வெளியிட்ட நேரத்தில், மத்திய அரசின் கவனத்தைத் திருப்பி, உடனடியாக அண்ணா சதுக்கத்தில் உண்ணாவிரதம் தொடங்கிய, வரலாற்றைப் பெற்றவர்கள்தான் அகில இந்திய அண்ணா திராவிட முன்னேற்றக் கழகத்தினர் என்பதை நான் நினைவுகூரக் கடமைப்பட்டிருக்கிறேன். காரணம் மத்திய சர்க்காரோடு நாம் மோதவேண்டுமென்று ஆசைப்படுவது என்பது வேறு, அப்படி மோதி ஆதாயம் பெற்றிடவேண்டுமென்பது வேறு. அதற்கு இடம் கொடுக்காமல், தமிழக மக்களின் நலன் ஒன்றையே கருதி இந்த மாநிலத்திற்கு அதிக அதிகாரம் பெற வேண்டும் என்ற போதிலும் இருக்கிற அதிகாரங்களில் இப்படிப்பட்ட ஒரு நிதிநிலை அறிக்கையை மாண்புமிகு டாக்டர் நாவலர் அவர்கள் மிகச்சிறப்பாக அளித்திருக்கிறார்கள் என்று என்னுடைய பாராட்டுதலையும், மகிழ்ச்சியையும் தெரிவித்துக்கொண்டு, இந்த நிதிநிலை அறிக்கை விவாதத்தின்மீது பங்கேற்று உரையாற்ற வாய்ப்பளித்த துணைத் தலைவர் அவர்களுக்கு நன்றி கூறி விடைபெறுகிறேன்.

மாண்புமிகு மேலவைத் துணைத் தலைவர் : மேலவையின் இன்றைய நிகழ்ச்சிகள் இத்துடன் முடிவுற்று, அவை மீண்டும் 13—3—1984 செவ்வாய்க் கிழமை காலை 9-30 மணிக்குக் கூடும்.

பின்னர், அவை ஒத்திவைக்கப்பட்டது.

(பிற்பகல் 12-16)